

OBULUŞMA

SAYI 21 İLKBAHAR'15

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI SEV 1968

ALİ ÇEKİÇ:
SPOR, OKULU
ENGELLEMEZ

EFANE
GAZETECİ
METE AKYOL'DAN
TAC'LI YILLAR

BİR ZAMANLAR
ÜŞKÜDAR
AMERİKAN'DA

ALAÇATI'YA
RENK KATAN
ACI'LILAR

Bupiliç artık
MAP Ambalaj
Teknolojisi kullanıyor

Bupiliç 650 g
ürün çeşitleri

İncik (Derili)

Pirzola (Derili)

Kemiksiz But

Baget

www.bupilic.com.tr

**SABİT
GRAMAJ
SABİT
FİYAT**

Beyaz Ette
neden MAP Ambalaj?

- Değişmeyen ürün kalitesi.
- Tazelik ve Lezzet.
- Doğal raf ömrü uzunluğu.
- Daha az bakteriyel yük.
- Mikroorganizmaların çoğalmasını engelleyen gaz/vakum sistemi.
- Tüketici dostu ambalaj yöntemi.
- %100 geri dönüşümlü malzeme.
- Denetlenebilirlik kolaylığı.

Alaçatı'da bilmediğimiz neler var?

Alaçatı'da ACI'lıları etkileyen neler var? Editör yazısını yazarken, bir liste yaptım. Biraz kafa yordum, düşündüm ve Alaçatı'yı Alaçatı yapanlardan aklımda kalanları alt alta sıraladım. Ve gördüm ki Alaçatı gerçekten çok değerli. Listemi sizinle paylaşıyorum...

MOR SALKIMLAR **Sakız Ağaçlarının Kokusu**
BUTİK OTELLER **Kafeler** RUM MEYHANELERİ
Ege Mutfağı KABAK ÇİÇEĞİ DOLMASI **Beyaz ile**
Lacivertin Uyumu ÖZGÜN TASARIMLI BUTİKLER
Port Alaçatı TEKNELER **Ege Otları** DEĞİRMENLER
Restoranlar SARDUNYALAR **Temiz Enerji Üreten**
Rüzgar Santralleri RETRO DÜKKANLAR **Sergiler**
KEÇE TASARIMI **Ev Yapımı Reçeller** SAKİNLİK
Taş Evler SAKIZLI MUHALLEBİ **Kumru** SÖRF
Yelken SAKIZ ADASI **Enginar** AHŞAP KALIP BASKI
İyi Tarım ERYTHRAI ANTİK KENTİ...

Bunların hepsini bir araya getirip ortaya çıkan kokuyu içinize çektiğinizde gerçek Alaçatılı oluyorsunuz ve ACI'lıların niçin burayı tercih ettiklerini çok iyi anlıyorsunuz.

içindekiler

ilkbahar 2015

şimdi

Büyük Resim: Kerem Esemem	6
Güner Baykal	8
Homecoming	9
Bengi Semerci	10
Engelli Minibüsü	14
Şebnem Aşkın	16
Mete Akyol	20
Sibel Paksoy	24
Kim Nerede	26
Gülay Hergenç	32
Anne ve Çocuk Vakfı	34

kapak

Giriş	36
Portreler	40
Etkinlik	54

gündem

Ali Kılıç	58
Spor Festivali	61

teneffüs

Eda Telciler	66
Oya ve Zeynep Karabekir	68
Beril Aydın Kahyaoğlu	70
Hülda Süloş	72
Practice House	74

forum

Köytür	77
Bir Adanmışlık Öyküsü	82

KÜNYE

SAĞLIK VE
EĞİTİM
VAKFI **SEV** 1968

SEV Yönetim Kurulu Adına İmtiyaz Sahibi: Ceyda Aydede **Sorumlu Yayın Yönetmeni ve Yazı İşleri Müdürü:** Binnur Karademir

Yayın Kurulu: Tülay Güngen, Binnur Karademir, Sevin Oran, Dilek Gürdal Ölçer, Ali Cerrahoğlu, Esra Zıncırcıkan Aydın,

Ebru Şenol, Zeynep Semizoğlu Atlan, Aydın Demirel, Resul Buksur

Yayına Hazırlayanlar: Aydın Demirel, Resul Buksur **Reklam Sorumlusu:** Çağla Şengil

Yönetim Tel: +90 (0216) 531 57 38. **Faks:** +90 (216) 530 01 55. **Yazı İşleri İletişim:** bkarademir@sev.org.tr **Reklam:** csengil@sev.org.tr

Baskı: Ömür Matbaacılık A.Ş. Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 20 Haramidere 34524, Beylikdüzü, İstanbul

Tel: +90 (212) 4227600 F: +90 (212) 4224600

Buluşma dergisinin içerik ve tasarımı, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası kapsamında eser olarak koruma altındadır. Buluşma dergisinde yayımlanan yazı ve fotoğrafları yayma hakkı SEV'e ait olup kaynak gösterilse dahi hak sahiplerinin yazılı izni olmaksızın ticari amaçla kullanılamazlar. Dergide yayımlanan yazılar, yazarların ve söyleşi yapanların kişisel görüş, tavsiye ve yorumlarını içermektedir. Yazıların, fotoğrafların bir kısmını üstlenen SEV, yazılarda yer alan bilgi, görüş ya da tavsiyelerden doğacak maddi ve manevi zararlardan hiçbir şekilde sorumlu değildir.

**ŞEKERSİZ
MUHTEŞEM
COCA-COLA
TADI
COCA-COLA
ZERO**

şimdi

Müziksiz filmde duygu olmaz

İTÜ'den mühendis olarak mezun olsa da, Üsküdar'da yan flütle başlayan müzik sevdası bugün onu 60 kişilik İstanbul Film Müzikleri Orkestrası gibi ilginç bir girişimin kurucusu ve şefi haline getirdi. Yüksek Geomatik Mühendisi Kerem Esem en halen profesyonel iş hayatında olsa da, orkestrasıyla film müzikleri alanında dünya çapında hayallerin peşinde koşmayı sürdürüyor...

Esem en ilkokulda harçlıklarını biriktirerek ilk orgunu aldı. Müzikle böyle tanışsa da, ciddi olarak

1996 yılında ÜAA'da okurken aynı anda Pera Güzel Sanatlar Lisesi'nde yan flüt eğitimine devam ederek müzisyenliğe adım attı.

"Çok şanslı bir okul dönemim oldu. Hem öğretmenlerimiz olsun, hem okulun kaynakları, imkanları olsun. Bize çok yardımcı dokundu," diyen Esem en, özellikle okuldaki müzik öğretmenleri Fatma Hanım ve aynı zamanda tenor olan Aykut Yılmaz'ın müzikal kültürlerinde çok büyük katkısı olduğunu söylüyor.

Devamı 31. sayfada

Şampiyon Fenerbahçe Ülker oldu

14. Güner Baykal Basketbol Turnuvası'nda şampiyon belli oldu. Turnuvanın şampiyonluk kupasını Fenerbahçe Ülker Spor Kulübü kaldırdı.

Potanın genç umutları, bir kere daha TAC'de buluştu. TAC Spor Kulübü tarafından düzenlenen ve bu yıl 14.sü gerçekleştirilen "Güner Baykal Basketbol Turnuvası" sona erdi. Turnuvanın şampiyonu, Beşiktaş Spor Kulübü'nü finalde yenen Fenerbahçe Ülker Spor Kulübü oldu.

2001 yılında bir trafik kazasında hayatını kaybeden dönemin Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Güner Baykal'ın anısına düzenlenen turnuvaya, Türk basketbolunun önemli takımlarından Beşiktaş Spor Kulübü, Çukurova Üniversitesi Spor Kulübü, Dokuz Eylül Spor Kulübü, Fenerbahçe Ülker Spor Kulübü, Galatasaray Spor Kulübü, Türk Telekom Spor Kulübü ve Tarsus Amerikan Koleji basketbol takımlarının 2000 doğumlu sporcuları katıldı.

Hayli çekişmeli geçen ve üç gün süren turnuvanın sonunda ödül töreni düzenlendi. Turnuvada, En Değerli Oyuncu Fenerbahçe'den Adem Bayrak, En İyi Guard Çukurova Üniversitesi'nden Faik

Can Kaşıkçı, En İyi Forvet Dokuz Eylül Spor Kulübü'nden Ali İhsan Paçacı, En İyi Pivot yine Fenerbahçe'den Adem Bayrak seçilirken, turnuvanın şampiyonu Fenerbahçe Ülker Spor Kulübü takımı oldu. Dereceye girenlere ödülleri, okul yöneticileri ve eski mezunlar tarafından verildi.

Tarsus Amerikan Koleji (TAC) spor salonundaki ödül töreninde, turnuvaya sponsor olan firmalara da katkılarından dolayı turnuvanın anısına teşekkür plaketi de verildi.

14. Güner Baykal Basketbol Turnuvası'nda final ve sıralama maçlarında alınan sonuçlara göre turnuva dereceleri aşağıdaki gibi oluştu:

1. Fenerbahçe
2. Beşiktaş
3. Dokuz Eylül
4. Türk Telekom
5. Galatasaray
6. Çukurova Üniversitesi
7. Tarsus Amerikan
8. TOFAŞ

Binden fazla yürek Homecoming için çarptı

Her yıl Mayıs ayında Tarsus Amerikan Koleji'nde düzenlenen Homecoming (Eve Dönüş) Mezunlar Buluşması, bu yıl 16 Mayıs Cumartesi günü gerçekleşti. Şarkıların söylendiği, dansların edildiği, maçların yapıldığı, geçmiş günlerin anımsandığı günde, 1945 mezunu da vardı, 2014 mezunu da... Tüm mezunlar bando eşliğinde oditoryumda toplandı. Mezunlara günün anısına yönelik plaket ve sertifika verildi. Davet edilen eski ve mevcut tüm öğretmenler dakikalarca ayakta alkışlandı. Akşamüstü tüm mezunlar, 1990 mezunlarının eski Prep sahasında verdikleri 80's partisine katıldı. Woolworth merdivenlerinin önünde 1992 mezunu İlker Göçmen'in grubu Anonim, geceye damga vurdu. Echo'lar sahne aldı. 2014 mezunu Eylül gruba eşlik etti.

TAC dayanışma ruhunun en güzel örneği olan Homecoming'de, yüzlerce abi ve abla bu keyifli günde hep bir ağızdan 'BOM' çekmeyi de ihmal etmedi. TAC Mezunlar Derneği Başkanı Ali Cerrahoğlu, olayı, şu sözlerle özetledi: "Bir Homecoming'i daha büyük coşku ile yaşadık. Nesiller karışlaştı, kucaklaştı, kaynaştı. En büyüğümüz 97, en küçüğümüz 19 yaşındaydı ama yürekleri aynı tempoda atıyordu."

Mezun ruhu ilkokulda başlar

SEV bünyesindeki TAC, ACI ve ÜAA mezunlarının arasındaki bağı vurgulamaya gerek yok. İzmir, Tarsus ve Üsküdar Amerikan'daki bu bağlılık yıllardır çeşitli etkinliklerle mezunları sürekli bir araya getiriyor. Şimdi Üsküdar SEV ve İzmir SEV okulları mezun ruhunu ilköğretime de genişletiyor. İlk mezunlarını 2002 yılında veren bu okullar, tüm mezunlarını Homecoming etkinlikleriyle bir araya getirecekler. İzmir SEV Homecoming 30 Mayıs'ta, Üsküdar SEV Homecoming ise 14 Haziran'da yapılacak.

**ÜCRETSİZ
DENEME DERSİ
HEDİYEMİZ
AQUA-TOTS
0212 271 71 70
aqua-tots.com.tr**

Dünya Çapında Güvenli, Profesyonel ve Eğlenceli Yüzme Eğitimi

Türkiye'deki ilk ve tek, sadece çocuklar için tasarlanmış özel havuzu ile Aqua-Tots bebek ve yüzme eğitiminde dünya lideridir.

Tüm Dünya'ya yayılmış 40'dan fazla merkezi ile
6 ay - 12 yaş Yüzme eğitiminde,
Dünya Lideri!

AQUA-TOTS

Yüzme eğitimi çocukluğun önemli parçalarından biridir.

"Yaşam için Eğitim" Aqua-Tots'da bize yol gösteren felsefemizdir. 1991'den bugüne başarı ile uyguladığımız "Güvenli Yüzme Eğitimi" programımız ile onbinlerce çocuğun ve ailenin yaşamında fark yarattık, yaratmaya devam ediyoruz".

Ücretsiz deneme dersimize katılmanızı ve uyguladığımız 8 değişik seviyemizden çocuğunuza en uygun olanı belirlemek için sizi Etiler, Seher Yıldızı Sokak No.23'e bekliyoruz..

Kapalı ve 32 derece ısıtılmış ve tamamen çocukların ihtiyaçlarına göre tasarlanmış havuzumuzda, siz çocuklarınızı camla ayrılmış havuz alanında seyrederken, biz onlara ömür boyu sürecek yüzme sevgisini kazandırıyor olacağız.

Aqua-Tots İstanbul - 0 212 271 71 70 / 0 532 311 50 30
Seher Yıldızı Sok. No:23 34397 Etiler - İstanbul
www.Aqua-Tots.com.tr

Çocuğu odasında yabancılarla başbaşa bırakıyoruz

Sağlık ve Eğitim Vakfı, çocukları ile teknoloji arasında sağlıklı ve dengeli bir bağ kurmanın yollarını arayan velileri Prof. Dr. Bengi Semerci ile bir araya getirdi.

Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın düzenlediği 'Teknoloji ve Çocuk' konulu söyleşide konuşan Psikiyatrist Prof. Dr. Bengi Semerci, aileleri çeşitli konularda uyardı. SEV tarafından, vakfa bağlı Üsküdar Amerikan, İzmir Amerikan, Tarsus Amerikan ve SEV Amerikan Kolejleri'nin girişimleri ve Psikiyatrist Prof. Dr. Bengi Semerci'nin de katılımıyla, 'Teknoloji: Çocuklarımızla Aramızdaki Yeni Bir Bağ mı Yoksa Duvar mı?' konulu bir söyleşi yapıldı. Semerci, bu söyleşide, çocuklarımızı nasıl koruyacağımız konusunda ipuçları anlattı, yol gösterdi.

Prof. Dr. Semerci, konuşmasında çarpıcı örneklerle yer verdi: "Odasındaki internetle, bilgisayar ve cep telefonuyla, çocuğu aslında, 'Sokakta sakın konuşma!' diye uyardığımız yabancılarla başbaşa bırakıyoruz! Çocuk odasına soktuğumuz bu yabancıların tuzaklarıyla, terör örgütüne de katılabilir, uyuşturucu da satın alabilir. Bir tuşa basması yeter; o kadar basit!"

Raffles, İstanbul Otel'de gerçekleşen etkinlikte, "Teknoloji, çocukla aramı-

za giren kocaman bir duvardır," diyen Prof. Dr. Semerci'nin konuşmasının kapsamlı bir özetini veriyoruz:

■ "Günümüz çocukları bizim kuşağımızla kıyaslandığında, çok daha fazla uyaranla dünyaya geliyorlar. Özellikle teknoloji konusunda bizden daha zekiler. Biz ne yaparsak yapalım, her şeyi onlardan sonra gördüğümüz için daha yavaş öğreniyoruz. Bu nedenle bizim aldığımız son model telefonu, çocuğumuz bizden çok daha çabuk çözüyor.

■ Şimdiki ergenlerin özgürce sosyalleşme alanı olarak seçtikleri yol sosyal medya. Ancak teknoloji ve sosyal medya, çocuklar için çok ciddi tehlikeler barındırıyor. Taciz, cinsiyet ayrımcılığı, şiddet, korku, cinsellik, madde kullanma, suça özendirme gibi bir çok risk var.

MUTLAKA DENETLENMELİ

■ Tamamen yasaklamak mümkün olamıyorsa da çocuğun faaliyetlerine mutlaka sınır koyulmalı ve denetlenmeli. Çocukla bu konuda nerede didişmek, nerede korumak gerekiyor o sınırı

da bilmek gerekiyor. Çocuklara 'Bu çok kötü bunu elleme!' demek yerine 'Ben bunu kontrol etmeliyim,' demek gerekiyor. 'Benim izin verdiğim kadar yapabilirsin, ben bunu kontrol edebilirim'i çocuğa hissettirmekte fayda var.

■ Çocuğunuzu takip edebilmeniz için teknolojiye hakim olmanız lazım. Onlar sizden çok daha iyi biliyorlar. Nasıl kullanacağımızı mutlaka biliyoruz. Çocuğunuz varsa öğreneceksiniz! Hiç olmazsa onunla paylaşacak kadar, ne yaptığını anlayacak kadar öğreneceksiniz.

■ İnternet; evinizde çocuğunuzun odasına kendi elinizle koyduğunuz bir sokak aslında! Halbuki sokağa çıktığında 'Yanına yabancı biri gelirse sakın konuşma!' deriz, çocuğu uyarırız. Ama biz tanımadığımız insanları üstüne para vererek alıyoruz.

BU SENİN DEĞİL, BENİM TABLETİM DEYİN VE SALONA KOYUN

■ Çocuğun odasına bilgisayar koymak ve eline vermek çok büyük risk.

ÇOCUĞUN TEKNOLOJİDEN SAĞLIKLI VE DENGELİ YARARLANMASI İÇİN HER ŞEYDEN ÖNCE YETİŞKİNLERİN ONA DOĞRU ÖRNEK OLMASI GEREKİR. EĞER BÜTÜN GÜN ANNENİN ELİNDEN TELEFON DÜŞMÜYORSA, BABA ELİNDE KUMANDA GÖZÜNÜ TELEVİZYONDAN AYIRMIYORSA; O ÇOCUKLAR İÇİN ANNE VE BABA MODELİ BÖYLE BİR ŞEY OLUYOR.

Kontrol etmek, çok iyi denetlemek gerekiyor. Bilgisayarı ortak alanda kullanırsanız denetleyebilirsiniz. Bu nedenle odaya değil, örneğin evin salonunda kullanın.

■ Küçük yaştaki çocuğa tablet ya da akıllı telefon almayın. Onun tableti olamaz, o sizin tabletinizdir. Sizin müsaade ettiğiniz kadar oynar bilgisayarda.

■ Unutmayın; patron sizsiniz! Merak etmeyin ruh sağlığı etkilenmez tableti yok diye. Küçük bir çocuğa tablet ya da akıllı telefon alınmaz! Gece 11'de eve gelmek istese bu yaşta izin verecek misiniz? Hayır, çünkü yaşı uygun değildir değil mi?

BENİM ÇOCUĞUM YAPMAZ DEMEYİN, KONTROL EDİN

■ İnternette para harcama konusu-na çok dikkat edin. Özellikle uyuşturucu tuzağına düşebilir. 'Benim çocuğum yapmaz' demeyin. Hepimizin çocuğu her şeyi yapabilir.

TÜRKİYE'DE ÇOCUĞA SINIR KOYAMAMA PROBLEMİMİZ VAR

■ Bilgisayarda sınır koyup denetlemek, çocuğun özeline müdahale değildir. Türkiye'de bizim çok ciddi bir 'sınır' sorununuz var. Kendi sınırlarımızı da başkalarının sınırlarını da bilmiyoruz.

UYUŞTURUCU VE TERÖR TUZAĞI BİR TUŞ ÖTEDE

■ Çocuklar için internet; uyuşturucu satışı, porno tuzağı ve terör çetesi gibi bir çok riske açık bir alan. Günümüzde çocuklara ulaşılabilirlik çok kolay.

■ İnternette çok rahat uyuşturucu madde siparişi verilebiliyor. Porno siteleri büyük bir tuzak. Tanınmış ve çok aranan isimleri aradığınızda karşınıza porno siteleri çıkabiliyor. Özellikle ergenleri hedefliyorlar. Aynı anda on sayfa peş peşe açılıyor ve durduramıyorsunuz. İŞİD gibi örgütlerin ergenleri

Prof. Dr. Bengi Semerci

etkilemek için kullandıkları son yöntemlerden biri de bu porno siteleri.

BÜTÜN ÇOCUKLARIN VAR BEN EZİK MİYİM DEMESİNE ALDANMAYIN

■ Çocuklar, akıllı telefon istediklerinde özellikle 'Bütün arkadaşlarımın, bütün çocukların var, sadece benim yok!' diyerek anne ve babalarını ikna ediyorlar. 'Bütün çocuklar bunu kullanıyor; herkesin var' diyorlar. Oysa ki, 'hayır' herkesin yok. Kendi sınıfında olabilir ama 26 milyon çocuk var ve bunların hepsinin akıllı telefonu yok.

ANNE BABALAR ARTIK KAHRAMAN OLAMIYOR

■ Günümüzde filmler çok değişti. Şimdi filmlerde kahraman olmanız için en az otuz kişi öldürmeniz gerekiyor. Ne kadar çok öldürürseniz o kadar al-

kışlanıyorsunuz. Çocuk da öyle öğreniyor. Artık annelerin babaların kahraman olma şansı yok; çünkü onların artık başka başka kahramanları var.

■ Özellikle ergen olduğu 12 yaşından sonra istediğiniz kadar onunla arkadaş olmaya çalışın, konuşun; o artık başka bir dünyada oluyor. İşte bu nedenle, 12 yaşına kadar çocuğunuza ne öğrettiğiniz önemli. Siz eğer 12 yaşına kadar doğru şeyler yaptırırsanız ve doğru yetiştirdiyseniz; o da doğru kahramanları seçecektir merak etmeyin. Yeter ki o ana kadar bir şeyler doğru gitmiş olsun!

AKRAN ZORBALIĞI PATLAYACAK DİYE KORKUYORUZ

■ Yurtdışındaki okullarda çok olan, Türkiye'de henüz gündeme gelmeyen ama yakında patlayacak olan akran zorbalığı ve siber zorbalık hızla artıyor. Akran istismarı, zorbalığı çok fazla. Orta ve lise düzeyinde daha sözel, acıtıcı, soyutlayıcı, yaralayıcı, daha depresyona hatta intihara sürükleyici boyutlara geliyor. Ciddi ruhsal hastalıklara neden olabiliyor.

KURBANLAR, AİLELERİNDEN GİZLİYORLAR

■ Akran zorbalığına uğrayan çocuklar yani kurbanlar, durumu aileleriyle paylaşmıyorlar, kendi başlarına halletmeye çalışıyorlar. Sınıfta, okulda o kadar yalnız kalıyorlar ki dersleri, ruhsal dengeleri bozuluyor, çok ciddi problem yaşıyorlar.

■ Okulda çocuğunuzun arkadaş çevresini bilin, yalnız mı değil mi kontrol edin, yaşadıklarını sizinle paylaşmalarını sağlayın. Son dakikaya kadar çok çok zorlanmadıkça asla paylaşmıyorlar. Çünkü 'Şikayet etti, bak bebek, kendi halledemedi,' diyecekler ve iyice dışlayacaklar diye korkuyorlar. Onun için aile ve okul birlikte bu konuyu ele almalı."

MÜTEVELLİ HEYETİ ÜYEMİZ PROF. DR. İLTER TURAN'IN (TAC'58)

YENİ KİTABI 'TURKEY'S DIFFICULT JOURNEY TO DEMOCRACY: TWO STEPS FORWARD, ONE STEP BACK' ADIYLA OXFORD UNIVERSITY PRESS YAYINLARINDAN İNGİLİZCE OLARAK ÇIKTI.

Tarsus SEV'de atama

2015-2016 Eğitim ve Öğretim yılı itibarıyla, Tarsus SEV Okul Müdürü Pelin Çağlayan'ın ayrılması ile boşalacak pozisyona Ayfer Aydın, Tarsus SEV Ortaokul Okul Müdürü olarak atandı. Ayfer Aydın 1994 yılında Hacettepe Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra, 2015 yılında Işık Üniversitesi e-MBA eğitimini tamamladı. 1994-2002 yılları arasında İstek Florya Bilge Kağan Okulu, Diltem Dil Okulları, Gürsoy Okulları ve Bilfen Okulları gibi çeşitli okullarda İngilizce Öğretmeni olarak çalıştı. 2007- 2011 yılları arasında ise FMV Erenköy Işık Okulları'nda İngilizce Öğretmeni, Yabancı Diller Departmanı Koordinatörü ve Yabancı Diller Bölüm Başkanı olarak çalıştıktan sonra da, aynı okulda 2011'den bu yana Müdür Yardımcısı olarak çalışıyordu.

SEV yeni Kurumsal İletişim Müdürü

Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın yeni Kurumsal İletişim Müdürü Esra Zincirkıran Aydın oldu. Yüksek öğrenimini, İstanbul Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde tamamlayan Esra Zincirkıran Aydın, 1989 yılından bu yana yerli ve yabancı reklam ve halkla ilişkiler şirketlerinin müşteri ilişkileri departmanlarının farklı kademelerinde çalıştı. Halkla ilişkiler, etkinlik yönetimi, kriz iletişimi, kurumsal sosyal sorumluluk, medya ilişkileri gibi alanlarda uzmanlaştı. 2006 yılından bu yana çeşitli görevlerde bulunduğu Global Tanıtım/Hill and Knowlton

Strategies'te son 4 yıldır Genel Müdür olarak yerli ve uluslararası bir çok firmaya hizmet verdi. Marmara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Pedagojik Formasyon diplomasına sahip olan Esra Anne ve Çocuk Vakfı'nda 4 dönem gönüllü öğretmenlik de yaptı. TUHİD (Türkiye Halkla İlişkiler Derneği) ve PRSA (Public Relations Society of America) üyesidir.

Türkiye, Yunan Adaları, Hırvatistan ve İtalya'da Mavi yolculuk keyfi...

Göcek'ten Bodrum'a

Patmos'tan Dubrovnik'e

Amalfi'den Positano'ya

20 Yıllık tecrübemiz, seçkin profesyonel ekipler ve donanımlı lüks tekneler ile yacht charter bizim işimiz...

VELA DARE YACHTS, Göcek / Türkiye
Tel: 0252 645 26 82 / Mobil : 0533 725 48 01
www.veladare.com info@veladare.com

Arayın, butik tatilinizi planlarken tatilinize başlayın.

Tahsil edilemeyen kamu borçları

■ HAZIRLAYAN: PİRAYE ERDEM, ACI'80
ERDEM ERDEM HUKUK BÜROSU

Anonim Şirket Kanuni Temsilcilerinin Kamu Borçlarından Sorumluluğu

Tüzel kişilerin kanuni temsilcilerinin kamu borçlarından sorumluluğu ve bu sorumluluğun kapsamının belirlenmesi, uygulamada büyük önem taşır. Zira, anonim şirketlerden tamamen veya kısmen tahsil edilemeyen kamu borçlarının şirket kanuni temsilcilerinden tahsil edilmesi söz konusu olabilir. Bu konu, 6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun'un ilgili maddesi ışığında incelenecektir.

Genel Olarak

6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanun'un ("6183 sayılı Kanun") Mükerrer 35. maddesi, tüzel kişilerden kamu alacaklarının tahsilini düzenler. Buna göre, tüzel kişilerin malvarlığından tamamen veya kısmen tahsil edilemeyen veya tahsil edilemeyeceği anlaşılan kamu alacakları, kanuni temsilcilerin ve tüzel kişiliği olmayan teşekkülü idare edenlerin şahsi mal varlıklarından, ilgili kanun hükümlerine göre tahsil edilir.

Bu madde uyarınca, kamu alacaklarının anonim şirketten tahsil edilememesi durumunda, tahsil edilemeyen alacaklardan anonim şirketin kanuni temsilcilerinin şahsi mal varlıkları ile sorumlu olur.

Kanuni Temsilci Kavramı

Anonim şirketlerin kanuni temsilcilerinin kamu borçlarından sorumluluğunda öncelikle kimlerin "kanuni temsilci" kapsamına girdiği saptanmalıdır.

6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu ("TTK") m. 365 uyarınca anonim şirket, yönetim kurulu ("YK") tarafından yönetilir ve temsil olunur. Bu hüküm ayrıca, kanundaki istisnai hükümlerin saklı olduğunu düzenler. Bu bağlamda, TTK m. 367/1 uyarınca YK, esas sözleşmeye konulacak bir hükümle, düzenleyeceği bir iç yönergeye göre, yönetimi, kısmen veya tamamen bir veya birkaç YK üyesine veya üçüncü kişiye devretmeye yetkili kılınabilir.

YK, TTK uyarınca şirketi yönetmeye ve temsile yetkili organ olduğuna göre YK üyeleri de 6183 sayılı Kanun'un Mükerrer 35. maddesi anlamında "kanuni temsilci"dir. Bu konuda, Yargıtay'ın kararları yerleşmiştir. Yargıtay kamu borçlarından sorumlu tutulacak kişinin şirketi temsil ve ilzama yet-

kili olması gerektiğini vurgular.

Temsil yetkisinin murahhas üye veya murahhas müdürlere devri halinde, sorumluluk kendisine yetki devri yapılan kişilere aittir. Eğer temsil yetkisi bu şekilde devredilmişse kamu alacaklarının bu kişilerden tahsil edilmesi ve diğer YK üyeleri hakkında işlem yapılmaması gerekir. Temsil yetkisinin murahhaslara bırakılması durumunda, hem Yargıtay hem de Danıştay'ın, kamu borçlarından dolayı sorumluluğun da bu murahhaslar üzerinde olacağına karar verdiği görülmüştür.

11.09.2013 tarihli ve 28762 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan Tahsilat Genel Tebliği'nde (Seri: A Sıra No: 1) Değişiklik Yapılmasına Dair Tebliğ (Seri: A Sıra No: 5) de, anonim şirketlerde kanuni temsilcilerin kimler olduğu hakkında açıklamalar içerir. Bu tebliğin "VIII. Kanuni Temsilcilerin Sorumluluğu" başlığı altındaki açıklamalara bakıldığında, "6102 sayılı Kanuna göre şirket esas sözleşmesi ile atanmış veya genel kurul tarafından seçilmiş yönetim kurulu üyeleri veya yönetim kurulu üyelerinden en az birinin bulunması koşuluyla yönetim kurulu tarafından müdür olarak atanmış üçüncü kişiler olacaktır." ifadesinin yer aldığı görülmüştür.

Vergi Usul Kanunu Kapsamında Sorumluluk

213 Sayılı Vergi Usul Kanunu'nun ("VUK") 10. maddesi, kanuni temsilcilerin sorumluluğunu düzenler. Bu maddeye göre, tüzel-

kişilerle küçüklerin ve kısıtlıların, vakıflar ve cemaatler gibi tüzel kişiliği olmayan teşekküllerin mükellef veya vergi sorumlusu olmaları halinde bunlara düşen ödevler kanuni temsilcileri, tüzel kişiliği olmayan teşekkülleri idare edenler ve varsa bunların temsilcileri tarafından yerine getirilir. Bu kişilerin bu ödevleri yerine getirmemeleri yüzünden mükelleflerin veya vergi sorumlularının varlığından tamamen veya kısmen alınamayan vergi ve buna bağlı alacaklar, kanunî ödevleri yerine getirmeyenlerin varlıklarından alınır.

VUK'nun 1. maddesi, kanunun kapsamını belirler. İlgili madde uyarınca VUK, genel bütçeye giren vergi, resim ve harçlar ile il özel idarelerine ve belediyelere ait vergi, resim ve harçlar hakkında uygulanır.

Bu noktada, kamu borcunun vergi borcu niteliğinde olması durumunda, hangi hükümlerin uygulanacağı önem taşır. Danıştay, VUK 10. madde kapsamına giren ve buna bağlı alacaklarda, 6183 sayılı Kanun'un Mükerrer 35. maddesi hükümlerinin uygulanmayacağına karar vermiştir.

VUK bakımından kanuni temsilcinin hangi kişileri kapsayacağı konusunda ise, Danıştay Vergi Daireleri Genel Kurulu'nun bir kararında, genel müdür yardımcısı sıfatını haiz bir kişiye 2. Derece ve 2. Grup imza yetkisinin tanınmış olmasının, kişiye kanuni temsilcilik sıfatı kazandırmadığına hükmetmiştir. Görüldüğü üzere VUK kapsamındaki içtihat da, 6183 sayılı Kanun'a ilişkin yaptığımız açıklamalarla paralellik gösterir.

Sonuç

Anonim şirketlerin kanuni temsilcilerinin kamu borçlarından sorumluluğu, 6183 sayılı Kanun'un Mükerrer 35. maddesinde düzenlenir. Bu madde uyarınca, ilgili şirketlerden tahsil edilemeyen alacaklar, şirketlerin kanuni temsilcilerinden tahsil edilebilir. Kanuni temsilcinin, TTK hükümleri uyarınca şirketi yönetme ve borç altına sokma yetkisine sahip kişiler olarak kabul edilmesi gerektiği, Yargıtay ve Danıştay kararlarında vurgulanır. Kamu borcunun vergi borcu niteliğinde olması durumunda ise, VUK m.10 uygulanır. Bu maddeye ilişkin içtihatlar da, kişiye sadece belli bir imza yetkisi tanınmış olmasının, sorumluluk için yeterli sayılmayacağına altı çizilir.

Alınan engelli sporcu minibüsü yapılan törenle teslim edildi.

NİLHAN ÇETİNYAMAÇ ÇUBUK ACI'83

Engelleri kaldırmak kolay olmadı

SEV okullarının en önem verdiği etkinlikler, şüphesiz, sosyal sorumluluk projeleri... İzmir SEV Okul Müdürü Nilhan Çetinyamaç Çubuk, geçen yıl, bütün okulun birlikte, aylarca üzerinde uğraşarak gerçekleştirdikleri bir projeyi anlatıyor.

Engelli sporcuların en önemli sorunlarından biri mobilize olamamaktı. Bir araç, hepsinin yaşamını değiştirecekti. Bazaar Day'de toplanan paralarla, bir rüya gerçek oldu. Nilhan Çubuk anlatmaya başlıyor:

"Pek çok sorumluluk projesinin altında farkındalık duygusu yatıyor," diyorsunuz. Her şeyden önce bu

kavramı biraz açalım isterseniz.

Bizim, çocuklara, en çok kazandırmak istediğimiz şey, farkındalık duygusu. Aslında bütün hikaye bu. Bir insanın farkındalık düzeyini yükselttiğiniz zaman, zaten harekete geçmek için elinden geleni yapıyor. Önemli olan, o radarları açmak.

"Biz şanslıyız, imkanları olan bir aile-

de doğmuşuz, doğru bir eğitim alıyoruz. Karnımız doyuyor. Ama herkes bizim kadar şanslı değil." Bizim bu yaştaki öğrencilerimizin farkına varmasını istediğimiz temel şeyler bunlar.

Buradan yola çıkarak, "Herkes bizim gibi değilse, bazı şeyleri, paylaşmalıyız," diye düşüncelerinin önü açılmış oluyor.

Bu nasıl bir organizasyon gerekiyor? Neler yapıyorsunuz?

Bizim, her sene yaptığımız bir toplum hizmeti çalışması var. Kendimize bir hedef koyuyoruz. Ana sınıftan, sekizinci sınıfa kadar, her sınıfın bir projesi oluyor.

Bu bütün Amerikan okulları için önemlidir. Ama bizde SEV'in yıllardır yaptığı farklılık şu: Biz bunları kulüpler bazında yapmıyoruz. Düşkünler evi gibi kulüpler yaparsak, buralara belli sayıda çocuk giriyor. Bunlar da, zaten ilgili ve farkındalığı yüksek olan çocuklar...

Onun için, çocukların, her şeye 'tamam' dedikleri bir yaşta, bütün okulu dahil ettiğiniz bir proje olunca, herkeste bu farkındalık oluşmuş oluyor. Biz

'bunu yapalım, liseye gelince kendileri yapsınlar ve seçici olsunlar' istiyoruz.

Engellilerle ilgili çalışmanız bu bağlamda mı ortaya çıktı?

Evet. Her sene, engelliler haftası var biliyorsunuz. Çocukları engelliler konusunda duyarlı kılmak için, bu haftada, engelli sporcuları okula davet ediyorduk. Çocuklara da hep şu mesajı veriyorduk: "Bunlar, hayranlık duyulacak insanlar, çünkü mücadele etmeyi biliyorlar. Engellerine rağmen gidip spor yapıyorlar."

O insanlarla gide-gele anladık ki, çok güç durumdalar ve spor onları hayata bağlayabilecek en önemli şey. Çünkü evden çıkmalarına neden oluyor. Ama turnuvalara gidecek paraları yok, araçları yok.

Gözlemlerinize göre, engellilerin en ciddi sorunu nedir?

Birinci engel mobiliteleri... Bu insan-

lar, mobil olmadıkları zaman hayata tutunmaları imkansız. Antrenmana gidemiyor. Turnuvaya gidemiyor. Federasyon da araç almak istiyordu ama paraları yoktu.

Toplamda ne kadar para toplandı? Başka bir yerden yardım aldınız mı?

İki yılda Bazaar Day etkinliğimizde toplam 80 bin lira topladık. Bir Ford Transit aldık. Koç Grubu ile konuşup projeyi anlattık. Bize çok yardımcı oldular, ayrıca indirim de yaptılar. Her şey bitince, aracı süsleyip, okula törene getirdik. Engelli sporcular da geldi. Buca Belediye Başkanı Levent Priştina geldi. O da "Yakıtı ve şoförü benden," dedi.

Sporcu engellilerden bir genç kızımız konuşma yaptı. Bizi çok duygulandırdı. Çocuklara teşekkür ederken "Sizin sayenizde haftada bir gün evden çıkabileceğim. Bu hayal bile edemediğimiz bir

şeydi," dedi. O an her şeye değdi.

Ben, "Artık kupaları alırsınız," dedim. Ağır ağır konuşan bir engelli arkadaşımız, "Söke söke alacağız o kupaları," dedi.

Çocuklara, caddelerde, sokaklarda ne kadar sıklıkta engelli aracı gördüklerini sordum. "Hemen hemen hiç," dediler. "Yurtdışına gittiğinizde, denk geldiniz mi?" diye sordum. Biraz düşündüler. Sonra, hatırlayarak "Evet müzede görmüştük, orada burada görmüştük," dediler.

"Neden böyle? Sizce burada neden görmüyoruz?" dedim. Sonunda cevapları buldular: "Ne kaldırım uygun. Ne araçlar uygun. Ne sosyalleşmek için sineması uygun. Ortam yok ki!" İşte bu projenin önemi toplanan para veya araç değildi, çocukların bu farkındalığa ulaşmaları önemli olan.

En hızlı büyüyen portföy yönetim şirketi!*

ÜNLÜ Portföy %474,8 büyüyerek 277 milyon TL'ye ulaştı!

Portföy Büyüklükleri (TL)

YÖNETİCİ KURUM	2014 yıl sonu	Büyüme Hızı
1 ÜNLÜ Portföy Yönetimi A.Ş.	276.924.860	474,8%
2 Bosphorus Capital Portföy	654.709.445	290,2%
3 Bank Portföy Kredi ve Kurumlar Bankası	6.101.193	152,8%
4 Logo Portföy	49.614.878	111,3%
5 Ekinçler Yatırım Menkul Değ.	19.050.006	80,7%

Dünyadan Türkiye'ye ve Türkiye'den dünyaya yayılan nice başarı öyküsünün altında ÜNLÜ & Co imzası var.

ÜNLÜ & Co

Türkiye'nin lideri!

* ÜNLÜ Portföy büyüme hızında Rasyonet verilerine göre ilk sırada yer almıştır.

FOX

ŞEBNEM AŞKIN **ACR88**

Sonuçta önemli olan içeriktir

Şebnem Aşkın, Paris, New York ve ağırlıklı olarak Los Angeles'da, başta Clooney olmak üzere Amerikan film ve televizyon sektörünün önde gelenleriyle, toplamda 18 yıl çalıştı. Halen Fox Türkiye'nin genel yayın yönetmeni. Aşkın'a göre, sinema ve televizyon alanında, en önemli şey içerik. "Sonuçta içerik satıyorsunuz," diyor.

Şebnem Aşkın, Fox Türkiye'nin İçerikten Sorumlu Genel Yayın Yönetmeni... Bu göreve yaklaşık bir buçuk yıl önce gelmiş. Genç yaşına rağmen Amerikan televizyon ve sinema dünyasında çok kritik pozisyonlarda görev yapmış, ünlü yönetmenlerle, oyuncularla, milyarderlerle, değişik işlerde çalışmış. En önemlisi, adımını attığı her işten başarıyla ayrılmış. Böyle olunca da, teklif

ler birbirini kovalamış. Her seferinde daha büyük işlere yelken açmış.

Son durağı ise Fox Türkiye olmuş.

Peki aradan geçen zaman içinde neler yapmış, anlatalım. Şebnem Aşkın, İzmir Amerikan'dan sonra Boğaziçi İngiliz Edebiyatı'na girmiş. Uzun bir üniversite hayatı var. Bitirmesi altı yıl sürmüştü. Boğaziçi'nden diplomasını alınca, eski okul ablası (mentoru), bugünkü yakın arkadaşı, Los Angeles'ta, Trimax adın-

daki film şirketinde çalışan Meltem Demirel'in aracılığıyla, sinema sektörünün kalbinin attığı bu eyalete gitmiş.

LOS ANGELES'A İLK ADIM

"Meltem beni şirketlerinin chairman'i ile tanıştırdı," diyor. "O da beni sponsor etti. Ve iş teklif etti. Böylelikle Los Angeles'ta, Trimax film şirketinde, ilk işime girmiş oldum. Chairman'in acquisition asistanıydım."

ERCAN ARIKLI COSMOPOLITAN'I YAPMAMI İSTEDİ

"Aslında benim hayalim hep gazeteci olmaktı. Boğaziçi Üniversitesi'nde okurken, Ayşe Arman beni, Ercan Arıklı ile tanıştırmıştı. Cosmopolitan dergisinin yayın haklarını alma sürecindeydi. Ercan Bey önce beni Aktüel'e aldı. 'Gel şimdilik altı ay Aktüel'de çalış. Sonra ben Cosmopolitan'ı alınca başına geçersin,' dedi.

Çok iyi bir fırsattı.

Ama gazete İkitelli'de. Okul Bebek'te. Ben sürekli olarak ders kaçıyordum. Gazetecilik kariyerim iyi ama Boğaziçi'ni bitiremeyeceğim gibi bir durum oluyor. Üç ay sonra Ercan Bey'in yanına gittim. 'Bana inanılmaz bir fırsat tanıdınız ama benim ve ailem için şu anda okulu bitirmek çok daha önemli. Aktüel'i bırakmak zorundayım,' dedim.

Burada bir yılın ardından Aşkın, daha sonra, Meksikalı oyuncu ve ünlü Like Water for Chocolate filminin yönetmeni olan Alfonso Arau ile bir film üstüne çalışır. "Arkasından, Trimax beni geri istedi," diyor ve devam ediyor: "Vice President of Co-Productions olarak döndüm. Bir sene daha çalıştım."

Soruyoruz: Ne tür filmler için çalışıyordunuz? Şebnem Hanım cevap veriyor: "Ortak yapımlar yapıyordum. Fransız, Amerikan, İspanyol ortak yapımları gibi. Yurt dışından gelen projeleri, bir araya getiriyordum."

PARİS YILLARI

Başarıları ortaya çıkınca, bir teklif daha gelir: "En son, bir proje üstüne, Fransa'da bir şirketle çalışırken, onlardan iş teklifi aldım. Pandora Cinema'dan. Bu şirkete Uluslararası Satışlardan Sorumlu Senior Vice President olarak girdim. Paris'e yerleştim. Pandora Cinema daha çok sanat filmleri yapan bir şirketti. Her yıl Oscar'a aday bir filmimiz olurdu. Shine... Tango... Prestijli ama küçük bütçeli filmleri yapan bir firmaydı. Los Angeles'i üçüncü kez bıraktım."

Sinema dünyası hayli hareketlidir. Amerikalı Gaylord Entertainment adındaki bir firma, bir buçuk yıl sonra Paris merkezli Pandora'yı satın alır ve Warner ile anlaşma yapar. Bundan sonra ortak film yapacaklardır. Pandora'nın merkezi de Warner Bros'un stüdyoları olacaktır.

Şebnem Aşkın, "Öyle olunca Paris'teki

ofisi kapadılar," diyor. "Bütün Fransızların işine son verildi. Bir tek beni, tekrar Los Angeles'a taşındılar. Ondan sonra, ben Warner'da, Pandora'nın başında Executive Vice President olarak görev yapmaya başladım. Dört sene orada çalıştım. O dönemde, biz, filmleri Warner ile yarı yarıya finanse ediyorduk.

MARC CUBAN VE GEORGE CLOONEY İLE TANIŞMA

Şebnem Aşkın, o dönemde, ünlü milyarder Cuban ile tanışır. "Beşinci sene de ABD'nin dolar milyarlerinden Marc Cuban ile tanıştım. Onun Dallas Mavericks diye bir basketbol takımı var. Aynı zamanda, Landmark Theaters adlı bir sinema zincirinin de sahibi... O, ortağı Todd Wagner ile birlikte bir yapım firması kurmak istiyordu.

O zamanlar Section Eight adında Steven Soderberg ve George Clooney'nin ortak bir firmaları vardı. Biz de Warner ve Pandora'dayken Section Eight'in bir filmini finanse etmiştik diyen Şebnem Aşkın şöyle devam ediyor: "Onlar aracılığıyla Marc Cuban ve Todd Wagner ile tanıştım. Bana biz artık kendi yapım şirketimizi kurmak istiyoruz. Bize gelip bu firmayı kurar mısın, dediler."

Şebnem Hanım, o zaman, Pandora'yı ve Warner'ı bırakmış. 2929 International adında yeni bir şirket kurmuşlar: "İlk filmimiz George Clooney ile birlikte 'Good Night, and Good Luck' oldu. Altı dalda Oscar'a aday gösterildi.

Bir de, Enron skandalı üzerine 'Enron: The Smartest Guys in the Room' adında bir dokümanter yaptık. O da yabancı film dalında Oscar adayı olmuştu. Dört buçuk sene kadar da orada çalıştım."

Şebnem Aşkın, arada bir başka teklif alarak, bağımsız filmler yapmak üzere kurulan Paranoid Pictures'in kurucu yöneticisi olur. İlk işleri de ünlü sokak sanatçısı Banksy'nin 'Exit Through The Gift Shop' olur ve yine en iyi dokümanter film dalında Oscar'a aday olurlar. Bu sayede bir süre de New York'ta yaşar ve çalışır.

BU KEZ TEKLİF FOX TÜRKİYE'DEN

"Paranoid Pictures'taki sekizinci ayımda FOX beni buldu," diyor Şebnem Aşkın: "Sanford Panitch, FOX International Production'ın başkanı aradı. 'Seni birçok kimse tavsiye etti. Biz stüdyo sisteminin içinde, ama aynı zamanda dışında yerel yapımlar yapıyoruz' dedi."

Şebnem Aşkın'a "FOX'un sizi seçmesinin nedeni nedir?" diye soruyoruz. "Çünkü sinemada yerellik çok önemli: Hindistan'a gidiyorsunuz. Avatar iş yapmıyor. Ama bir Hint filmi, Avatar'dan daha çok kazanıyor," diyor ve devam ediyor: "Yerel marketin payı yüzde 99. Dünyanın pek çok yerinde, yerel filmler çok iyi iş yapıyor. Fox da, bu pastadan pay alabilmek için 'yerel yapımlar division'ı olan FOX International Production'ı kurmuştu." Aşkın, artık FOX'un yurtdışı film bölümünün başına geçer.

MISS STUART DİYE BİR HOCAMIZ VARDI. O SENE NASA BİR ÖĞRETMENİ UZAYA GÖNDERMEYE KARAR VERMİŞTİ. BİZ HEPİMİZ BİRDEN MISS STUART'IN GÖNDERİLMESİ İÇİN ÇOK UĞRAŞTIK. NASA'YA MEKTUP BİLE YAZDIK. FAKAT ELENDİ. ÇOK ÜZÜLDÜK. AMA O MEKİK, BİLİYORSUNUZ, BİR KAZA GEÇİRDİ VE İÇİNDEKİ HERKES ÖLDÜ.

MAHSUN KIRMIZIGÜL GİBİ BİRİ HOLLYWOOD'DA BİLE YOK

Sinema sektöründe 18 yılını geçirmiş olan Şebnem Aşkın'a bu yıl en beğendiği filmi soruyoruz. "Benim bu sene gördüğüm en güzel yerli film Mucize" diyor ve ekliyor: Bir de, gerçekten ben Mahsun Kırmızıgül hayranıyım. Çünkü, ben George Clooney ile birebir çalıştım. Hem yapımcım oldu, hem yönetmenim oldu, hem oyuncum oldu ve bu özelliklerinden dolayı, kendisi, Hollywood'da bir fenomendir. Oyuncudur, yönetmendir, yapımcıdır, senaryo üzerinde çalışmıştır. Bu kadar çok yönlü bir insan Hollywood'da bile az bulunur. Bir Clint Eastwood vardır. Bir de Mahsun'a bakalım. Adam, müzisyen, yönetmen, oyuncu,yazar, yapımcı. Ondan başka, beşi bir yerde olan biri daha yok. Mucize filmi çok güzel ve her şey yerel. Düşün Derneği de izledim. Murat ile Ahmet bence dünya çapındalar. Bu arada Kiraz Mevsimi de 6-7 ülkeye satıldı.

O geldiğinde henüz iki yıldır var olan şirket, Şebnem Aşkın yönetiminde dört yılda 22 ülkede tam 44 film yapar.

FOX TÜRKİYE GÜNLERİ

Tam o günlerde de 21 Century Fox'un CEO'su olan Jan Koeppen arar ve Şebnem Aşkın'a: "Bizim Türkiye'de bir yatırımımız var. Şimdi, hem bizim şirket kültürümüzü bilen, hem de Türk olan birine ihtiyacımız var. Tam senin gibi. Seni keşfettiğime çok memnun oldum. İlgilenirsen Türkiye'ye gelmeni çok isteriz."

Şebnem Aşkın bu teklifi geri çevirmemiş. Film kariyerini bırakıp, geçen yıl, 6 Ocak'ta burada çalışmaya başlamış. "Buraya geldiğimde, Fox, Türkiye'nin altıncı kanalıydı. Şu anda 'all day'de birinciyiz. Prime time'da da ikinciyiz," diyor.

Şebnem Hanım'a soruyoruz, Türkiye'ye geldikten sonra, bu kadar kısa bir süre içerisinde bu işi nasıl başardınız? Bu sadece yerellikle açıklanabilir bir şey değil herhalde...

Yanıt veriyor: "Buraya geldiğimde bütün yapımcılarla konuştum. Bu masa hiç boş durmuyordu. Sabahtan akşama kadar mümkün olduğu kadar çok sayıda yapımcıyla görüşüp, onların projelerini alıp, hepsine gömüldüm, okudum. Böylelikle hangi yapımcı ne üzerine ça-

lıyor? Zevkleri neler? Ne hazırlıyorlar? Biz ne gibi değişiklik yapabiliriz?"

Ben şuna inanıyorum: Hard labor. Çalışan demir parlar. Benim, buraya, sabah gelip bir dahaki sabah saat 02:00 çıktığım oldu. Çabucak öğrenmek lazım. Hangi departmanda neler oluyor? Çünkü ben yayın akışından da sorumluyum."

İki dünyayı da çok iyi bilen Şebnem Aşkın'a soruyoruz: "Film ile televizyon arasında nasıl bir fark var?"

Şebnem Hanım önemli bir noktaya dikkat çekiyor: "Biz stüdyodayken, bir filmin senaryosu üzerine en azından 1.5 yıl çalışıyorduk ve bütün başarımız bir hafta sonu ile ölçülüyordu. Yani 1.5 yıl uğraşıyorsunuz, oldu, olmadı, iş bitiyor. Halbuki televizyonculukta, ikinci ya da üçüncü bir şans var. İlk bölümünüz çok iyi açılmazsa, ikinciye ve üçüncüyü deneyebilirsiniz. Mesela Kiraz Mevsimi, geçtiğimiz yılın temmuz ayında, 2.86 rating ile açılmıştı. Eylül'e geldiğimizde Türkiye'nin en çok izlenen dizisi haline geldi. Sinemada öyle bir şansınız yok. One shot..."

Buluşma olarak soruyoruz: "Bu iş görüldüğü kadar zor mu?"

Şebnem Aşkın anlatmayı sürdürüyor: "Evet zor bir iş. Zor yanı şu: Bir gün önce ya da bir hafta önce aldığınız karar ertesi sabah tabağın içinde gelir. Geçen çar-

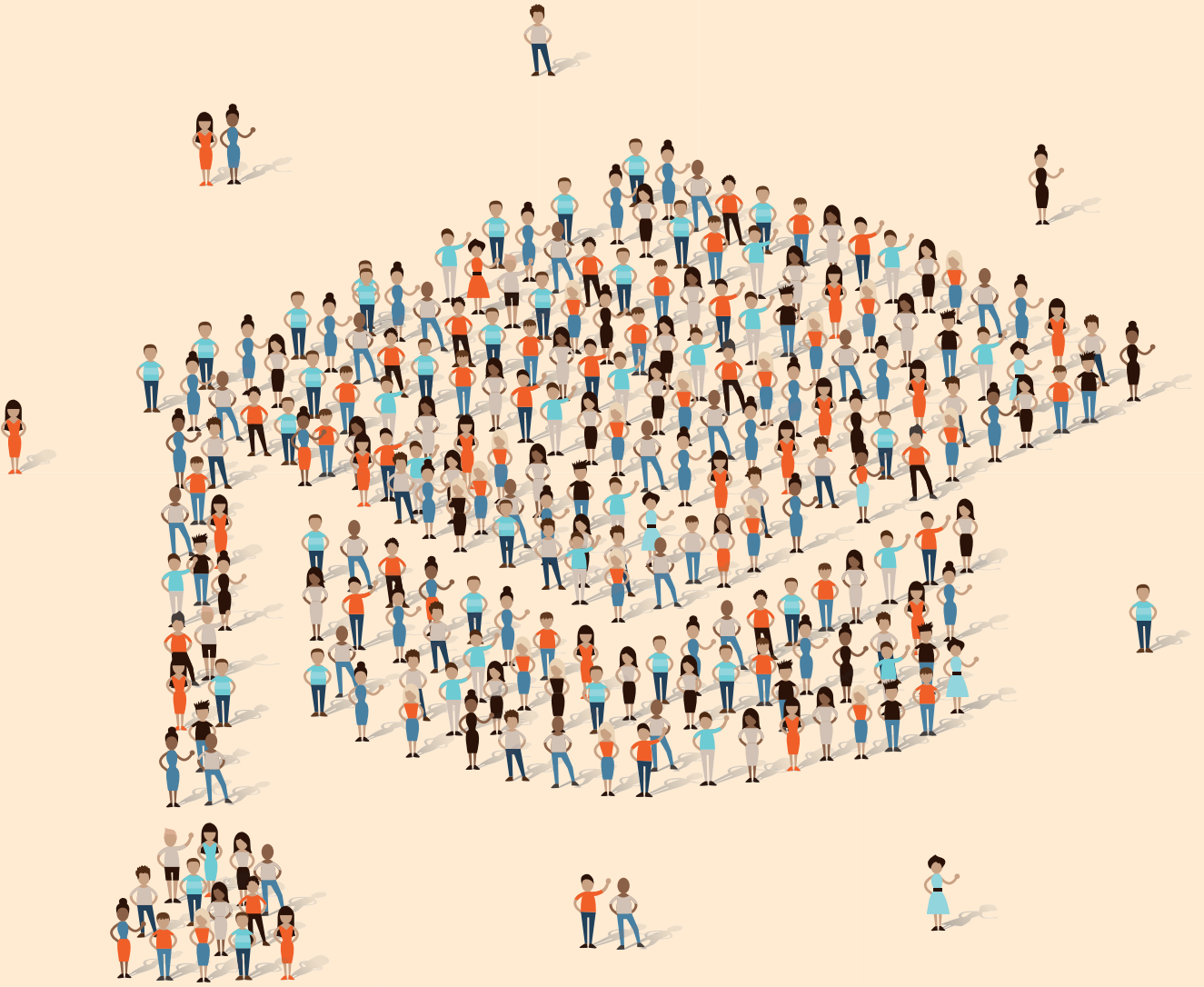
şamba - (bu söyleşi mart ayında yapıldı) P'nin Yaşamı'nı koymuştuk. Çarşambaları bizim zayıf bir gecemiz. Ama P'nin Yaşamı'yla bütün Türkiye'de üçüncü olduk. Yabancı filmin Türkiye'de böyle bir ratinginin olması, inanılmaz bir şey. Üstelik, bir de sanat filmi..."

Gelir dağılımına göre insanları kategorize etmek Şebnem Aşkın'ın onayladığı bir durum değil: "AB gelir grubu, C, D gibi gelir grubu insanlar belirlenmiş, onlara da farklı proje yapmak gerekiyor. Halbuki böyle değil. Benim nacizane deneyimime göre herkes güzel şeyler görmek istiyor."

Oldukça çarpıcı da bir örnek veriyor: "İşte en çok iş yapar dediğimiz Kiraz Mevsimi... Zevkinize uymayabilir. Ama bir tek çirkin insan yok. Bir tek çirkin, sakil sahne yok, herkes şık ve güzel. Dizin en yüksek ratingi total'de. Bu bana şunu öğretti: Kendi beğendiğin, kendin seyretmek istediğin, keyif aldığın, kendi zevkine uyacak güzel şeyler yapmaya çalış. Çünkü herkes güzel şeylere layık. 'C insanları için C proje yapacağım, D insanları için D proje yapacağım.' Bunun çok yanlış olduğunu düşünüyorum."

Şebnem Aşkın, Kurtlar Vadisi'nin gücünün abartıldığını söylüyor: "Kocanın Ailesi, birkaç jenerasyonu birlikte kapsıyor. Perşembeye koydum. Meğer, perşembeye iddialı bir şey konulmazmış. Çünkü, eylül ayında, Kurtlar Vadisi geldiğinde, ortalığı dağıtırmış. Şimdi, Kocanın Ailesi, bir süredir, Kurtlar Vadisi'ni geçiyor. Çünkü seyircisi farklı. Kurtlar Vadisi erkeği çekiyor, Kocanın Ailesi diğer aile fertlerini."

Peki FOX Türkiye'nin, nihai hedefi ne? Şebnem Hanım büyük bir açık kalplilikle anlatıyor: "Bizim hedefimiz ilk üçte olmak. Birinci olmak apayrı bir şey. Çok büyük bütçe gerektiriyor. Biz birinci olmak için para harcamak istemiyoruz. Biz televizyonculuk işinden para kazanmak istiyoruz."

Bilgileriniz güncel mi?

Sizlerle uzun yıllar iletişim içinde bulunmak bizim için büyük önem taşıyor.
Sizden birkaç dakikanızı ayırıp, veri tabanımızdaki
bilgilerinize bir göz atıp, varsa deėiřiklikleri bildirmenizi rica ediyoruz.

www.mezundb.com/guncel
adresinden bilgilerinizi kolayca güncelleyebilirsiniz.

METE AKYOL TAC'55

Tarsus'ta 'çaktırmadan' farklı bir terbiye verdiler

İlk röportajını 60 yıl önce yapan gazeteci Mete Akyol, TAC'deki öğretmenlerin, öğrencilere nasıl bir terbiye verdiklerini, üç sağlam anekdotla anlatıyor.

'Gazeteci doğulur' diye meşhur bir laf vardır ya. Mete Akyol işte bu gazeteci doğanlardan. İlkokul üçüncü sınıfta, okul gazetesini çıkarmış. Yıllarca, çeşitli basın yayın kuruluşlarında çalışmış. Bugün, hâlâ, meslekten kopmuş değil. Başkent Üniversitesi'nin *Bütün Dünya* dergisini hazırlıyor.

İlkokul bitince, ortaokula, Talas'ta devam etmiş. Okula giriş tarihi 1947.

Kendisine soruyoruz. Talas'tan Tarsus'a gelince, gazetecilik sevdası nasıl doğdu? "Okulda birinci senede, tabii ki gazete odasının önünden bile geçirmediler."

Ya sonrası? Ortaokul üçüncü sınıftayken gazeteyi yönetmeye başladığını

söylüyor: "Okulda bulunduğumuz süre içerisinde, her pazartesi günü, dört yapraklı bir gazete, bize abone olan her öğrencinin masasındaydı, üzerinde ismi yazılı ve katlanmış olarak. Cumartesi ve pazar gazetesini çıkartmakla uğraşırdık."

Derken, Tarsus'ta meydana gelen üzücü bir olay, Mete Akyol'un profesyonel gazeteciliğe ilk adımı atmasına neden olur.

Sözü Akyol'a bırakıyoruz: "Adana-Tarsus yolunda kaza olmuş. Yaralananlar da var. Son derece önemli bir olaydı ama hiç bir gazetede tek bir haber çıkmadı."

Akyol, bu duruma üzülür. Vakit kaybetmeden kağıda kaleme sarılıp *Hürriyet* gazetesine bir mektup yazar.

"Tarsus il kadar büyük bir yer. Burada bir muhabirinizin olmadığını görüyorum. Ben talibim," der. Bu arada, *Hürriyet* gazetesinin kurucusu Sedat Simavi, 11 Aralık 1952'de vefat etmiştir. Trafik kazasıysa, ocak ayının başında olmuştur. Arada sadece bir aylık bir süre vardır.

Mete Akyol, Tarsus'ta okulun karşısında bulunan Gülek Yayınevi'ne gider, kendisini, merhum Sedat Simavi'nin yeğeni olarak tanıtır.

Devamını kendisinden dinleyelim: "*Hürriyet*'e kolej diye adres verseydim, 'bu daha çocuk' deyip ciddiye almayacaklardı. Ben onlara gittim 'Sedat Simavi'nin akrabasıyım,' dedim. Bir de ricam vardı. Evden mektup gelecekti. Bu mektupta özel şeyler yazılmış olabi-

lirdi, hocaların eline geçebilirdi. Acaba, evden gelecek mektupları için buranın adresini verebilir miydi?”

Sedat Simavi'nin yeğeni ister de yapılmaz mı?

Akyol anlatıyor: “Patron, güneyin ünlü gazetecisi Rıfat Bey. ‘Gel yeğenim,’ dedi. Beni kucakladı. Çaylar ısımarıldı. ‘Sedat Bey, sadece *Hürriyet*’in değil, Türkiye’nin kaybidir,’ dedi. Sonuçta adresim şöyle oldu: Mete Akyol, Gülek Gazetesi, Gülek Basımevi, Tarsus. Bana oradan *Hürriyet* antetli zarflar gelmeye başladı. Kısa zaman sonra da ilk kartım geldi. ‘*Hürriyet* Tarsus Muhabiri’ yazıyordu. Dünyalar benim oldu.”

Başka, büyük bir kaza, Akyol’un kaderini iyice değiştirecektir.

Sözü yine kendisine bırakıyoruz: “Bir gün, büyük bir kaza oldu. Dört kişi ölmüştü. Ben gittim, kazanın detaylarını aldım. Onlara da çarpan bir askeri kamyondu. Askerin dili tutulmuştu. Konuşamıyordu. Bu ayrıntıları çok iyi hatırlıyorum. Onların hepsini detaylı yazdım. Ve, bir numaralı adam oldum. Kentin ileri gelenleri -Geeeel bakalım-mm- diyerek beni karşılamaya başladılar. İş sadece kaza ile sınırla kalmamıştı. Akyol, “Öyle haberler veriyorum ki hepsi çıkıyordu,” diyor.

Mete Akyol, gazeteciliğe iyiden iyiye sardırmıştı. Saat dört gibi ortadan kayboluyor, gazetecilik yapmaya gidiyordu. Üç, beş derken, bu kaybolmalar müdür Mr. Maynard’ın kulağına gitti. Maynard’ın tavrını, Mete Akyol, yaşamı boyunca unutmayacaktır.

Söz yine Akyol’da: “Mr. Maynard, bir gün beni çağırttı. ‘Sen okuldan kaçıyor-muşsun’ dedi. Arkasından sordu: ‘Sen bu gazetecilik işini meslek olarak mı düşünüyorsun?’ ‘Evet’ dedim. ‘O zaman sana yardım edeceğiz. Saat dört ile altı arası çıkabilirsin’ dedi.” Mr. Maynard, gazeteci adayına bir de oda tahsis eder. Ama karşısındaki ergenlerin akıllı uslu davranmaya pek niyetleri yoktur.

İNÖNÜ İLE...

MENDERES İLE...

DEMİREL İLE...

AKYOL'UN 60. YILI

Mete Akyol, ilk röportajını, 60 yıl önce, 1955 yılında, 22 Ocak tarihinde yapmış. Bu vesileyle kendisine Ankara'da mütevazı bir tören yapıldı ve Akyol plakette ödüllendirildi.

Akyol, "Maynard bize bir oda verdi. Biz o odada sigara içmeye başladık," diyor. Maynard ise, çocukları kırmamak için, sigara içtikleri odaya giderken, öksürüp, tek ayağını vururmuş, öğrenciler geldiğini duyup da sigaralarını söndürsünler diye... Yine de bir keresinde sigara baskını yapılmış. Yaklaşık 10 kişi yakalanmış. Okul yönetimi ailelere bir zarf içinde ihtar mektupları göndermiş: 'Dikkat edin oğlunuz sigara içeriyor' diye.

Peki bu mektuplar ailelerin eline geçer mi?

Tabii ki hayır.

Peki nasıl? Mete Akyol anlatmayı sürdürüyor: "Murat Ağa vardı, mektupları postaneye o götürürdü. Okuldan çıkar. Arkasından, bir 10 dakika sonra ben çıkarım. 'Şu mektupları versene' deyip alırım. Bütün Tarsus Amerikan antetli zarflar bana gelir, hele bir vermesin. Benim öğrenciliğimde hiç bir aileye ihtar mektubu gitmedi. Bütün mektuplar kontrolümdeydi."

Ve gelelim, Mr. Robeson ile yaşadığı o unutulmaz olaya...

Akyol'a kulak veriyoruz: "Bir ders vardı 'book keeping' diye bir muhasebe

dersi... Hem anlamıyorum, hem ilgi duymuyorum. Zaten ilk üç derisi kaçırdıktan sonra, anlamam da mümkün değil."

Mr. Robeson, 'Cuma günü quiz var hazırlıklı olun' dediğinde ben, o gün hastalanırdım. Çocuklar bana cevapları hazırlardı. Ben 'Altılık yapalım' derdim, dikkat çekmesin diye... Bazen altılık, bazen beşlik yaparlardı. Ama yedilik yaptırarak dikkatlerin üzerime çekilmemesine dikkat ederdim."

Mete Akyol, böyle yapa yapa, muhasebe dersindeki bütün sınavları atlatır. Mr. Robeson ise daima peşindedir. Bir gün Mete Akyol'a "Yarın sınav var," der "Kaçma... Sağlıklı olduğumu görüyorum." Akyol "Tabii," der. "Bakın hasta filan değilim. Yarın sınava gireceğim. Öğlen ikide sınav salonunda olacağım." Ertesi gün bütün öğrenciler, tam vaktinde sınav salonundadırlar. Mete Akyol da dahil... Mr. Robeson'a dönüp 'Bakın buradayım. Kaçıyor muyum?' der. Sorular verileli beş dakika olmuştur ki, sınav salonunun kapısı vurulur. Genç bir subay, arkasında iki jandarmayla kapıdadır.

Subay, Mete Akyol'a döner "Geçen ay buradan bir trafik kazasına taraf olmuş-

sun. Onun mahkemesi var," der. Anlaşılan Mete Akyol'un kolu artık yukarılara uzanmaktadır. Savcı ve kaymakam ile de tam anlamıyla dost olmuştur.

Bu arada muhasebede finallere gelinmiştir. Akyol anlatıyor: "Final sınavlara geldik. Hiç birşey bilmiyorum. Muhasebeden çok iyi olan bir arkadaşım var. Üstelik de kankam... Adı Cengiz. Sınav sekiz buçukta başlayacak. Şöyle bir anlaşma yaptık. Arkadaşım, 'Buçukta sınav başlıyor, ben dokuz'a kadar bitiririm,' dedi. Şimdi saat, her zaman olduğu gibi birinci dokuzu çalacak. İkinci dokuzun dokuzunu çaldıktan sonra da arkadaşı, kalemin silgi tarafını dik tutacak, o true demek. Ben true'yu işaretleyeceğim. Kalemin tersinden tutarsa false. Provasını da yaptık. Harika gidiyoruz. Ve ben bu şekilde final sınavını da atlatacağım. Sekiz buçuk oldu. Olay başladı. Saat dokuz oldu. Yüz küsur yıllık saat kulesinde ses yok. Bozula bozula o gün bozulacağı tuttu. Ancak filmlerde olur. Çalmıyor saat. Kafadan salladım ve kaldım. Üstelik bu dersten bir tek ben kaldım. Yıl 1955. Türkiye, 6-7 Eylül olaylarıyla çalkalanırken, Cengiz bana Tarsus Parkı'nda muhasebeyi öğretti."

Ama Mr. Robeson'un, Mete Akyol'a son bir sürprizi vardır.

Sözü tekrar Mete Akyol'a veriyoruz.

"İkmal sınavında Mr. Robeson arkama gelip baktı. Çatır çatır yapıyorum. 'Kimin bilançosunu yapıyorsun?' diye sordu. Üzerine yazmış. Mr. B. A. Man diye okudum. Dedi ki daha yavaş oku. Arkadaş olduk ya... 'Kısaltılmış hallerini oku' diyor. Artık, işin hergeleliğindeyiz. Teker teker oku... dedi. B. A. Man. Yes B. A. Man Mete. (Be a man Mete. Adam ol Mete).

Günlerden başka bir gün.

Mr. Maynard, Mete Akyol'u çağırır. Sigara içmekle suçlanıyordur. Suçlayan, Türk müdür Burhan Bey'dir.

Mete Akyol, suçlamayı reddeder. Mr. Maynard, "Ama Burhan Bey seni not almış," der. Mete Akyol'un savunma-

sı ise gayet mantıklıdır. “Ben, Burhan Bey’in yüzünü görsem zor hatırlarım,” der. “Talas’tan yeni geldim. O beni hiç tanımaz. Türk müdür ama haftada iki gün kalıyor, gidiyor. Bir deney yapalım isterseniz. Ben de üç kişiyle olayım. İki kişi daha gelsin yanıma, ‘Mate Akyol hangisi?’ diye sorun. Adam çok inandı bana. Gerçekten adam tanımaz beni, belli ki biri fiştekledi.”

Aradan üç ay geçer.

Akyol devamını anlatıyor: “Mr. Every diye bir adam var, dedektif gibi. Beni sürekli kolluyor, biliyorum. Beni sigarada yakaladı. ‘Mr. Maynard’ı kandırdın, ama beni kandıramazsın’ dedi. Şimdi yalan söylediğim de ortaya çıkacak. Biz sınıfta 18 kişiyiz, kardeş ötesi kardeşiz. Bütün sınıf toplanmış oturuyor. ‘Mate ne olacak?’ diye bakıyor. Ciddi bir ceza alabilirim. Sahtekarlık yapmış durumdayım.”

Mr. Maynard ofisine çağırır. Akyol içeri girer, “Beni çağırmışsınız,” der. “Evet,” der Mr. Maynard ve ekler: “Mr. Every, sizin sigara içtiğinizi bana rapor etti. Sigara içtiğiniz ‘doğru mu’ dedi. ‘Doğru’ dedim. Çünkü cümle doğru.”

Mr. Maynard büyük bir sabırla konuşur: “Biliyorum Mr. Every’nin bana senin sigara içtiğinin raporunu vermesi cümle yapısı olarak doğru. Ben onu sormuyorum. Kelime oyunu yapma. Senin sigara içtiğin doğru mu? Akyol’un söyleyeceği bir şey kalmamıştır. “Evet, içiyorum,” der. Mr. Maynard yanına gelir, elini uzatır, “Seni tebrik ederim,” der. “Üç ay içinde çok büyük bir gelişme göstermişsin, yalan söylememeyi öğrenmişsin.”

Bu karşılık Mate Akyol’u derinden etkiler: “Birdenbire, yerin yedi kat altına indim, 60 yıl geçti hala çıkamıyorum. Ofisten çıktım. Bütün aradaşlar top-

lanmış. ‘Ne oldu Mate?’ dediler. Birkaç kişi geldi. Koluma girdi. Dedim ki böyle böyle. Sınıfa gittik. Sınıfta da anlattım.”

Peki TAC’de olup bitenlerden çıkan sonuç, sözü Akyol’a bırakalım:

“Bunlar, hep kibarca verilen terbiye-
dir. Aysbergin görünmeyen yüzüdür. Adamlar çaktırmadan öyle bir terbiye verdiler ki...

Neden ‘Tarsus yatılı olmalıdır?’ dediğimizde anlatmak istediğimiz şudur: Tamam, aynı öğretimi veriyorsun. Yatılı olduğu zaman, o terbiyenin kapsamı genişliyor. Bunun yemekhanesi, yatakhane var. Bu terbiyeyi o anda anlayamıyorsun. Okuldan çıktığın zaman, biraz ‘helicopter minded’ oluyorsun. Yukarıdan bakıyorsun. 50-60 seneden sonra baktığın zaman çok farklı de-tayları görüyorsun. İşte bunun için biz okulumuza hakikaten müteşekkirim.”

SEV LEADERS NIGHT III

16 KASIM 2015 PAZARTESİ GÜNÜ YENİDEN
HARVARD CLUB NEW YORK’TA BULUŞUYORUZ!
TÜM MEZUNLARIMIZI BEKLİYORUZ.
AJANDANIZA NOT ETMEYİ UNUTMAYIN!

SİBEL PAKSOY ÜA'83

Gençlerin kariyerlerini planlıyor, geleceklere yön veriyor

Yurtdışı Eğitim Danışmanlığı yapan EDUMAR'ın sahibi Sibel Paksoy, "Son derece kritik bir iş yapıyoruz," diyor. "Öğrenci, hangi üniversiteye girerse, yaşamı, kariyeri, ona göre değişiyor." EDUMAR, dünyanın çeşitli ülkelerinden, 200'ün üzerindeki okulu temsil ediyor.

Elli yaşını aşmış mezunlarımız bilir. O zamanlar, Türkiye'deki her yabancı okulun ayrı sınavları olurdu. Sibel Paksoy, sınavına girdiği iki okulu da (Üsküdar Amerikan ve English High School, sonradan Nişantaşı Anadolu Lisesi oldu) kazanmış. "Babam, biraz muhafazakardı," diyor, "onun için sadece kızların gittiği okula gitmemi istedi. Böylece Üsküdar Amerikan'a girmiş oldum."

Sibel Hanım arkasından Boğaziçi'nde ekonomi okumuş. Ama hiç bankacılık, finans veya yöneticilik yapmamış.

İş yaşamına girmek için çok da acele etmemiş. Önce çocuklarının biraz büyümesini beklemiş. Sonra gazetede gördüğü bir ilan hayatını değiştirmiş. O günleri Sibel Paksoy'dan dinleyelim:

"Gazetede bir ilan gördüm. Konu, çocukların ve yetişkinlerin bilgisayar öğrenmelerini sağlamaktı. Şirketin adı Future

Kids idi. ABD merkezliydi. Yıl 1996'ydı ve eğitim sektöründe henüz internet kullanılmıyordu. Başvurdum. Üç hafta, Los Angeles'ta eğitime gittim. Geldikten sonra Bebek semtinde Future Kids'in franchise'i oldum. En prestijli yer burasıydı. Dört yaşını geçmiş çocuklara, Future Kids müfredatını öğretiyorduk. Kendi hocalarımızla Yüzyıl Işık'ta pilot proje uyguladık. Merkez dolup taşıtı."

Ama Future Kids, bir süre sonra kapılarını kapatmak durumunda kalmış. Paksoy, "Future Kids maliyetli bir sistemdi," diyor ve ekliyor: "Bilgisayar da artık evlere girmişti. Okullar kendi müfredatlarını uygulamaya başlayınca sistem bozuldu. Biz de bıraktık."

Aradan bir süre geçmiş.

YENİ BİR ORTAKLIK, YENİ BİR İŞ

Bu kez bir arkadaşından teklif gelmiş. Sibel Paksoy anlatıyor: "Bir arkadaşım -eğitimin başka bir alanına giriyorum- dedi. Ortak olmamı ve birlikte çalışmamızı istiyordu. O da, Future Kids'in Bahçeşehir bayisiydi."

Bu kez Sibel Paksoy'a teklif edilen iş, yurtdışı eğitim danışmanlığıydı.

Sibel Hanım, "Peki nasıl yapacağız?" diye sormuş. Arkadaşı, bu konuda bir ön araştırma yaptığını söylemiş. Sonuçta 2002 yılında ortaklık kurulmuş. Şirketin adı da EDUMAR olmuş. On yıl kadar birlikte çalışmışlar. Sibel Paksoy, "EDUMAR'ı EDUMAR haline getirdik. Yurtdışına çeşitli fuarlara gittik.

250 temsilciliğe ulaştık. Bizim şu anda temsil ettiğimiz okul sayısı 200'ün üzerindedir" diyor. "Bunları, sadece üniversiteler olarak görmemek lazım. Bunların arasında, dil okulları, yaz okulları, yurtdışı yatılı liseler de var."

Paksoy, ortaklığa ilk adım attığında biraz tedirginmiş. "Future Kids sistemi bozulunca biraz dinleneyim dedim. Bizle bir alakası olmamasına rağmen, başarısızlık gibi oldu. Sonraki işe de, biraz tereddüt ederek başladım." Bunun üstesinden gelmesini de okulun kendine güvenli bireyler yetiştirmesine bağlıyor.

Peki memnun mu?

Söz kendisinde: "Şimdi, iyi ki girmişim diyorum. EDUMAR, hayatımın işi oldu. Ailem de aynı şeyi düşünüyor, bu sensin diyorlar."

İşin zorluklarına gelince... Çok riskli bir iş olduğunu söylüyor: "Öğrencilerin, gençlerin, bir anlamda kariyerlerini çiziyor. Hayatlarını değiştiriyoruz," diyor. "Hangi üniversiteye giderse, hayatı farklı yönde gelişiyor. Çok önemli bir noktadayız. En küçük bir hata yapmamız söz konusu değil."

Bu konuda rakamlar da oldukça çarpıcı. Türkiye'de bugün 22 milyon öğrenci var. Bunun yaklaşık beş milyon liselerde, beş milyonu üniversitede okuyor. Beş milyon üniversite öğrencisinden 120-150 bin öğrenci yurtdışına gidiyor. Türkiye, yabancı ülkelere öğrenci gönderme sıralamasında, dünyada 13. sırada yer alıyor.

"Çocuğumu yurtdışına gönderirim" diyen ebeveyn sayısında da Türkiye üçüncü. Sibel Hanım, "Master'da sanıyorum ikinciyiz. Çocuğumun eğitimi için varımı yoğun veririm, ne yapar eder gönderirim, diyenler arasında dünya birincisiyiz," diyor.

Peki EDUMAR'a ne tür öğrenciler geliyor?

Sibel Aksoy cevap veriyor: "Bazıları B planı yapıp, Türkiye'de bir üniversite olmazsa yurtdışını tercih ediyorlar, bazıları

TÜRKİYE'NİN İLK YURTDIŞI LİSE FUARI EDUMAR'DAN

Üniversite ve yüksek lisans konularında dünyada 200'ün üzerinde okul ile çalışan EDUMAR, bu yıl Türkiye'de bir ilke imza atacak. Yurtdışı lise eğitim talebinin son üç yılda iki üç kat büyüdüğünü belirten Sibel Paksoy, İngiltere, İsviçre, ABD gibi ülkelerden liselerin temsilcilerini Türkiye'de ilk defa yapılacak bir Yurtdışı Lise Eğitim Fuarı ile ailelerle buluşturacaklarını belirtiyor. Kasım 2015'te yapılacak etkinlikte okullar ve aileler yüz yüze görüşüp tanışabilecekler. Paksoy, "Bu çapta birebir görüşmelerin olacağı ilk etkinlik olması nedeniyle çok heyecanlıyız, Türkiye'nin her tarafından aileleri davet edeceğiz. Aileler bir çok ülkeyi dolaşmak yerine bu fuarda yurtdışı okullardan temsilcilerle aynı anda tanışıp buluşabilecekler," diyor.

tamamen yurtdışına hazırlanıyor. Bizim kariyer birlikteliğimiz çocuklarla daha onuncu sınıfta başlıyor. Yaz okulundan, yapacakları staja kadar yönlendiriyoruz. Tam bir danışmanlık yapıyoruz."

ABD BİRİNCİ, İNGİLTERE İKİNCİ

En çok tercih edilen okullara gelince... Birinci sırada ABD yer alıyor. İngiltere ikinci, Kanada üçüncü, Almanya dördüncü, Fransa ise beşinci.

Bu işin maliyeti de hayli yüksek. Türkiye'den yaklaşık 20 milyar dolar yurtdışı eğitime harcanıyor.

Buluşma olarak Sibel Paksoy'a soruyoruz: "Bizim öğrenciler ne kadar burs alabiliyor?" Cevap veriyor: "Burs başvuruları da yapılıyor. Ama çok iyi bir öğrenci olmalı."

Peki başvuruları ne zaman yapmak gerekiyor? Sibel Paksoy, bunun, ülkeye göre değiştiğini söylüyor. ABD ise zaman kısıtlı. En az bir yıllık bir hazırlık gerekiyor.

Buluşma olarak, Sibel Hanım'a bu işi yaparken en çok nerede zorlandığını soruyoruz. "Veliler çok baskıcı," diye cevap veriyor. Sözü kendisine bırakıyoruz: "Çoğu öğrencimiz, bizim karşımıza geldiğinde ne okuyacağını bilmiyor. Hiç bir fikri yok. Bizim için en zor öğrenci bu. Nasıl yönlendireceğimizi bile-

miyoruz. Çokça karşılaşılan bir durum: Çocuk sanat okumak istiyor. Anne baba sanatı bir meslek olarak görmüyor. 'Resim okuyacak da ne olacak? Para kazanacak mı?' diye soruyorlar.

YURTDIŞINDA LİSE İKİ KAT ARTTI

Türkiye'de eğitim çok fazla değişikliğe uğruyor. Peki EDUMAR bu durumdan nasıl etkileniyor?

Sibel Paksoy, hiç bilmediğimiz bir gelişmeden söz ediyor: "TEOG'dan sonra, birçok aile, çocuğun artık lisede yurtdışına gitmesini arzu ediyor. Son iki üç yıl içinde, yurtdışında lise okumaya gidenlerin oranı ikiye katlandı. Veliler, 'Gitsin orada okusun' diyorlar. Tabii liseyi orada okumak çok avantajlı oluyor. Hem maliyet düşüyor. Hem işin stresi azalıyor. -Getir, götür, hoca geldi, hocaya gitti- stresi bitiyor."

Şüphesiz burada karar vermesi gereken çocuğun kendisi. Onun istemesi gerekiyor. Küçük yaşta yatılı okulda okumak o kadar da iyi bir şey değil.

Yalnız liseyi yurtdışında bitirmenin önemli bir avantajı var. Sibel Hanım, "Yabancılar, genelde Türk okullarını tanımıyorlar ama kendi okullarını tanıyorlar ve kabul belgesini daha kolay veriyorlar," diyor.

KİM ERKEK'E YAKIYOR?

LALE SARAL DEVELİOĞLU (ÜAA'86)

Yıldız Holding'in Türkiye Pazarlama Başkanı oldu

Turkcell'de 11 yıl boyunca birçok görev alan Lale Saral Develioğlu, geçtiğimiz yıl bu kurumdan ayrılmıştı. Burada bölüm liderliğinden pazarlama bölümü başkanlığına kadar birçok görevi yürüttü. Son olarak uluslararası işlerden sorumlu genel müdür yardımcılığı göreviyle Turkcell'in uluslararası iş birimlerinin yönetimini üstlenmişti. Develioğlu, Mart ayında Yıldız Holding'in Türkiye Pazarlama Başkanı olarak yeni görevine başladı. Doğrudan Yıldız Holding Başkanı Murat Ülker'e bağlı olarak çalışacak Lale Saral Develioğlu, tüm Ülker markalarının Türkiye pazarlamasından sorumlu olacak.

FÜSÜN KURAN ÇEVİKEL (ACI'94)

Şimdi Brooks Brothers'ta

Kadın erkek her beyaz yakalı, Brooks Brothers non-iron gömleği kullanana kadar neler kaçırdığını asla anlamayacak...

■ Stefanel ile oldukça gündeme gelmişsiniz. Brooks Brothers'a geçiş kararınızdan kısaca bahsedebilir misiniz?

Stefanel, Arthur Andersen'dan mali müşavir olarak gelmiş bir yönetici olarak bana, çok iyi bir perakende okulu oldu. 12 yıl şirketle birlikte büyüdük. Benim için çok kıymetli yıllardı. Brooks Brothers ise Amerika'nın en eski perakende markası olması itibarıyla benim için harika bir deneyim oluyor. Bu kadar köklü ve erkek ürün konsantrasyonu fazla olan bir markayı yönetmek heyecan verici.

■ Brooks Brothers'ta neler yaptınız, planlarınız neler?

Brooks Brothers'da 2013 yılında açtığımız ilk mağazamız olan Zorlu Center'dan sonra yine İstanbul'da Akasya Acıbadem mağazamız açıldı. Bu yıl ise yeni açılan Ankara Panora AVM mağazamızdan sonra sırayla İzmir ve Adana mağazamızı açarak toplam 1600 metrekare satış ala-

nına ulaşıyoruz. Brooks Brothers'ı temsil ettiğim her gün, her vesile ile karşıma gelenlere tek söylemim var. Kadın erkek her beyaz yakalı, Brooks Brothers non-iron gömleği kullanana kadar neler kaçırdığını asla anlamayacak!

■ Son olarak Tescilli Markalar Derneği başkanı oldunuz. Buradaki görevinizden ve ekibinizden bahsedebilir misiniz? Sadece kadınlardan oluşan bir yönetim kurmuşsunuz?

Tescilli Markalar Derneği'nde kurulduğu günden bu yana Yönetim Kurulu üyesi olarak görev almaktayım. 2011-2012 döneminde de başkanlık yaptım. Aynı STK'da ikinci defa dönem başkanı olmam talep edilince ben de kadınların ağırlıklı olduğu bir yönetim kurulunda ve perakendede kadın konularını hayata geçirmek istedim. Yönetim Kurulu listesinden de anlaşılabileceği üzere, çok verimli bir 2015-2016 dönemi yaşanacak. Şu an TMD yönetimi Füsün Kuran, Simge Telman Güngör, Gülçin Çelikel Genç, Hülya Aslantaş, Aslıhan Tezcan, Mehmet Eren, Önder Öztarhan, Özhun Olgar, Selman Bilal, Ensar Altun'dan oluşuyor.

ÜÇÜ DE TAC'LI

Büyük bir Tarsus ailesi. Üç erkek çocuk, üçü de TAC'li. En büyükleri Hasan Eker (TAC'02) (solda), kimyasal hammadde ticareti ile uğraşiyor. Ortanca kardeş Muhammet Burak Eker (TAC'03) (ortada) finansal kontrolör. Armağan Eker ise (TAC'09) Rusya'da bir ihracat firmasında çalışıyor.

BEGÜM DİLMEN (ACI'77)

SEV İK'DA DENEYİMLİ İSİM

Yaşar Holding, Turyağ, Türk Henkel ve Cognis şirketlerinde uzun yıllar insan kaynakları, idari fonksiyonların yönetimi, kurumsal iletişim alanlarında operasyonel ve yönetim/yürütme kurulu başkanlığı görevlerinde bulunan Begüm Dilmten, Mart ayından itibaren SEV İnsan Kaynakları Müdürü olarak göreve başladı. Ege Üniversitesi İşletme Ekonomisi mezunu olan Dilmten, daha sonra The American University, Washington, D.C. İşletme Okulunda Halkla İlişkiler yüksek lisansını tamamladı. Turyağ'da İnsan Kaynakları departmanının kurulmasında etkin rol aldı. Ardından Henkel ve sonrasında Cognis'te insan kaynakları bölümünün yönetimine getirildi. Cognis'te İK yönetiminin yanı sıra Avrupa Kurumsal İletişim Yöneticiliği yaptı. Cognis Kimya'nın ülke yöneticiliği, yönetim ve yürütme kurulu başkanlığı görevlerini yürüttü.

SALİH BAZ (ACI'12)

Genç hukukçular örgütleniyor

Salih Baz (ACI'12), İzmir Ekonomi Üniversitesi Hukuk Fakültesi 3. sınıf öğrencisi... Kendisi gibi Amerikan Koleji Mezunu ve Hukuk Fakültesi öğrencisi iki arkadaşıyla birlikte (Öykü Duğles, ACI'14 - Duygu Kaynakçioğlu, ACI'12) bir hukuk kulübünün eksikliğini farketmişler ve arkadaşlarıyla beraber hemen bu kulübün kurulumu için çalışmalarına başlamışlar. Bir ay içerisinde kurucu yönetim kurulu üyeleri olarak faaliyete geçilmiş. İlk sene, Duygu Kaynakçioğlu başkanlık görevini ifa etmiş. Arkasından Salih Baz, işi devir almış ve etkinlikleri hızlandırmaya başlamış. Salih Baz, "Amerikan Koleji'nde edindiğimiz takım çalışması ve arkadaşlık ruhu hep yolumuzu aydınlatmış," diyor ve ekliyor: "Şu an Türkiye'de hukuk fakültesi öğrencileri topluluğu bakımdan en etkin kulüp olduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz. Amerikan Koleji'nin bize kazandırdığı

'Enter to Learn Depart to Serve' prensibi doğrultusunda asla durmak istemiyoruz."

YAPILAN ETKİNLİKLER: İstanbul Gezisi - Baker&Mckenzie ve GIDE Hukuk Bürolarına Ziyaret, Ankara Gezisi - Anayasa Mahkemesi'ne, Yargıtay'a, Türkiye Barolar Birliği'ne ve Çerçi Hukuk Bürosuna Ziyaret, Yargının Dinamolan Konferansı - İzmir Cumhuriyet Başsavcısı, İzmir Barosu Başkanı, İzmir Adalet Komisyonu Başkanı ile, Mutlu Cezaevleri Projesi, Kurumsal Hukuk Bürosu Yönetimleri Konferansı - Bekemler & Göker Hukuk Bürosu ile, Ekonomik Hukukçular Avrupa'ya Açılış Projesi - 2015 Kasım ayında gerçekleştirilecek. Bu proje kapsamında iletişiminde olduğumuz Almanya ve İspanya'da bulunan hukuk fakültelerine ziyaretler gerçekleştirilerek oradaki öğrencilere Türk Ticaret Hukuku hakkında bilgiler verilecek.

ZEYNEP GÜLŞEN (TAC'02)

Yapı-Endüstri Merkezi'nin Etkinlikler Yöneticisi

Yapı-Endüstri Merkezi'nin Etkinlikler Bölümü yöneticiliğine Zeynep Gülşen atandı. 1984 yılında Adana'da doğan Gülşen, İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Peyzaj Mimarlığı Bölümü'nü bitirdi. Burslu değişim öğrencisi olarak ABD'de bir yıl Clemson Üniversitesi'nde eğitimini sürdürdü. İstanbul Bilgi Üniversitesi Tasarım Kültürü ve Yönetimi Sertifika Programı'nı bitirdi ve Domus Academy'ye kabul edildi. DS Mimarlık, Arzu Nuhoğlu Peyzaj Tasarım Ofisi, Yalova Karaca Arboretumu, UIA İstanbul, İKSV, Yapı-Endüstri Merkezi ofislerinde staj ve part time çalışmalarında bulundu. Nisan 2010'da Yapı-Endüstri Merkezi Eğitim ve Etkinlikler Sorumlusu olarak başladığı görevine şimdi Etkinlikler Yöneticisi olarak devam edecek. YEM'de, yapı, mimarlık, gayrimenkul, şehircilik ve tasarım alanlarındaki eğitim ve etkinliklerin proje geliştirme, içerik yönetimi, iletişim, satış ve operasyonlarını yönetiyor.

ZEYNEP SEMİZOĞLU
ATLAN (ÜAA'02)

SEV'E ÜSKÜDARLI YÖNETİCİ

Zeynep Semizoğlu Atlan, Koç Üniversitesi Ekonomi bölümünden 2007'de mezun oldu. Çalışma hayatına, dünyada 4 bin oteli bulunan ve Türkiye'de ilk kez açılacak olan Marriott Otelleri'nin kurucu ekibinde başladı. Dört sene boyunca, satış ve pazarlama alanında değişik görevlerde bulundu. Arkasından 'Gitti Gidiyor'un kurucularının açmış olduğu internet sitelerinde, sonra da Acıbadem Grubu'nda 'İş Geliştirme Yöneticiliği' pozisyonunda görev aldı. Sekiz senelik iş deneyiminin ardından, Zeynep Semizoğlu Atlan, yaklaşık üç aydan bu yana SEV'de Pazarlama ve İş Geliştirme Yöneticisi olarak çalışıyor.

ALİ CERRAHOĞLU (TAC'78)

Avrupa'da yılın doktoru

TAC'nin Mezunlar Derneği Başkanı Ali Cerrahoğlu, WONCA (Dünya Aile Hekimleri Örgütü, World Organization of Family Doctors ya da uzun haliyle World Organization of National Colleges, Academies and Academic Association Europe) tarafından, 2015 yılı için, Avrupa'nın beş yıldızlı aile doktoru seçildi.

Ödül, WONCA'nın İstanbul'da 22-25 Ekim tarihleri arasında gerçekleştireceği konferansta kendisine takdim edilecek.

WONCA Avrupa Ödülü için belirlenmiş kriterler şöyle: Dünya Sağlık Örgütü'nün "5 yıldızlı doktor" tanımına uygun olmalıdır. Aday kişi deneyimli olmanın yanı sıra; daha önce yapılmamış şekilde günlük hizmetlerinin ötesine geçip, yenilikçi hizmetler veriyor olmalı ve / veya belirli bir hasta grubuna gelişmiş hizmet sunuyor olmalıdır. Aday kişinin aile hekimi olma zorunluluğu yoktur. Kendi alanı dışında çalışıyor ve diğer kişilere örnek olacak şekilde çalışıyor olabilir.

"Sağlıkta Bütünlük Yolunda" anlayışıyla birlikte "5 yıldızlı doktor" tanımına göre aranan özellikler şunlardır:

■ **Bakım sağlayan:** Bireysel tedavi vermenin yanında hastanın total ihtiyaçlarını da (fiziksel, mental, sosyal) dikkate alan. Tedavinin her türünü (küratif, önleyici, rehabilite edici) tamamlayıcı, entegre ve

devamlılığı olacak şekilde uygulayan ve en yüksek kalitede tedaviyi veren.

■ **Karar veren:** Etkinlik ve maliyet açısından haklı bulunabilecek kararları alan. İlgili şartlar altında en uygun tedaviyi seçen. Sınırlı kaynakları adil şekilde paylaşan.

■ **İletişim kuran:** Dengeli beslenme, iş güvenliği, boş zamanlardaki meşguliyetler, çevreyi koruma gibi yaşam tarzı özelliklerinin de sağlık üzerine önemli etkileri var. Geleceğin doktorları kişileri, aileleri ve toplumu sağlıklı yaşam tarzına ve sağlık çabalarının bir partneri olmaya ikna etmek için mükemmel iletişimciler olmalıdır.

■ **Toplum lideri olan:** Fiziksel ve sosyal çevre sağlık sorunlarında belirleyici olduğundan, "beş yıldızlı doktorlar" sadece basitçe bireysel tedavi vermekle kalmaz, daha çok insana yarar sağlayacak toplum sağlığı aktiviteleriyle de ilgilenir.

■ **Yöneten:** Tüm bu fonksiyonları yerine getirebilmek için "beş yıldızlı doktorlar"ın yöneticilik yeteneklerinin olması elzemdir. Bu özellik hekimin isabetli kararlar vermesini ve diğer partnerlerle yakın ilişki içinde multidisipliner bir takımda çalışmasını sağlayacaktır. Sağlık uygulamalarındaki eski ve yeni metotlar sağlık hizmetleri ve sosyal hizmetlerle entegre edilmelidir.

FAZİLET VARDAR SUKAN (ACI'74)

'Sen De Yap İzmir'i yapan akademisyen

Bildiğiniz gibi Maker Hareketi denilen kavram tüm dünyada hızla yayılıyor. Türkiye'de Sen De Yap adıyla yaygınlaşan bu hareket küçük büyük herkesin icat ve yaratıcı fikirlerini hayata geçirebileceği bir felsefeyi savunuyor. Üç boyutlu yazıcılar, bilgiye erişim kolaylığı, finansman, pazarlama ve

satış için dünya çapında imkanlar... Mucitleri, robotlar ve benzeri ekipmanı parçalayıp tekrar tasarlayanları, yeni tasarım yapanları, kod yazanları ve her türlü yaratıcı proje üreticilerini kapsayan bu yeni hareket, gençler arasında giderek yayılıyor.

Bu harekete destek vermek amacıyla İzmir'de 'Sen De Yap İzmir' başlığıyla bir maker fuarı düzenlendi. E.Ü., EBİLTEM-TTO, İzmir Hackerspace ve ideEge-TGB işbirliğinde yapılan etkinliği düzenlenmesinde EBİLTEM müdürlüğünü yürüten Prof. Dr. Fazilet Vardar'ın önemli katkıları oldu. 29-30 Nisan tarihlerinde yapılan etkinliğe büyük bir ilgi olduğunu belirten Vardar, "Yemek yapmaktan model uçak yapmaya, elektronik devreler ve motorlar aracılığı ile yapılan bir model araçtan 3 boyutlu yazıcılar ile üretilen ürünlere kadar her türlü yaratıcı projeyi bir araya getirdik," diyor.

1978 yılında Ege Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Kimya Mühendisliği Bölümü'nden mezun olan Vardar, 1978 -1981

yılları arasında İngiltere University College London'dan Biyokimya Mühendisliği alanında Doktora derecesi aldı. 1982 yılında Ege Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü'ne Yardımcı Doçent olarak göreve başladı. Sırası ile aynı bölümde 1985'te biyomühendislik doçenti, 1992'de de profesör oldu. 2000 yılında ise kurucu olarak Biyomühendislik Bölümü Başkanlığı'na atandı. Bilimsel çalışmalarının yanı sıra, 1998 yılından bu yana, Ege Üniversitesi'nin Ar-Ge çalışmalarını ve üniversite-sanayi ilişkilerini koordine eden birim olan, Bilim-Teknoloji Uygulama ve Araştırma Merkezi (EBİLTEM) Müdürlüğünü yürütüyor.

TAMER SEÇKİN (TAC'72)

Endometriosis ile mücadelenin süper kahramanı

Dr. Tamer Seçkin, sadece ABD'de değil tüm dünyada kadın hastalıkları ve cerrahisi konusunda çok önemli bir isim. Sadece doktor olarak değil, sosyal sorumluluk çalışmalarıyla da oldukça takdir edilen Tamer Seçkin, kadınlarda oldukça sık görülen Endometriosis hastalığıyla mücadele için ünlü aktör ve model Padma Lakshmi ile birlikte Amerikan Endometriosis Derneği'ni (Endometriosis Foundation of America - EFA) kurdu. Katılımcılar arasında Russell Simmons, Christian Slater, Norman Reedus, Joel Schumacher ve Andy Cohen gibi ünlü isimler yer alırken Lena Dunham and Hillary Clinton da geceye mesajlarıyla destek verdiler. www.endofound.org

ROBERT'İN MÜDÜRLERİ HEP SEV'DEN Mİ ÇIKAR?

Robert Kolej ile SEV okulları arasında her zaman tatlı bir rekabet vardır. Sonsuz bir hoşgörü ortamında, karşılıklı espi yapmak ve gülmek için hiç bir fırsat kaçırılmaz. Son espi, Nilhan Çetinyamaç Çubuk'un, Robert Kolej'e müdür olmasından sonra ortaya çıktı. SEV mezunları, Robertlileri birazcık kızdıracak bir fırsat yakaladılar. Bildiğiniz gibi, Esin Hoyi (ÜAA'58) ve Güler Erdur (ÜAA'70) Üsküdar Amerikan Lisesi mezunlarıydı. Son olarak 2015-2016 eğitim öğretim döneminde Robert Kolej'in yeni okul müdürü ACI'83 mezunu Nilhan Çetinyamaç Çubuk olunca, SEV mezunları arasında "Robert'in müdürlerini SEV'de yetiştiriyoruz," esprisi yapılıyor. Robert'lilerin buna karşı yeni bir espi hazırlığında bulundukları söyleniyor. Merakla bekliyoruz.

Nilhan Çetinyamaç Çubuk

Güler Erdur

Esin Hoyi

şimdi

MERT ÇELTİKÇİ (ÜAA'02)

FootGolf federasyonu kuruluyor

FootGolf giderek yaygınlaşan bir spor dalı. Standart bir golf sahasının üçte bir büyüklüğünde, 18 delikli bir sahada, standart golf kuralları ve standart futbol topu ile club yerine ayakla oynanan bir oyun. Avrupa'da, ABD'de ve Arjantin'da hayli yaygın. Peki Türkiye'de durum nasıl? İlk adımların yavaş yavaş atıldığını söyleyebiliriz. Her şeyden önce, bu işe gönül koymuş olan Türkiye FootGolf derneği var. Dernek Türkiye'deki tek temsilci ve başkan yardımcısı da Üsküdar Amerikan mezunlarından Mert Çeltikçi. Çeltikçi'nin verdiği bilgiye göre, derneğin resmi açılışı sebebiyle Kemer Country Golf Club'da Turkish Airlines isim sponsorluğunda, İtalya, İsviçre, İngiltere ve Türkiye Milli Takımları arasında FootGolf Turkey Open Turnuvası düzenlendi. Yıl sonundan itibaren de, dernek statüsünden federasyon statüsüne geçilecek.

TFGD'nin resmi sponsorları Turkish Airlines ve Odeabank.

Mert Çeltikçi, "Hızla kurumsal FootGolf ligini kurup, müsabakaları başlatmak istiyoruz," diyor ve ekliyor: "Ayrıca European Trophy Tour'un son ayağı da Türkiye'de yapılacak. Liglerin bitimi ile birlikte, Türkiye Futbol Federasyonu ile ortak bir çalışma gerçekleştirip, üç büyükler FootGolf Dostluk ve Kardeşlik Turnuvası düzenleyeceğiz."

SENEM KARAÖĞEN (TAC'04)

Pastalarımızın eşi yok

Senem mutfakla beş yaşındayken tanışmış. Annesiyle birlikte mantı yaparlarmış. Annesi çalıştığı için ortaokul yıllarında daha fazla mutfakla haşır neşir olmuş. Bir kafe açmak fikri, o zamanlardan kafasında yer etmiş. TAC yılları o kadar hareketli geçmiş ki, üniversiteye pek alışamamış. Üniversitede uluslararası ticaret okuyup, mezun olduktan sonra, ailesinin de teşvi-kiyle, Mutfak Sanatları Akademisi'nde pasta ve ekmekçilik eğitimi almış. Derken, İstanbul Doors Group'un mutfak-ğında staja başlamış. Oradan Doors Akademi'ye geçmiş.

Üniversiteyi Ankara'da okuduktan sonra Adana'ya yerleşmiş. Burada Paul Bakery'de çalışmış. Bir süre de Pakfırın'ın üretim şefliğini yapmış. Ama girişimcilik fikri aklından hiç çıkmamış BizLetter dergisinin son sayısında şunları söylüyor: "Evlilik sonrası, artık kendim için çalışmak, tam da hayalini kurduğum sıradanlıktan uzak bir deneysel mutfak-ğa sahip olmak istedim. Böylelikle

le Buğday Mersin'e başlama kararı aldım."

Senem Karaöğen, Buğday'ın hedefini şöyle açıklıyor: "Yöre insanının alışkın olduğu damak tadını kendi dokunuşlarımızla bütünleyip, özet lezzetler sunmak..."

Buğday'ın en iddialı olduğu alan, pastalar. Karaöğen, "bizim pastalarımızın tadının eşi benzeri olmadığını düşünüyoruz" diyor. Peki diğer çeşitler?

Senem Karaöğen anlatıyor: "Buğday kahvaltısına değinmeden geçmek olmaz tabii ki. Sonra, ev yapımı reçeller, gerçekten Trabzon'dan gelen Trabzon tereyağı, el açma börekler kahvaltımızın vazgeçilmezleri arasında."

Geliyoruz kahvaltı sonrasına... "Günlük farklılık gösteren mönümüz, anne yemeklerimiz ve 'Keyfinin Kahyası' dediğim, o güne özel tatlılar oluşuyor. Sabit mönü soran misafirlerimize söylediğimiz gibi, sizler evinizde ne yiyor-sanız, bizim mutfakta da onlar var."

Bize Ulaşın

MEZUNLARIMIZLA İLGİLİ HABER VE GELİŞMELERE BU SAYFALARDA DÜZENLİ OLARAK YER VERİYORUZ. KENDİNİZ VEYA SINIF ARKADAŞLARINIZLA İLGİLİ HER TÜRLÜ HABER VE DUYURU İÇİN BİZE ULAŞABİLİRSİNİZ.

iletisim@sev.org.tr >

→ 7'nci sayfadan devam

Esemen artık okulda teneffüslerde bile, bir köşede yan flüt çalıyordu ve Perâdaki gençlik orkestralarında yerini alır. Birkaç yıl içinde de Jazz orkestrasında birinci flüt olarak çalacak kadar ilerler. Üsküdar'dan mezun olunca üniversiteye İTÜ'ye girer. Geomatik mühendisliği okur, yani geniş anlamda harita ve yer şekilleri ölçme bilimi. Ancak Esemen'in müzik aşkı dincecek gibi değildir. Hemen okuldaki ve Konservatuvar'daki müzisyen arkadaşlarıyla kolları sıvayıp müzik dünyasından kopmaz. Türkiye'de ve hatta dünyada da klasik müziğe olan ilginin azlığına dertlenirler ve "Klasik müzik bugün çağdaş anlamda sinemada, filmlerde yaşıyor," felsefesiyle harekete geçerler. Film müzikleri orkestrası kurmak gibi çılgın bir fikrin peşine düşerler. (Dünyada halen iki tane örneği var. Ve ikincisinin de yine aynı tarihlerde Türkiye'de kurulması da dikkat çekici.)

Önce sekiz kişilik bir oda müziği grubu olarak başarılar. Karayip Korsanları, Gladyatör, Superman, Star Wars gibi filmlerin müziklerini aranje ederek orkestraya uyarlamaya başlarlar. 2010 yılında İTÜ'deki orkestranın müzisyen sayısı 30'a çıkar. Konserler ardı ardına gelir.

"O günlerde anladım ki, benim için mühendislik ile müzik vazgeçilmez iki tutku. Bence, ikisi birbirini besliyor," diyor Kerem Esemen ve arkadaşları, girişimlerine İstanbul Film Müzikleri Orkestrası adını vererek kurumsallaştırır ve 60 kişilik bir senfoni orkestrası boyutlarına ulaştırır, böylelikle de okul sınırlarını aşarlar.

Star Wars müzikleri için ışın kılıcı esprisiyle keman yaylarına neon ışıklar takarak sahneye çıkmaları gibi ilginç şovlarda eklenince ilgi artarak büyür. Konser sayısı hızla artar. Ama tamamen gönüllülük temelinden yürüyen ve kimsenin para kazanmadığı böyle büyük bir orkestrayı profesyonel bir boyutta sürdürmenin zorlukları hissedilmeye başlar. "Bir noktadan sonra mecburen sponsor arayışlarımız oldu. Şu an, en büyük destek-

çimiz İTÜ Müzik Araştırmaları Merkezi. Ayrıca, müzik aletlerinin nakliyesi için, yeme içme için desteklerimiz oluyor. Müzisyenlerimiz hala bir ücret almadan çalışıyorlar," diyor Esemen, artık bu konuda da harekete geçmeyi planladıklarını ve profesyonel bir orkestraya geçmeye çalıştıklarını anlatıyor. Müzisyenlerin artık bu orkestrada hayatlarını sürdürmeleri en büyük hayali.

Esemen ve arkadaşlarının İFMO ile ilgili büyük planları var... "İlk hedefimiz, sadece film müziği icra etmek değil, artık filmler için müzikler de bestelemek istiyoruz. İçimizde kompozitörler var. Film sektörü içinde yönetmen ve prodüktörlerle çalışmak istiyoruz... Temelde film müziği nedir? Beste, ön-prodüksiyon, icra, kayıt ve post prodüksiyon... Bunların tümünde İFMO'nun bir marka olarak yer almasını hedefliyoruz."

İkinci büyük hedeflerinin ise kendi konser salonu ve binalarında çalışmak olduğunu belirten Esemen, şöyle devam ediyor:

"Gelirlerini özel projelerden ya da film müziği besteleyerek edinin, müziği halka ücretsiz sunmak istiyoruz. Müzikle ilgili öğrenci yetiştirebilecek bilgiye sahip pek çok arkadaşımız var. Şehir dışından gelecek gençlerin eğitim alacağı ve kalabileceği bir kompleksimiz olsun. Böyle bir hayalim var."

PROF. DR. GÜLAY ÇETİNKAYA HERGENÇ ÜAA'70

Bir biyokimyacının gözüyle bitkiler ve yararları

Hergenç'in, yılların emeğini sığdırdığı eserlerinin yanı sıra, yeni yayınladığı kitabı, içinde 500 çeşit bitkinin ve bunlara ait pek çok bilginin yer aldığı bir başvuru kaynağı özelliğini taşıyor.

Gülay Hoca'nın yeni çıkan kitabı, kan yağları konusunda yaptığı çalışma ve birikimlerini aktarmak amacıyla yazdığı 'Kan Yağları, Kolesterol Ateroskleroz ve Risk Faktörleri 2011' kitabı 2003 yılında yazmış olduğu "Kan Yağları" kitabının genişletilmiş ve güncelleştirilmiş şekli...

Peki Gülay Hoca, bu kitabı nasıl niteliyor? Kitapta neler anlatıyor? Sözü kendisine bırakıyoruz:

"Bu kitap, hekimler, temel tıp bilimleri uzman ve öğrencileri için bir referans kitabıdır. Kan yağlarının ve dolaşımında yağları taşıyan partiküllerin yapı ve fonksiyonları, lipid metabolizmasında rol alan öğeler, yağların emilim, sindirim ve sentezleri, kan yağları ile ilgili

hastalıklar, damar sertliği, obezite, diyabet ve hipertansiyonda kan yağları; stres, sigara, alkol, uyku apnesi, pıhtılaşma, cinsiyet hormonları ile kan yağları ve damar sertliği ilişkisi detaylı olarak anlatılmaktadır. Diyet ve fizik aktivitenin kan yağlarına etkileri ve kan yağları düşürücü tedaviler anlatılmıştır. Klinik laboratuvarında kan yağları ve ilgili parametrelerin ölçüm teknikleri ve referans değerleri detaylı olarak verilmiştir. Koroner Hastalık Risk Belirleme kılavuzlarına da yer verilmiştir. Kitap dört binin üzerinde referans içermektedir.

Gülay Çetinkaya Hergenç, yeni çıkan "En son bilimsel verilerin ışığında Beslenme, Sağlık ve Hastalıkta Bitkiler - 2015" kitabının özelliğinin sadece şifalı bitkiler ve baharatları içermediğini

söylüyor ve ekliyor: "Meyve, sebze, baklagiller, tahıl, yağlı tohumlar, şeker bitkileri gibi beslenmedeki önemli bitkilerin yanı sıra keyif verici ve lifli bitkileri de içermesidir. Bu kitap normal vatandaş, beslenme uzmanları, hekimler, kimyacı, biyokimyacı, öğretmen ve öğrencilere yararlı olması düşünülmüş olarak hazırlanmış bir referans kitabıdır."

500 CİVARINDAKİ BİTKİ HAKKINDA GENEL BİLGİLER

Gülay Hoca, kitapta, 500 civarında bitkiyi mercek altına alıyor: "Kitabın konusu olan beş yüz civarındaki bitki genel bilgiler; besin değeri (şeker, diyet lifi, protein ve yağ gibi makro ve vitaminler mineraller gibi mikro besin öğeleri) ve içerdikleri bitki kimyasalları, kullanım

Tıbbi ve Klinik Biyokimya Uzmanı Prof. Dr. Gülay Çetinkaya Hergenç Marmara Tıp Fakültesi Biyokimya, Kocaeli Tıp Fakültesi Biyokimya (Ana Bilim Dalı Başkanlığı ve kurulması), Yıldız Teknik Üniversitesi'nde (Rektör Danışmanlığı ve Medikososyal Laboratuvarının yeniden yapılandırılması) öğretim üyesi olarak çalışmış, Hipokrat Tanı Laboratuvarı'nın Kurucu Laboratuvar Şefliğini yapmıştır. Ayrıca Yeditepe Üniversitesi Tıp Fakültesi, Boğaziçi Üniv. Moleküler Biyoloji ve Yıldız Teknik Üniv. Biyo Mühendislik ve Doğu Akdeniz Tıp Fakültesi'nde ders vermeye devam etmektedir. Almanya Münster Tıp Fakültesi Arteriyoskleroz Araştırma Laboratuvarı'nda ve Boston Tufts Üniversitesi Beslenme Bölümü ile çalışmalar yapmıştır. Türk ve

Almanların kan yağları düzeylerini ve farklılıklarının sebeplerini araştırmıştır. Kocaeli Lipid Çalışmasını gerçekleştirerek Kocaeli yöresinde yaşayanların kan yağları profilini çıkarmıştır. Türk Kardiyoloji Derneği'nin Türk Erişkinlerinde Kalp Hastalığı Risk Faktörü (TEKHARF) Çalışması'nda on yıl çalışmış, beş yıl ölçümlerini kendi laboratuvarında gerçekleştirmiş ve ikinci yürütücülük görevi yapmıştır. İki yüzün üzerinde bilimsel yayını bulunan Prof. Dr. Gülay Çetinkaya Hergenç Mayıs 2015 itibarı ile 1479 adet uluslararası atfa sahiptir.

- *Beslenme Sağlık ve Hastalıkta Bitkiler*
- *Kan Yağları, Kolesterol Ateroskleroz ve Risk Faktörleri*
- *Kan Yağları* kitaplarının yazarıdır.

alanları, halk tıbbi uygulamaları, sağlığı etkileri ile ilgili tıp literatüründen en son bilimsel veriler, klinik laboratuvar test sonuçlarına olan etkileri, ilaçlarla ve diğer bitkilerle etkileşimleri, istenmeyen etkileri ve dikkat edilecek noktalar halinde okuyucuya sunulmaktadır.

Severek tükettiğimiz bitkilerin daha önceden bilmediğimiz faydaları ve yan tesirleri, bize yabancı olup yeni yeni piyasaya sürülen bitkiler, ülkemizde yetişmeyen ve pek de aşına olmadığımız bitkilerin yanı sıra bitki tanımına girmeyen (mantar, kefir, maya, probiyotik, kombo çayı, bal, balmumu, propolis, arı sütü) de kitaba dahil edilmiştir."

Kitapta bitkilerin geliş güzel kullanılmamalarının gereği, satın alma ve muhafazalarında bilinçli olmanın önemi vurgulanmaktadır. Bazı bitkilerin kronik hastalıklar için kullanılan ilaçlarla etkileşime girerek, istenmeyen sonuçlar doğurabileceğine dikkat çekilmektedir.

Besin maddesi olarak tüketilen sebze ve meyvelerin dünya yıllık üretimi ve Türkiye'nin dünyadaki yeri özellikle belirtilmiştir.

Kitap beş bin civarında referans içermektedir.

DEĞERLİ BİTKİSEL ŞİFA KAYNAKLARINDAN BAZILARI

BİTKİ İSMİ	BİLİMSEL İSMİ	TIBBİ KULLANIMI
Arnika	Arnica montana	Yara, bere, eklem ve sinir ağrısı, ağız ve boğaz iltihaplarında
Enginar	Cynara scolymus	Mide ve barsak problemlerinde, safra akışını artırır, yağ metabolizmasını hızlandırır, kolesterolü düşürür.
Gözlük otu	Euphrasia officinalis	Lokal olarak konjonktivit; dahilen saman nezlesinde
Kedi otu	Valeriana officinalis	Sakinleştirici, uyku getirici
Karakafes otu	Symphytum officinale	Lokal topikal kullanım, kemik kırıklarının iyileşmesini hızlandırma, berelenme, artrozda (Dahilen kullanımı karaciğer sorunlarına sebep olmaktadır.)
Isırgan otu	Urtica dioica	İdrar yolu, mesane, prostat büyümesi, safrakesesi, karaciğer, saç dökülmesinde
Yulaf	Avena sativa	Kepeği total ve kötü kolesterol düzeylerini, koroner kalp hastalığı ve inme riskini düşürmede, tokluk hissi verir.
Şerbetçiotu	Humulus lupulus	Sakinleştirici olarak
Zencefil	Zingiber officinale	Bulantı, taşit tutması, migren, sinirlilik, endişede
Sarı Kantaron	Hypericum perforatum	Depresyon, cilt yaralanmalarında
Alman Papatyası	Matricaria chamomilla	Ağız, diş eti, boğaz, mide barsak enfeksiyonlarında
Sarım sak	Allium sativum	Kan basıncının ve kolesterolün düşürülmesinde
Frenk kimyonu	Carum carvi	Ağız, mide problemleri, ağız enfeksiyonlarında (çiğnenerek)
Kabak çekirdeği	Cucurbita pepo	Prostat büyümesi ve bazı parazitlere faydalı
Keten tohumu	Linum usitatissimum	Kabızlık, mide-barsak sorunları, kanserden korunmada
Devediken	Silybum marianum	Mantar zehirlenmesi, karaciğer, hepatit, sirozda
Aynisefa	Calendula officinalis	Yaralar, ağız- boğaz iltihapları, flebite
Kuşburnu	Rosmarinus officinalis	Dolaşım, hafıza güçlendirme, bitkinlikte
Adaçayı	Salvia officinalis	Ağız, boğaz, mide zarı iltihapları, bronşit, fazla terlemede
Ekinezya	Echinacea purpurea	Enfeksiyonlar, bronşitte
Kekik	Thymus vulgaris	Bronşit, öksürük, ağız, dişeti, boğaz ve mide iltihaplarında
Alıç	Crataegus	Kalbi güçlendirici, zayıf nabız ve çarpıttıda
Soğan	Allium cepa	Öksürük, iltihap, damar sertliğinde

Zuhale
Ramazanoğlu

Prof. Dr.
Yıldız Perk

PROF. DR. YILDIZ PERK - ZUHALE RAMAZANOĞULLARI ÜAA'61

İlk 28 gün... Her şey ona bağlı

Branşın adı Neonatoloji... İlgili alanı doğumdan 28 güne kadar geçen süre...

Bu dönem annenin ve bebeğin sağlığı için çok önemli. Anne ve Bebek Sağlığı Vakfı, bu konuda farkındalığı artırmak için çaba harcıyor. Hedef, doktorları, hemşireleri ve anneleri bilinçlendirmek, hastanelerdeki yeni doğan ünitelerinin sayısını artırmak.

Tıp ile ilgili bir işiniz yoksa, muhtemelen neonatoloji kelimesini duymadınız. Anne ve Bebek Sağlığı Vakfı'nın varlığından da haberdar değilsiniz. Hiç kaygılanmayın. Biz de, bu yazıyı hazırlamak için Zuhale Ramazanoğlu ve Dr. Yıldız Perk'in kapısını çalmadan önce, aynı sizin durumunuzdaydık.

Çıkarken ise o kadar etkilenmiştik ki, "Ne yapsak da bu konuda bilinirliği sağlasak..." diye düşünüyorduk.

İsterseniz, ilk önce, neonatolojinin ne olduğunu anlatalım. Bu bilim dalı,

bebeğin doğumuyla başlayan, ilk 28 gün ile ilgileniyor. Bu, hem annenin, hem de bebeğin sağlığı için çok hassas bir dönem. Bunun yaratacağı olumsuzlukları gidermenin yolu, hastanelerde 'yeni doğan üniteleri'nin kurulmasından geçiyor.

14 YILLIK EĞİTİM

Akademik düzeyde, neonatolojinin, altı yıllık tıp eğitimi tamamlandıktan sonra pediatri'nin beş yılının üzerine yapılan ve üç yıl süren bir yan dal olduğunu söyleyelim. Yani, neonatoloji

ihtisası 14 yıl sürüyor. Zuhale Ramazanoğlu (ÜAA'61) ve Prof. Dr. Yıldız Perk'i biraraya getiren işte bu neonatoloji branşı. Her ikisi de, yeni doğanın neden olduğu olumsuzluklarıyla savaşmak için kurulan Anne ve Bebek Sağlığı Vakfı'nda görev yapıyor. Prof. Dr. Yıldız Perk yönetim kurulunda başkan yardımcısı olarak görev yaparken Zuhale Ramazanoğlu vakfın gönüllülerinin oluşturduğu sosyal kurulun başkanlığını yürütüyor.

Zuhale Hanım, Üsküdar Amerikan ve o zamanki Robert Koleji, sonraki

adıyla Boğaziçi Üniversitesi mezunu. Sürekli olarak, gönüllü işlerde çalışmış. Şu anda neredeyse yedi gün 24 saatini bu vakıf için harcıyor.

Kendisine, doktor olmadığı halde, niye tıp alanında çalıştığını soruyoruz. Zuhul Ramazanoğulları cevap veriyor: “Bizde iki organ birlikte çalışıyor. Birincisi, akademik kurul. 45 profesörden oluşuyor. Bilimsel çalışmalar onlar yapıyor. Bir de benim içinde bulunduğum sosyal grup ve komiteler bulunuyor. Kaynak yaratma, bağışlar, çeşitli faaliyetler burada yer alıyor.”

Hangi faaliyetler, diye merak ediyoruz. “Mesela eğitim faaliyetleri,” diyor Zuhul Hanım: “Bugüne kadar düzenlediğimiz beş kongre var.”

Vakfın kurulduğu yıllarda bu branş yeterince tanınmadığı için doktorlara yönelik çok eğitim verilmiş. Doktorlarda doyum noktasına gelince, yeni doğan hemşireliği üzerine yoğunlaşmış. 11 sempozyum da onlar için yapılmış. Öte yandan, halka yönelik eğitim çalışmalarında bulunulmuş. Faaliyetler arasında sanat, müzik ve geziler var.

Zuhul Hanım devam ediyor: “Kaynak yaratmak için sanatsal faaliyetlerde bulunuyoruz. Bir müzik grubumuz var. Konserler düzenliyoruz. Şu anda,

45 öğretim üyesi ve 42 gönüllü hanım arkadaşımız, Modern Folk Üçlüsü için bilet satışındalar (dergimiz yayına hazırlanırken konser yapılmıştı). Derken sözü Yıldız Perk alıyor.

ÇOCUK YAŞIYOR AMA SAĞLIKLI OLMUYOR

Öncelikle, neonatolojinin önemine dikkat çekiyor: “Yeni doğan branşının Türkiye’de yaklaşık 25 yıllık bir geçmişi var. Ama dünyada da yeni bir alan. O yüzden farklılık yaratmak hepimizin görevi. Yaşamın ilk günü, ilk saatleri çok önemli. İlk saatlerde yapacağımız bir yardım, bebeğin sadece sağ kalmasını değil, hayat kalitesini de etkiliyor. Doğru dürüst bir yardım yapamazsanız, çocuk yaşıyor ama sağlıklı olmuyor.”

Türkiye’nin bebek ölümlerinde de

kötü bir sicili vardı. Şimdi acaba durum nasıl? Yıldız Perk, “Bu oran 1970’lerde binde 150 idi,” diyor “Yani her bin bebekten 150’sini kaybediyorduk. Şimdi bu oran binde ona kadar düştü. Ama maalesef son zamanlarda yine artmaya başladı. Türkiye, şu anda, çocuk ölümlerinde 56. sırada yer alıyor.”

Yıldız Hanım, sağlık ile eğitimin birbirine geçmiş olmasının son derece önemli olduğunu söylüyor: “Bu, sağlık ile eğitimin o kadar iç içe olduğu bir alan ki, eğitimsiz bir anne, sağlıklı bir gebelik geçirir. Ana sağlığı iyi olmalı da, bebek sağlıklı olsun. Anne bilinçli olsun, iyi eğitilsin ki, çocuğuna iyi bir bakım sunsun.”

Yıldız ve Zuhul Hanımlar’a soruyoruz: Bu işten kazancınız nedir?

Cevap veriyorlar: Çılgın Türk olmak. Nasıl bir iyilik yaptığınız zaman dinleniyorsunuz, bu da bizim için bir dinginlik. Kimsenin buradan maddi bir çıkarı yok. Ama ruh sağlığı açısından, hepimizin bir kazancı var. Bunu yaptığımız her zaman mutlu oluyoruz. Vücudumuz serotonin salgılıyor.”

İLK NEFES OL HAYAT VER

Anne ve Bebek Sağlığı Vakfı, İlk Nefes projesiyle, erken doğan bebeklerin yaşam hakkı için sen de destek ol diyor. 4637’ye sms atarak bağış yapabileceğiniz gibi anne ve bebek sağlığı vakfı hesabına bağış da yapabiliyorsunuz.

IBAN: TR09 0001 0008 3601 3954 1650 07

Zuhul Ramazanoğlu başkanlığındaki Sosyal Kurul, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 1. yeni doğan yoğun bakım ünitesini bütünüyle yeniledi. Ayrıca Türkiye’nin dört yanında ünitelere 35 adet cihaz temin edildi.

2013 verilerine göre ülkemizde ölen 14 bin bebekten yüzde 65’i ilk 30 gün içinde hayatını yitirmiştir.

Doğumların yüzde 12’si erken doğum olmuştur.

Türkiye, bebek ölümlerinde dünyada 56. sırada yer almıştır. 1998’de binde 42.7 olan bebek ölümleri 2013’te binde 10.8’e gerilemiştir. Gelişmiş ülkelerde bu oran binde 4-7 arasındadır.

ACI'lılar Alaçatı ruhunun sırrını keşfettiler

Burada, sakinliği, yaratıcılığı,
doğayı keşfettiler. Kendi hayat
felsefelerini oluşturdular.
Yaratıcılıklarını konuşturdular.
ACI mezunları, Alaçatı ruhunun
sırrını anlatıyorlar.

Çılgın, sakın, yaratıcı, radikal, inatçı ACI'lılar...

Alaçatı'ya ilk gittiğinizde öncelikle taş evler sizi şaşırtır. Belki de burası, Türkiye'nin en iyi korunmuş SİT alanıdır. Arkasından şık mağazaları, sanat galerilerini fark edersiniz. 'Vay bel!' dersiniz. 'Neredeyse, Londra, Paris, Milano'daki kadar iyi.' İtalyan tarzı bir kafede oturursunuz. Gelip geçeni seyredersiniz. Kalabalık akşama doğru artar. Alaçatı önce kıpırdamaya, ardından yaşamaya başlar. Birkaç saat önceki sessizlik artık sadece uzaktaki mahallerde kalmıştır.

Bu, turistik bir bakış açısidir. İki, üç günlüğüne gelip, dinlenip ya da eğlenip dönenlerin bakışı...

Oysa Alaçatı'nın burada yaşayanlar için sakladığı ayrı bir ruhu vardır. Alaçatı'da yerleşenlerin, çalışanların, hayat boyu burada kalmaya karar vermiş olanların oluşturduğu ortak bir ruh, bir ahenktir bu. Onu, orada taş evde yaşayarak, sakız ağaçlarının ve Ege mutfağının kokusunu içinize çekerek, Alaçatılılarla sohbet ederek, keşfedersiniz.

Buluşma olarak işte bu keşfi yapmak için yola çıktık.

Mezun kayıtlarına göre, Alaçatı'ya yerleşmiş olan pek çok ACI'lı mezunumuz vardı. Peki, niye buraya gelmişler, yaşamak için neden burayı seçmişlerdi? Alaçatı'yı bir cazibe merkezi haline getiren şeyler acaba nelerdi?

Yalnız, yazıya girmeden, bir parantez açmak istiyoruz. Çeşmeli, Ilıcalı arkadaşlarımız, dostlarımız, "Bu kapak yazısında biz de olacak mıyız?" diye sordular.

Alaçatı'da yaşayan mezunları Emre Esendemir'in yeni mekanı GIOSTRA'da bir araya getirdiğimiz küçük etkinlik, oldukça keyifli geçerken Çeşme ve Ilıca gibi yerlerdeki mezunlarımız da aramızdaydı. Ama, bütün Çeşme ve Ilıca'yı kapsayan bir kapak konusu yapmak, uzun soluklu bir işti, konumuzu Alaçatı ile sınırlı tuttuk.

Bir de, çok sevdiğimiz, bizim için hatıralarla dolu, Çeşme ve Ilıcamız artık oturmuş bir yapıya sahipti. Alaçatı ise daha gençti. İnovatifti. Kıpır kıpırdı. Pek çok değişik koleksiyonerlere yün keçeden eserler tasarlayan Suhandan Denizkan (ACI'63) yakında hepimize adını duyuracağından emin olduğumuz Bashaques'in sahibi Başak Cankeş (ACI'06), yazmacılıkta genç yaşında usta olmuş Selin Kabacaoğlu (ACI'00) bunun en iyi örneklerini oluşturuyorlardı. Alaçatı'da bizi en çok şaşırtan, gördüğümüz kişilerin genelde, buradaki yaşama ilişkin felsefi bir duruşlarının olmasıydı.

Ayşe Yalay (ACI'76), çok lezzetli Ege yemeklerini pişirdiği mutfağı için biraz tasavvufi bir cümle kuruyor: "O mutfakta sadece yemek pişirmiyoruz. Yaşamımızı da pişiriyoruz, kendimizi de."

Ülkü İskit Baysal (ACI'67), niye burayı tercih ettikleri konusunda şunu söylüyor: "Doğa, kaos, sakinlik. Hepsi bir uyum içerisinde. Sakinlik istiyorsanız bizim buralara uygun. Ama diyelim sıkıldınız. Çok hareketli bir caddeye gitmek beş dakikanızı bile almıyor."

ALAÇATI TARİHİ

- Alaçatı'nın ismi, bölgeye yerleşen Alacaat aşiretinden geliyor.
- 1930'larda bölge ayanı olan Hacı Memiş Ağa, Sakız Adası'ndaki Rum nüfusu bölgeye çağırır. Rum gençleri, bağlarda, zeytinliklerde çalışarak yöre halkına yardımcı olurlar.
- Daha sonra, Alacaat köyünde sıtmaya yol açan bataklık kurutmak üzere Alaçatı limanına bir kanal açılır.
- Yöredeki toprak sahibi Türkler, kanal inşası için gelen Rum işçilere tarlalarını imar edip işletmeleri koşuluyla verir.
- Bugün Alaçatı'nın restore edilmekte olan taş evlerinin çoğu, 1850-1890 yılları arasında inşa edilen bu evlerdir.
- Alaçatı, 19. Yüzyılın sonuna gelindiğinde bağlarıyla ünlenir.
- Çoğu Rum olan nüfusu 12 bine ulaşmıştır ancak Balkan Savaşı'nda Balkanlar'dan kaçan göçmenlerin gelmesiyle, Rumlar Yunanistan'a göç etmeye başlar.
- 1923 yılında Türkiye ve Yunanistan arasında imzalanan mübadele anlaşmasıyla Türkiye'de yerleşik Ortodoks Rumlar, Yunanistan'a gönderilir.
- Nüfus değişimi nedeniyle birlikte tütün ekimi, kavun yetiştirileceği ve hayvancılık, Türk ahalinin geçim kaynağı haline gelir.
- 1990'larda rüzgar sörfü tutkunlarının burayı keşfetmeleriyle Alaçatı'nın turistik beldeye dönüşümü başlamış olur.

Banu Ergut (ACI'85), kent yaşamının yakınından bile geçmek istemiyor: Gülerek şunları söylüyor: "Şehirde bir *Matrix* var. Herkes onun bir parçası olmuş. Benim adım Deli Banu. Beni şehre koymayın."

Alaçatı, aynı zamanda, yeniliklere, yaratıcılığa prim veriyor. Destina Özhan Akgün'ün (ACI'76) bölgede tarım yapmakla ilgili bazı projeleri var. Şunları söylüyor: "Alaçatı'nın endemik yapısına uygun doğal ürünlerin yetiştirildiği, yok olmaya yüz tutmuş bazı bitkilerin yeniden canlandırılacağı bir proje olacak."

Selin Kabacaoğlu Bozkurt'un da (ACI'00) ilginç bir öyküsü var. Sabancı Üniversitesi'nde görsel sanatlar okuduktan sonra ahşap kalıp baskı konusunda uzmanlaşmış. Bu işi bilen sadece üç kişinin kaldığını görmüş ve son ustalardan birinden ders alarak, kaybolmakta olan bir zanaati kurtarmakta önemli bir rol oynamış.

Kabacaoğlu, önce büyümeyi düşünmüş. Şimdi düşünmüyor. "Küçük güzeldir," ve "Büyük başın derdi büyük olur," diyor. Tipik bir Alaçatı felsefesi...

Şehirde bir *Matrix* var. Herkes onun bir parçası olmuş. Benim adım Deli Banu. Beni şehre koymayın.

Yukarıda da yazdığımız gibi Başak Cankeş'in, (ACI'06) kendi yarattığı Bashaques markasıyla sesini pek yakında, bütün moda dünyası duyacak gibi. İlk butikini Alaçatı'da açmış. İkincisi için, dünyanın herhangi bir yeri olabilir," diyor.

Evren Güçlü Subaşı, eşiyle birlikte Hollanda'da çalışırken çok radikal bir karar almış. Bir eylül günü çok sevdikleri Alaçatı'da otururlarken, "Artık Hollanda'da çalışmayalım," demişler.

Aralarında 'en radikal kopuş' olarak tanımlayabileceğimiz hikayeyi Evren Güçlü Subaşı (ACI'88) anlatıyor: "Tatil için Alaçatı'ya gelmiştik. Eşim birden 'Ben Hollanda'ya dönmeyeceğim, bir karar verelim, kalıyor muyuz?' dedi. Ben de 'Kalıyoruz,' dedim. 'Ben biletimi yırtıyorum,' dedi. Ben burada ev ayarlayayım, sen de Hollanda'daki evi, işleri toparla. Ve Alaçatı'ya yerleştik."

Alaçatı'daki ilk oteli Zeynep Öziş (ACI'76) açmış. 15 yıl kadar oluyor. Taş Otel, kasabada bir efsane oluşturmuş desek hiç de abartı olmaz. Zeynep Öziş, bir süre önce yelken öğrenmiş. Bir de tekne almış. Kız arkadaşlarıyla birlikte Yunan adalarına gidiyorlarmış. Yunanlılar "There is no man in the boat!" diyerek hayretlerini belirtiyorlarmış.

İşte çılgın, sakın, yaratıcı, radikal, inatçı ACI'lılar...

Alaçatı ruhunun oluşmasında, hepsinin, birinci derecede katkıları var.

Buranın değerini ilk o anladı, ilk oteli de o yaptı

Zeynep Öziş'in Alaçatı tarihinde önemli bir yeri var. Buranın güzelliğini keşfeden, ilk taş evi alan, ilk oteli açan (Taş Otel) hep kendisi.

"Ben Alaçatı'ya geleli 23 yıl oldu," diyor. "Taş evlere çok meraklıyım. Eşim doktordu. Bir hastası vardı. O da -doktorcum, sana buradan bir ev alalım- demiş." Sonuçta 10 bin dolara, 600 metre kare bahçe içerisinde küçük bir taş ev almışlar.

Evi ve çevreyi o kadar sevmişler ki, işe her gün, Alaçatı'dan gidip gelmeye başlamışlar. "Otoyol da bittikten sonra, altı ay burada, altı ay İzmir'de yaşıyorduk," diyor. Zeynep Öziş, Alaçatı'daki yaşamı görünce, isyan bayrağını çekip Turyağ'daki üst düzey yöneticilik kariyerini bir yana bırakmış:

"Dedim ki, çalış çalış nereye kadar? 40 yaşındayım. Hayatım havaalanı, toplantı salonları arasında geçiyor." İşinden ve eşinden ayrılmış, çocukluk hayalini gerçekleştirmek üzere harekete geçmiş. Zeynep Öziş, Taş Otel için, "Benim çocukluk hayalimdi," diyor. Bunun için 15 yıl önce, büyükçe bir ev satın almış ve otel yapmış. "Yavaş yavaş insanlar gelmeye başladı. Dedim ki, burası bir cazibe merkezi olabilir. Ama, otel olarak beceremezsem ev olarak satarım."

Böyle virane bir kasabada, otel açılmasına kimse akıl sır erdirememiş. Bir arkadaşı, "Kim kalacak orada pazarcılar mı?" demiş, biraz ile-

ride kurulan kasaba pazarını kastederek.

Zeynep Hanım, "O günler biraz şans da yardım etti," diyor. "Otoyol bitmişti. Sheraton açılmıştı. Biz mayısta açtık oteli, temmuzda filan dolmaya başladı. Bölgede ikinci sene ikinci bir otel açıldı. Üçüncü sene üçüncü, dördüncü sene sekizinci otel açıldı. Rakamlar, geometrik olarak büyüdü. Şimdi yaklaşık 300 tane butik otel var."

Peki bu otel patlaması nasıl sonuçlandı? Zeynep Öziş anlatıyor: "Ben çok güzel reçel yaparım, otel açayım, çok güzel kek yaparım, otel açayım" diyerek işe başlayanlar başarılı olamadılar. Bazıları el değiştirdi. Ama aralarında iyiler de var."

Zeynep Hanım, "Ben marketing kökenliyim. Boğaziçi'nde işletme okudum, Turyağ'da ürün müdürlüğü ve pazarlama direktörlüğü yaptım. Hedef kitle, iletişim kanalları filan, zaten benim işim bu," diyor.

Süreç hızlı ilerlemiş. Otel açtıktan hemen sonra, Alaçatı Koruma Derneği kurulmuş. Alaçatı o zaman SİT alanı bile değilmiş. Bürokrasiyle uğraşıp buranın SİT alanı olmasını sağlamışlar.

Zeynep Öziş, ilginç bir sosyolojik duruma dikkat çekiyor: "Alaçatı, bozulmamışlığını fakirliğine borçlu. Çünkü, bundan 25 yıl önce turizm yoktu. Tarım bitmişti. Alaçatılı ne yapar? Hanımlar temizliğe gider. Beyler de Çeşme'deki Ilıca'daki otellerde çalışır. Nüfusun üçte birini Romanlar oluşturuyor. Bizimle çalışan, çok da sevdiğimiz roman kızlarımız var. Bana da 'Sarı Roman' diyorlar zaten. Onları çok sevdiğim ve onlarla çok iyi anlaştığım için."

Bu arada, Zeynep Hanım, yeni bir çılgınlık yaparak bir tekne satın almış. Yelken öğrenmiş. Arkadaşlarıyla Yunan Adaları'na gidip gelmeye başlamışlar. Dört kadını, erkekler olmadan bir teknede gören Yunanlar, bu işe çok şaşırıp, "No man in the boat?" diye soruyorlarmış.

Dedim ki, çalış çalış nereye kadar? İşimden ve eşimden ayrıldım, çocukluk hayalimi gerçekleştirmek üzere harekete geçtim.

DESTİNA ÖZHAN AKGÜN ACI'76

Sahici dostluğu ve paylaşmayı burada öğrendim

Destina Özhan Akgün, Alaçatı'yı ilk keşfedenlerden. Kendisine sorularımızı yöneltiyoruz: **Sizi Alaçatı'da yaşama kararı alırdan etmenler neler oldu?**

Boğaziçi Üniversitesi Turizm ve Otel Yöneticiliği bölümünde okuduktan sonra, on yıl İzmir Büyük Efes Otelinde, yoğun olduğu kadar, zevkli bir çalışma hayatım oldu. Ardından gelen evlilik ve çocuk ile çalışma hayatıma bir süre ara verdim.

Daha önceleri, sadece yaz aylarını geçirdiğim Alaçatı ve Çeşme'ye, bu kez 1997 yılından itibaren bir arkadaşımın birlikte köy evi ve bahçesi içinde açtığımız Alaçatı Cafe ile daha uzun bir süreliğine geri dönmüş oldum. Alaçatı'nın henüz keşfedilmediği yıllarda, bu şirin köy bahçesi, doğal kahvaltının yanı sıra eski eşyaların yenilenip satıldığı ve ev yapımı her türlü ürünün bulunduğu bir mekan

haline geldi. İki yıl sonra da kendimi 12 ay boyunca Alaçatı'da yaşar buldum. Bu kararı almamdaki en büyük neden büyük şehir karmaşasından ve hızından kaçıp sakin bir beldeye yerleşip hayatımı yavaşlatmak isteğidir. Doğallığın bozulmadığı, ulaşım sorununun olmadığı, her daim tatilde hissinin 12 ay boyunca devam ettiği bir coğrafya burası...

Bu kararı almış olmaktan memnun musunuz?

Son derece memnunum. İyi ki de böyle güzel insanların yaşadığı, hali hazırda komşuluk ilişkilerinin devam ettiği, yazları olmasa da, kışları biz bize kaldığımız sakin bir beldeye yaşıyor ve çalışıyorum. İnanın artık, kendimi bu coğrafyada doğmuş gibi hissetmemin en büyük nedeni de Alaçatılı dostlarımdan bana "Hey Alaçatılı" diye seslenmeleri. Sahici dostluğu, paylaşmayı ve hayatı burada

öğrendim diyebilirim gönül rahatlığı ile...

Alaçatı'da halen yapmakta olduğunuz işi kısaca anlatır mısınız?

2005-2010 yıllarında Alaçatı Kırevi adında küçük bir otelim oldu. Son beş yıldır ise Alaçatı'nın Hacımemiş Mahallesi'nde antika ve vintage eşyalar sattığım Be-Dest adında bir mekanım var. Yıllardır biriktirdiğim, topladığım objeler ve eşyalar sonunda bana bir dükkan açtırdı. Yaşanmışlığı olan eşyaları ve hikayeleri çok seviyorum.

İçinde Alaçatı'nın olduğu geleceğe yönelik planlarınız var mı?

Bu yıl ikinci üniversite kapsamında AÖF Tarım bölümünü bitirdim ve ileriye dönük Alaçatı'da tarımla ilgili bazı projelerim var. Alaçatı'nın endemik yapısına uygun doğal ürünlerin yetiştirilip, yok olmaya yüz tutmuş bazı bitkilerin yeniden canlandırılacağı bir proje olacak...

Basına Alaçatı'yı ilk tanıtan o oldu

Suhandan Hanım, 70'li yıllarda keşfetmiş Alaçatı'yı. Çeşme'ye, Ilıca'ya gelip giderken... Kalbini çarptıran, kapıların güzelliği olmuş.

Suhandan Demirkan sanatçı. Öyle böyle değil. Viyana'da güzel sanatlar okumuş. 1993 yılında babasını kaybetmiş. "Bana mirastan bir pay düş-tü, hiç kimseye sormadan Alaçatı'daki taş evi aldım," diyor.

Demirkan'ın, Alaçatı tarihine önemli bir katkısı var.

1993 yılında Ahmet Turhan Altın-er'in editörlüğünde yayınlanan, *Arkitekt* dergisi için bir dosya hazırlamış. Dosyada, Ege Bölgesi'nin mimari değerlerine yer verilmiş. Çeşme'deki Levanten evi, eski Bornova evleri gibi. Bu dosya sayesinde, basında ilk kez, Alaçatı, mimari özellikleriyle tanıtılmış.

Tekrar eve dönelim.

Suhandan Hanım, aldığı ev için, "Ahır gibiydi," diyor ve ekliyor: "Arkası da ahırdı zaten."

Restorasyon uzun sürmüş. Evin ön cephesi atölye ve galeri olarak düşünülmüş. Viyana'dan getirdiği dokuma tezgahı da burada yer alıyor.

Suhandan Hanım'ın çalışmaları keçe üzerine. Dünyadan çeşitli yerlerinden gelen keçe dokumacılarını evine davet etmiş, birlikte çalışmalar yapmışlar. (Meraklısına not: Keçe yapmak için en iyisi Yeni Zelanda koyununun yünleriymiş.)

Suhandan Hanım, bir süre sonra, koltuğunun altına bir karpuz daha yerleştirmiş. 9 Eylül Üniversitesi'nde Güzel Sanatlar bölümünde tekstil konusunda dersler vermeye başlamış, bir süre sonra da, tekstil bölümünün başkanı olmuş ve buradan emekli olmuş.

Peki bugün Alaçatı hakkında neler düşünüyor?

Doğrusunu isterseniz, hızlı ve denetimsiz büyümeden rahatsız. "Hızla bozuluyor," diyor. Niye mi? "Denetleme yok. Estetik kurul yok. Her yere

imar veriliyor. Her yere imar verdikleri için her taraf bar, restoran ve dondurmacı oluyor."

Suhandan Hanım'ın en büyük dileği Alaçatı'da yoğun yapılaşmanın son bulması...

Mutfakta yemek de pişer, biz de pişeriz

Asma Yaprığı'nda sizi kocaman bir bahçe karşılıyor. Ve hemen ardından kocaman bir mutfak. İçeri giriyoruz. Birazdan tadacağımız envai çeşit Ege yemekleri... Mutfaktaki koşuşturmayı izlemek, bahçede oturmak, Ege kokusunu ağır ağır içine sindirmek, hatta lokantanın maskotu kaplumbağa Rıfkı'yı kahvaltısını ederken seyretmek bile tek kelimeyle baştan çıkartıcı.

Biz merakla sağı solu süzerken, Ayşe Hanım geliyor. Soruyoruz: Acaba ilk işi, Alaçatı ve Ege yemekleri mi? Hayır. Bir süre, İzmir'de, ahşap boyama işiyle uğraşmış. Yaklaşık 15 yıl önce de, Alaçatı'ya gelip kolejden arkadaşı Destina Akgün Özhan (ACI'76) ile butik bir otel işletmişler. Sonra yolları ayrılmış.

Ayşe Hanım beş yıldır burayı işletiyor. Peki yemek konusunda bir eğitim almış mı? "Bunlar içten gelen şeyler," diyor. Yemek konusunda da, aileden, kendi deyişiyle, çok büyük feyz aldığını söylüyor. Egeli ve İzmirli bir ailenin ferdi Ayşe Yalay... "Bu bizim kendi mutfağımız" diyor, "Annem Selanikli. Egeli'nin kendi mutfağı vardır. Biraz oradan, biraz buradan." Yalay'ın kullandığı işte hâlâ aileden kalan tarifler. Çocukluğunda, her yaz Çeşme Ardıç'a gelirlermiş. Burada evleri varmış.

Ayşe Hanım, o sayede büyük mutfak kültürünün içinde büyümüş. Kendisinden dinliyoruz: "Bütün aile, bir arada ama ayrı ayrı evler olarak yaşırdık. Hep böyle büyük sofralar gördüm ben. O sofralarda halalar, dedeler, babaanneler oturur, uzun uzun sohbetler olurdu. Hayat o sofralarda yaşanırdı."

Tekrar Alaçatı'ya, Asma Yaprığı'na dönüyoruz.

Ayşe Yalay, bize, yeni girişimini anlatıyor: "Asma Yaprığı sadece bir lokanta olmaktan çıktı. Şimdi kendi ürünlerimizi yetiştiriyoruz. Ekmeğimiz kendi fırınımızdan çıkıyor. Tabii salçamızı, reçelimizi biz evde yapıyoruz. Ürünlerimizin önemli bir kısmını mutfağımızda kullanıyoruz. Geri kalanı için de, Asma Yaprığı Kiler adında bir dükkanımız var. Orada satıyoruz.

Ayşe Yalay, mutfakta olmanın aynı zamanda bir felsefesi olduğunu anlatıyor: "Mutfakta yaşamı da pişiriyoruz. Kendimizi de..."

Derken, Asma Yaprığı'nın nasıl bir döngü oluşturduğunu anlatıyor: "Hayatın burada bir 'cycle' olduğunu düşünüyorum. Bunun içinde buradaki üretici de var, biz ondan ürün alıyoruz. Birileri gelip bizde yemek yiyor, yanımızdaki bakkaldan alışveriş ediyoruz. Böyle bir döngü var."

Bu bizim kendi mutfağımız... Annem Selanikli. Egeli'nin kendi mutfağı vardır. Biraz oradan, biraz buradan...

BANU ERGUT ACI'85

Matrix'in bir parçası olmak istemiyorum

Banu Ergut, hukuk fakültesi mezunu, aynı zamanda avukat bir annenin kızı. Hedefi, uluslararası hukuk danışmanı olmak. Ama İzmir'de iş sahası kısıtlı kalınca bu branştan vazgeçmek durumunda kalmış. "İki yıl yabancı hukuku yaptım, o iş bittiğinde, staj yapacak yer bulamadım," diyor.

Babası Henkel'in Ege Bölgesi baş bayiliğini alınca bir süre de onunla çalışmış. Arkasından babası işi bırakmış. 2000 yılı Banu Hanım için kara bir yıl olmuş.

Sözü kendisine bırakıyoruz: "2000'in Mart ayında annem öldü. Eylül'de evim yandı. Aralık'ta işten kovuldum. Uğraşmakta olduğum proje askıya alınınca, iki üç yıl, ne yapacağımı bilemedim. Bir ta-

kım kulüplerin PR'ını teklif ettiler. Sonra küçük küçük inşaat işleriyle ilgilendim."

Banu Ergut'u hayata döndüren olay, arkadaşı İlknur İçingir'in Alaçatı'da Zeytin Otel'i açması olmuş. Arkadaşına, "İnşaat için ben de sana teklif vereyim, mobilyalarını ben yapayım, nasıl olsa bende sürekli olarak, marangoz ekibi var, elektrik ekibi var, tesisat ekibi var," demiş.

Banu Hanım böylelikle kolları sıvayıp, 21 odalı Zeytin Otel'in dekorasyonunu tamamlamış. Otel beğenilince, diğer arkadaşları da işlerini kendisine vermeye başlamışlar: "Arkadaşlarımın yerleri filan derken bayağı bir yol aldım. Artık Alaçatı Port'ta yaptığım üç yer var. Benim yaptığım evler, *Homeart*, *Maison*

Française gibi dergilerde de yer aldı."

Peki Banu Hanım, iç dekorasyona nasıl bir farklılık getirmiş? Sözü tekrar kendisine veriyoruz: "İç mimarlık yaptım. Ben bir evi aldığım zaman tuvalet kağıdına varana kadar dolabı, kileri dolduruyorum. Hatta ilk sofralarını da hazırlayıp teslim ediyorum. Bavullarıyla gelip, hemen evde yaşamaya başlıyorlar."

Banu Ergut, Alaçatı'ya ve denize tutkuyla bağlı. "Hayata farklı bakıyorum. Hepimiz her gün bir şey öğreniyoruz. Benim inancım daha tasavvufi. Şehirde bir *Matrix* var. Herkes onun parçası olmuş. Ben olmak istemiyorum. Deli Banu benim adım. Beni şehre koymayın."

Bir dünya markası olma yolunda

Bashaques' adını duymamış olabilirsiniz. Ama şunu söyleyebiliriz: Yaratıcısı Başak Cankeş'i takip edin, yakında dünya çapında bir tasarımcı olma yolunda iddialı bir biçimde yürüyor.

Başak'ın ailesi İzmirli. Küçüklükten bu yana, bütün yazlarını Çeşme'de geçirirmiş. Derken, okul zamanı da bu coğrafyada yaşamaya başlamış.

İzmir Ekonomi Üniversitesi'ni bitirdikten sonra, aralıksız iki yıl İstanbul'da çalışmış. Bir moda tasarımcısının yanında, asistan olarak işe girmiş. Bir ara, bir arkadaşıyla birlikte, Marble&Co adında, beyaz gömlek üzerine bir marka oluşturmuşlar.

O günleri şöyle anlatıyor: "Buradan çizim yollayıp, arada İstanbul'a gidip, üretimi yaptırıp geri dönüp buradaki butikle ilgileniyorduk."

Annesiyle, gömlek markasını tanıtmam amaçlı olarak, 'Who is Next?' Paris fuarına gitmeleri, mesleğinde dönüm noktası olmuş. Orada rastladıkları, Champs Elysees'de dükkanı olan bir Türk kadın, "Alaçatı'da yaşıyorsanız bir butik açsanıza," demiş.

Başak Cankeş, "Ben hep bunu istiyordum zaten," diyor ve ekliyor: "Kismetmiş. Birinin bize bunu söylemesini bekliyorduk. Bir dükkan bulundu, alındı, içi düzenlendi. Üç ay içinde, sektörden herkesi tanıdığımız için iletişime geçip sevdiğim tüm markaları toparladım."

Sonrası için sözü yeniden Başak Hanım'a bırakıyoruz: "Orada bulunduğu-muzun ikinci günü, -biz butik açarsak siparişleri verelim bari- dedik. Beğendiğim her yere gidip, o gün sipariş verdim. Bütün dükkanı doldurduk."

Peki Bashaques nasıl bir marka?

Başak Cankeş, "Bashaques tamamen deri ve sanat markası, giyilebilir sanat iddiası olan bir marka," diyor. "İki sanatçıyla her sezon işbirliği yapıp onların sanat eserlerini kıyafetlere döküp, öyle tasarım yapıyorum. Şimdi ilk sezonda Murathan Özbek var. Fotoğraf sanatçısı. Fırat Veziroğlu da dokuma sanatçısı."

Ardından İstanbul moda haftasında ilk defilesini yapmış. "Çok iyi geri

dönüşler aldım," diyor. Akdeniz Moda Ödülleri'nde katılmış, kazanan 10 kişiden biri olmuş.

Soruyoruz, Alaçatı'da oturmanın iş yaşamına nasıl bir etkisi var? "Kafa dağıtmak için sörf kafede oturup desen çizdiğim çok olur," diyor.

Başak Cankeş yurt dışına çıkma hesapları da yapıyor:

"Bu markayı devam ettirip ikinci butiği nerede açsam diye düşünüyorum. Önce İstanbul dedim. Şimdi, gidip Avrupa'da açabilirim diye düşünüyorum. 30 yaş altına ve yabancı ülkede dükkan açana devlet desteği var. Los Angeles'ta bile açabilirsin. Bu önemli. Çünkü, yurt dışında insanın değerini iyi biliyorlar."

ÜLKÜ İSKİT BAYSAL ACI'67

Sanat, doğa, kaos, dinginlik... Hepsi uyum içerisinde...

Ülkü Hanım ve eşi Ergin Bey, bir arkadaş tavsiyesiyle Alaçatı'ya gelmişler. Ülkü Hanım, "Onlar burayı seçti, biz de kopya çektik. Arsa alıp ev yaptılar. Biz de onlara komşu olduk," diyor.

Ergin Bey kardeş okuldan. Robert Kolej'den 1965 mezunu. Kolej, henüz Boğaziçi Üniversitesi olmadığı yıllardan... Makine mühendisi...

Ülkü İskit Baysal, ACI'dan sonra, ODTÜ'de psikoloji okumuş. Hacettepe'de de master yapmış. Bugünkü Mr. Shepard'ın babası olan Dr. Mr. Shepard, kendisinden, koleje rehberlik bölümünü kurmasını isteyince kabul etmiş: "Bak Ülkü," demiş Dr. Shepard, "Gel burada biraz çalış. Bize rehberlik bölümünü kur, sonra istediğini yaparsın."

Ülkü Hanım, "Giriş o giriş. Ayrılmadım. Bir de gençlerle çalışmak çok iyi geldi," diyor ve ekliyor: "İyi ki de bu işi yapmışım. Kaç Amerikalı, kaç Türk müdürle çalıştım... 'Sıkılmıyor musun?' diyorlardı. Nasıl sıkılayım? Her sene yeni bir dönem, yeni öğrenciler. Şimdi her yerde öğrencilerim var." İskit tam 40 yıla yakın bir süre ACI'da rehberlik bölümünde çalışmış ve sonunda emekli olmuş.

Peki, Alaçatı'da Ülkü - Ergin çiftine cazip gelen ne olmuş?

Biraz da oğullarının zorlaması ve desteğiyle butik bir otel kurmak için Alaçatı'da eski bir ev satın almışlar. Klasik bir emeklilik yerine turizm yatırımcısı olmuşlar. Önce eski evi yıkıp yeniden aslına uygun olarak restore etmişler, birkaç odalık Sakinev Butik Otel böylece hayata geçmiş. Kolej ruhundan olsa gerek, olmuşken tam olsun deyip, yandaki binayı da almışlar. Ülkü hanım ve Ergin Bey büyük bir uğraş sonunda yeni binayı da yenileyip toplam 10 odasıyla Sakinev'i bölgedeki en büyük ve şık butik oteller arasına sokmuşlar. Gerçekten de her oda kendine özgü tasarımı, dekorasyonu ve renkleriyle insanı bir anda etkilemeyi başarıyor.

Yüzünde gülümseme eksik olmayan Ülkü hanım, Alaçatılı olmaktan çok mutlu görünüyor, bizi Alaçatı sokaklarında gezdirirken, neredeyse her dükkan ile selamlaşıp küçüğünden büyüğüne her insanın hatırlarını soruyor. Söz yine Ülkü Hanım'da: "Eskinin korunmuş olması, doğa, sanat, kaos ve sakinlik. Her şey uyum içinde. Sakinlik arıyorsunuz, tamam. Ama diyelim sıkıldınız. Çok hareketli bir caddesi var. Kemal Paşa Caddesi... Barlar, restoranlar, sanat

İskit, tam 40 yıla yakın bir süre ACI'da rehberlik bölümünde çalışmış. Şimdi Alaçatı'da butik otel işletiyor.

galerileri. Öte yandan arabasız yaşamın rahatlığı var. Sağlık ocağı iki dakika uzaklıkta. Eczane aynı şekilde..."

Merak ediyoruz, acaba Ülkü Hanım'ın günü nasıl geçiyor?

Saat altıda kalkıyor. İlk bardak çayını içip yürüyüşe çıkıyor. Mahalle arkadaşlarıyla sohbet ediyor, bazen kahveye fal baktırmaya gidiyor. Bu arada Ergin Bey kalkmış oluyor, birlikte kahvaltı ediyorlar. Ergin'in Bey'in değişik hobileri var. Fotoğrafçılık, çizgi roman, rock müziği gibi. Ülkü Hanım, okumayı, müzik dinlemeyi ve sürekli doğada olmayı, yeni insanlarla tanışmayı seviyor.

Onların bu keyifli yaşamı TRT'de bir televizyon programına konu olmuş. Akıllı butik otel olarak Sakin Ev'in tanıtımı yapılmış.

EVREN GÜÇLÜ SUBAŞI ACI'88

Vancouver ya da New York değil, Alaçatı...

Evren Güçlü Subaşı, uzun yıllar yurtdışında, Vancouver'da ve New York'ta çalışmış. Mimar olarak oldukça parlak bir kariyeri var. Derken eşiyle tanışıp evlenince Türkiye dönüp burada yaşamaya başlamışlar. Ama bu da uzun sürmemiş. İşleri gereği bu kez eşiyle birlikte Hollanda'da çalışmaya başlamışlar. Evren Hanım, bu süre içerisinde Nike'in proje müdürü olmuş. Eşi de aile şirketini başarıyla yürütmüş.

Ama akıllarında hep Alaçatı varmış. 2009 yılının Eylül ayına dönüyoruz. Güzel bir Alaçatı gününde, sakinlik ve durağanlığın kendini hissettirdiği bir anda, eşi, sürpriz bir çıkış yaparak, "Ben artık Hollanda'ya geri dönmek istemiyorum," demiş. Evren Hanım

da aynı ruh hali içinde cevap vermiş: "Ben de..." Uçak bileti yakılmış, Evren Hanım Hollanda'daki evi toparlamak üzere giderken, eşi Alaçatı'dan bir ev ayarlamak üzere kalmış.

Bir ev satın almaya karar verirken, "Bizi buraya bağlayan bir şey olsa," diye düşünmüşler, "Burada bir şey kuralım. Emekliliğimizde de ikinci işimiz devam eder." Evi o dönemde sakin bir mahalle olan Hacımemiş'ten almışlar. Evren Güçlü Subaşı, o zaman, "Burada sadece Dutlu Kahve vardı," diyor.

Önce, 'Bir kafe açsak' diye düşünmüşler. Arkadaş çevreleri, "En yüksek satış, akşamları oluyor," deyince, kafe yerine restoran açmanın daha akıllıca olduğunu görmüşler. Bir steak house açmışlar. Ama et işiyle uğraşmanın

başka bir şeyle uğraşamamak anlamına geldiğini görünce vazgeçmişler. Sonra işi, 30 çeşit zeytinyağlı yemek, ara sıcakları ve ana yemekleri olan bir restorana çevirmişler. İşte Küfe restoran böyle doğmuş.

Bu arada Hollanda'daki işleri de kapatmamışlar. Evren Hanım hem Türkiye'de hem de yurt dışında Nike ile proje bazlı çalışmalarını sürdürüyor. Eşi de kendi işine devam ediyor.

Peki Küfe restorana nasıl yetişiyorlar? Evren Hanım, "Dört saatlik uykuyla ayakta durarak," diyor.

Ama ne gam. Uzun yıllarını geçirdikleri Vancouver, New York ya da Amsterdam'da değil de, dünyada en çok yaşamak istedikleri yerde, Alaçatı'da yaşıyorlar.

New York'tan Alaçatı'ya

Alaçatı Port'ta açtığı Giostra adındaki restoranla Alaçatı'da yerleşen Emre Esendemir, New York SOHO'daki restoranını kapatıp buraya gelmiş. İki yılda İzmir Amerikan mezunlarının buluşma noktalarından biri haline gelen Giostra'dan sonra bu yıl, Alaçatı'da bir de alaturka meyhane açacak.

On yıl New York'ta yaşayıp Alaçatı'ya yerleşmek bir hayli ilginç bir öykü. İzmir Amerikan'ı bitirdikten sonra neler yaptınız?

Ben 1996 mezunuyum. Okulu bitirdikten sonra okumak için ABD'deki Güney Arkansas Eyalet Üniversitesi'ne gittim. Dört sene orada işletme eğitimi aldım. Gittiğim ilk yıl Sodexo şirketinin işlettiği kafeteryalarda öğrenci çalışan olarak işe başladım. Aslında yemek ve restoran sektörü ile tanışmam böyle oldu diyebiliriz. Açıkçası lise veya öncesinde bu alanda ilgim olduğunun farkında bile değildim. 1997 yılında Sodexo ile başlayan macera, 2011 yılında New York'ta kendi açtığım restorana kadar devam etti. 12-13 yıl süren Sodexo'taki işim sayesinde ABD'de bir çok kentte, son 9 yılımı da New York'ta yaşadım. Burada artık toplu yemekten (catering) a la carte restoranlığa geçmiştim. New York SOHO'da kendi restoranımı işlettim. 2010'da askerlik macerasından ve yeğenim doğumundan sonra biraz da aile özlemi oldu. Türkiye'ye dönme kararı aldım.

Peki neden İzmir ve Alaçatı'yı seçtiniz?

Açıkçası New York gibi bir metropolden döndükten sonra, herkes bana İstanbul'a git derken, ben İzmir'e hatta Alaçatı'ya yerleşmeye karar verdim. O yıl Alaçatı Port'ta bir yaz bir mekanı işlettikten sonra bölge çok hoşuma gitti ve Alaçatı'da yaşayabileceğime karar verdim. İstanbul'a gitsen bu kadar insanı bir arada göremezsiniz. Herkes bir

şekilde yazın buraya bir uğruyor.

Alaçatı Port projesinde şu anki Giostra'nın yerinin inşaat halini gördüm ve aşık oldum. Tabi Türkiye'ye döndüğümde bir heyecan vardı. Tekrar restoran işletmeciliğine dönmek istiyordum. Lokasyonu görüp çok beğenince, Giostra'yı açmaya karar verdik. İsmi İtalyanca atlıkarınca anlamına geliyor. Geçen yıl açtık ve ilk senesinde çok da güzel bir sezon geçirdik. Sağ olsun eş dost, İzmir Amerikan camiası da benden desteklerini esirgemediler.

Tabi restorancılık tutku işi, Giostra ile kalmayalım istedik ve Alaçatı merkezdeki Hacı Memiş Mahallesi'nde 200 metre-karelik çok güzel bir bahçe vardı. Orayı kiraladık ve 15 Haziran'da alaturka bir meyhane açmayı planlıyoruz. Yılda 7-8 ay da orayı işletmeyi düşünüyoruz.

Alaçatı'nın geleceğini nasıl görüyorsun?

Tabi burada herkes hızlı bir şehirleşme ve yapılaşmadan korkuyor. Herkes, her yıl 'Bu büyüme nereye kadar?' diye

soruyor. Ama Alaçatı her yıl biraz daha büyüyerek geliyor. Yerli Alaçatılılar yerlerinden edildiği duygusuna kapıldığı için bir kutuplaşma var gibi. Ama büyümekten şikayet etseler de, aslında mülklerinin bu kadar değer kazanmasından memnunlar. Dışardan gelenler de, aslında fiyatların çok yüksek olmasından şikayetçiler. Ben ikisinin arasındayım.

Yakın gelecekteki planların ötesinde uzun vadede Giostra başka kentlere yayılacak mı?

Açıkçası başka şehirlere gitmeyi pek düşünmüyorum. En uzak İzmir merkezde olabilir. Önümüzdeki yıl böyle bir planımız da var. İzmir'de de bir restoranımız olacak. Kışlarımızı da değerlendirecek bir mekan olsun istiyoruz.

Göztepe'ye düşkün olduğunuzu duyduk?

Açıkçası yeğenimin doğması ABD'den dönmemde ne kadar etkili olduysa Göztepe maçlarını tribünde izlemek istemem de o kadar etkili olmuştur. Televizyondan izleseniz de, bir yere kadar.

SELİN KABACAOĞLU BOZKURT ACI'00

Türkiye'de birkaç ustadan biri

Selin Bozkurt, ACI'dan sonra, İstanbul'a gelip, Sabancı Üniversitesi'nde, görsel sanatlar okumuş. Okuldan sonra bir süre yurt dışında vakit geçirmiş. Eş durumundan bir süre de İstanbul'da kalmış.

Eşiyle hayalleri aynıymış: Sakin, sessiz bir yerde yaşamak... Selin Kabacaoğlu “Yapar mıyız, yapamaz mıyız?” diye düşünüyorduk,” diyor. Daha sonra İzmir'e yerleşmişler. İki sene sonra da Alaçatı'ya... Halen kasabadaki en genç mezunlardan biri.

Peki eşiyle girişimciliğe başlamaları nasıl olmuş?

Selin Hanım anlatıyor: “İzmir'de atölyemiz var. Kumaşa ahşap kalıp baskı üzerine... Yaptığımız işin adı yazmacılık. Geleneksel bir sanat. Ağaç baskı... Ağaç kalıbın içine tekstil boyası koyularak yapılıyor. Tasarımını da kendim yapıyorum.”

Selin Kabacaoğlu, bu işi, okuldan ilk mezun olduğunda, yani 10 yıl kadar önce, Tokat'ta kalan son birkaç ustanın birinden öğrenmiş. Yani, Türkiye'de bu işi bilen birkaç kişiden biri...

Sözü yine Selin Hanım'a veriyoruz: “Ben ilk merak sardığım zaman bu işin üç tane ustası vardı. Biri Tokat'taydı. Ondan öğrendim. Diğeri çok yaşlıydı. Üçüncüsü ise mesleğe küsmüştü. Şimdi halk eğitimlerin çoğalmasıyla oralarda kurslar verilmeye başlandı. Kurslar olunca gençler de bu işe merak sardılar. Şimdi öğrenenler var.”

Gelelim satış mağazasının durumuna... “Burada satış mağazamız var,” diyor Selin Hanım: “İlgi de var. Önce, büyütmeyi düşündüm ama büyük işin derdi çok. Şimdi artık düşünmüyorum. Böyle kalacak.”

Veysi Usta ne diyor?

Izmir Amerikan ve yemek denildiğinde akla ilk gelen kuşkusuz Veysi Usta oluyor. Veysi Usta, “Maalesef ben Alaçatı trenini kaçırdım,” diyor. Kendisine düşüncelerini, gözlemlerini soruyoruz, açık kalplilikle anlatıyor:

“O zamanlar Alaçatı, bakir, fakat gelecek için ümit veren bir yerdi. Böyle olduğu da ispatlandı. Alaçatı şimdi, otantik, her şeyin bulunabildiği, Yunan adalarını andıran, herkesin rahatça gezip, alışveriş edebileceği, çok değişik menüleri restoranlarında bulabileceğiniz, yaz gecelerinin rüya beldesi.

Ayrıca her an bir köşesinden bir ünlünün çıkabileceği ve orada bu kişilerle bulunmanın gününüze veya gecenize ayrı bir tat katabileceği bir yer. Bazılarına göre sınırsız, bazılarına göre fazla kalabalık, bazılarına

göre çok renkli bir köşedir Alaçatı.”

Ama Veysi Usta, Alaçatı’ndan çok da uzak olmayan Ilıca’da bir restoran açar. Veysi’s adında. İlk başta, sadece

bir cafe-restaurant olarak düşünmüştüm diyor Veysi Usta ve şöyle anlatıyor Veysi’s’i: “Ama bugün kolej öğrenci ve mezunlarının bir buluşma yeri oldu. Bir yemek yeme işleminden çok, yaz tatili veya uzun bir aradan sonra bir araya gelmek için verilen bir adrestir. Veysi Okumuş olarak torun görmeden, torunlarımı gördüğüm yerdir. Kolejde ‘mantı’ diyerek yemekhaneye koşan öğrencinin, mantı ile ilişkisinin arasına yaz tatili girmesin diye menüye mantının eklendiği yerdir. Profiterol tutkunlarının masaya oturduğu dakikada siparişlerini tatlı menüsünden başlattıkları yerdir Veysi’s. Yılların ‘Veysi Usta’sının her zaman güler yüzle sizi karşıladığı bir yerdir. Adresini sormaya ise hiç gerek yoktur, sadece, bir kolejliyi, kolej mezununu veya kolej velisini takip edin yeter.”

+90 232 716 6261
Alaçatı Port
2. Etap Burun Eoleri
Çeşme İzmir Türkiye

Alaçatı’da Bir İtalyan

Çeşme Alaçatı Buluşması Yapıldı

Buluşma'nın yeni sayısında yer alacak Çeşme-Alaçatı konulu kapak çalışması için bu bölgede yaşayan SEV okulları mezunları Alaçatı'daki GIOSTRA restoranda buluştular.

SOLDAN SAĞA »

Ayşe Göksel Alakent (ACI'73), Ceyda Aydede (ACI'73), Nurgün Dicle Atabay (ACI'71), Suhandan Özay Demirkan (ACI'63), Banu Ergut (ACI'85), Evren Güçlü Subaşı (ACI'88), Yonca Yumlu Ander (ACI'1971), Münire Samlı Koçanaoğulları (ACI'71), Selin Kabacaoğlu Bozkurt (ACI'00), Meral Alakuş (ACI'58), Konca Yumlu (ACI'73), Didem Eröl Erpulat (ACI'87), Emre Esendemir (ACI'96), Sedef Sağiroğlu Orbay (ACI'81), Ülkü İskit Baysal (ACI'67), Nilhan Çetinyamaç Çubuk (ACI'83), Ulviye Gülman Başeğmez (ACI'84).

kapak

Alaçatı'da yaşayan
mezunları, Emre
Esendemir'in yeni
mekanı Giostra'da
bir araya getirdiğimiz
küçük etkinlik oldukça
keyifli geçti.

ALİ ÇEKİÇ TAC'82

Spor, okulu engellemez

TAC Spor Kulübü Başkanı Ali Çekiç gençliğinde, üniversitede ilk tercihin girdi. Hem başarılı bir sporcu, hem de başarılı bir doktor oldu. TAC'de spor denildiğinde ilk akla gelen isimlerden biri. *Buluşma*, kendisiyle, spor-eğitim ilişkisi, TAC Spor Okulu, *BizLetter* yazıları, bu yılki organizasyonlar ve turnuvalar hakkında görüştü.

Ali Çekiç olarak biraz kendinizi anlatır mısınız?

1964 Mersin doğumluyum. TAC'82 mezunuyum, TAC'den sonra İstanbul Tıp Fakültesinden 1988 yılında mezun oldum, Ankara Numune Hastanesi'nde KBB ihtisası yaptım ve halen Mersin Devlet Hastanesi'nde KBB uzmanı olarak çalışmaktayım. Evli ve bir kız çocuk babasıyım.

Spor kulübünün başına geçmeniz nasıl oldu? Spor okulu, bildiğimiz kadarıyla, üç yıllık bir aradan sonra yeniden kapılarını açtı. Spor okulunda, bugüne kadar neler yaptınız? Önümüzdeki dönem neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Bundan yedi yıl öncesinde, TAC Mezunlar Derneği Yönetim Kurulunda görev yaparken, herkesin ilgi duyduğu çalışma alanları belirlenirken, ben ilgim olan sporu seçtim. İlk genel kurulda, TAC Spor Kulübü Yönetim Kuruluna geçtim, bir yıl sonra da, Ruhi Koçak (TAC'84) işlerinin yoğunluğu nedeniyle Spor Kulübü Başkanlığını bana emanet etti. TAC Spor Kulübümüz tarafından SEV'de açılan erkek basketbol ve kız voleybol spor okullarına yaklaşık 120'ye yakın SEV öğrencimiz devam ediyor. Hedefimiz, bu çocuklarımızın, ileride,

TAC'ye şampiyonlar kazandıracak jenerasyonları oluşturmaları. Spor okullarımızda basketbolda üç, voleybolda üç hocamız çocuklarımıza spor eğitimi veriyor. Bunun dışında, Mersin ve Tarsus'ta, dışarıdan çocukların katılabildiği spor okullarımızı da devam ettirmekteyiz.

Türkiye'de, okul yıllarında, öğrencilerin spor yapmalarının önündeki en büyük engel, malum, 'spor yaparsan vakit kaybeder ve dersine çalışmazsın' anlayışıdır. Ama TAC'de böyle bir anlayış yok gibi görünüyor. Spor, her zaman eğitimin bir parçası olarak kabul edilmiş. TAC yöneticileri bunu nasıl başardılar, velileri nasıl ikna ettiler de spor, bu okulda, her zaman önemli hale geldi?

Bunun en iyi örneklerinden birisi de benimdir sanırım. Kendim de, TAC'de öğrenciyken, aktif olarak futbol ve voleybol oynadım, atletizm yaptım. Futbolda, okul takımıyla, Mersin finali oynamıştık. Atletizmde, üç adım atlamada, Türkiye 5.si, uzun atlamada Türkiye 6.sı olmuştum. Voleybolda da, lisedeyken, Yıldız Erkekler'de Mersin Şampiyonu ve Bölge 2.si olmuştuk, ayrıca Mersin Karmasında pasör olarak oynadım. Gördüğünüz gibi oldukça aktif olarak spor yaptım ancak bu durum, asla benim akademik anlamda geri

kalmama sebep olmadı. Üniversite sınavında birinci tercihim kazandım ve doktor oldum. Bunun örnekleri, TAC'de o kadar çoktu ki... Mesela hepiniz bilirsiniz, efsane '75 mezunu Necati Güler ağabeyimiz, milli basketbolcu olacak kadar, basketbolda başarılar elde etmiştir. Bu kadar yoğun spor programına rağmen, kendi dönemini birincilikle bitirmiştir. Okul yönetimleri, bizim zamanımızda da, herkesin spor yapabileceği olanakları yarattı ancak akademik durumunun iyi olmasını şart koşardı. Derslerinde veya disiplinsel davranışlar anlamında okulda sorun yaşayan birçok TAC'linin turnuvalara gidemediğini çok iyi hatırlıyorum. Bir otokontrol mekanizması geliştiğini düşünüyorum TAC'de... Derslerinde sorun yaşayan çocuklar, çok sevdikleri spordan uzak kalacaklarını bildiklerinde, daha iyi motive oluyorlar ve akademik durumlarını düzgün tutmaya çalışıyorlar.

Bazen, biz de, derslerle ilgili sorun yaşayan çocuklarımızı bir süre antrenmanlara almayabiliyoruz ya da velilerimizle bazen ortak hareket edip, ortak kararlar alıyoruz. Zaman zaman, okul yönetimlerimizden bize bazı çocuklarımız için ikazlar geldiği de oluyor.

TAC'nin gelenekleri olduğu kesin; Echo grupları gibi, abilik ablalık gibi, spor da bu geleneklerden bir tanesi. Özellikle de basketbolda, yıllarca Türkiye çapında çok önemli başarılar elde edilmiş, çok başarılı sporcular yetişmiş; bu geçmişe dayalı birikimler şimdiki nesle de yansıyor doğal olarak.

“Oldukça aktif olarak spor yaptım, bu durum benim akademik yaşantıma olumlu yansıdı.”

TAC'nin gelenekleri var. Echo grupları gibi, abilik ablalık gibi, spor da bunlardan biri.

BizLetter'da çok keyifli spor muhabbetleri yapınız. Eski öğrenci ve öğretmenlerle konuşunuz. Bunları kitap olarak yayınlamayı düşünüyor musunuz? Bize, o görüşmelerden aklınızda kalan bir anekdot anlatır mısınız?

Geçmişe saygı ve vefa bizde çok önemli. Bir gün Necati Ağabey ile konuşurken; Tamer Şahinbaş Ağabey'in iddia ettiğine göre, belki de, basketbolun, Türkiye'de ilk defa İzmir Amerikan'da oynanmış olabileceğini öğrendim. Bunu duymak beni heyecanlandırdı ancak belge olmamasına üzüldüm. O zaman, bizlerin gelecek kuşaklara belgeler ve bilgiler aktarmamız gerektiğini düşündüm. Özellikle de ulaşabildiğim kadar spor yapmış eski mezun ağabeylere ulaşip, onların

zamanında yaşadıklarını bizlerin ve gelecek kuşakların öğrenmesi gerektiğini düşündüm. Böylece aynı zamanda TAC için önemli bir duygu olan 'vefa' duygusunu yerine getirmiş olacağımı düşündüm. Bizletter'da "TAC'nin Efsane Basketbolcuları" başlığıyla yazı dizisine başladım. Duyduğum isimlere çok şaşırdım; hemen hemen hepsi oldukça başarılı iş hayatları olan ve TAC ve SEV'e önemli hizmetleri olmuş ağabeylerimiz olduğunu gördüm. Yaşar Yaşer, Tamer Şahinbaş gibi ağabeylerimizin o dönemlerde basketbol oynadıklarını öğrenmek beni çok mutlu etti. Beni en çok şaşırtanlardan birisi de Onur Gürsoy Ağabey oldu; ona konuyu anlattım, Bizletter için yazı dizisi hazırladığımı, kendisini o yüzden aradığımı söylediğimde, yazı ve resim gönderdi. Çok eski bir mezunumuz olmasına rağmen, bir kez daha, TAC mezunu olmanın nasıl yerleşik bir duygu oluşturduğunu hissettim Onur Ağabey'de.

Bu yazı dizisinden kitap oluşturmak ilginç bir deneyim olur sanırım, yazı dizisini bitirdiğimde belki düşünülebilir.

Bu yıl gerçekleştirdiğiniz faaliyetlerden kısaca bahseder misiniz?

1 Ağustos'ta yaz antrenmanları başladı. Ekim ayında genç erkekler için yaptığımız Ertan Dumanlı turnuvasını düzenledik. Okul açıldığında basketbolda erkekler ve voleybolda kızlarda spor okullarını başlattık. Bu çalışmalarımızı tanıtmak amacıyla Kasım ayında SEV velilerine yönelik TAC Spor Kulübü etkinliği düzenledik. Kızlarda uzun bir aradan sonra, Yıldız Kız Voleybol takımı çıkarttık, kızlarımız ilk senelerinde dört galibiyet ve dört mağlubiyet aldılar. Badminton takımımız Türkiye şampiyonasına katıldı. TAC'de basketbolun efsane isimleri Aydın Örs, Mehmet Baturalp, Cem Akdağ, Orhun Ene, Çetin Yılmaz ve Bülent Karpat gibi isimlerin katıldığı basketbol eğitim semineri ve paneli düzenlendi. Sömestir tatili döneminde genç ve yıldız erkek basketbol takımlarımızı Ankara'ya götürerek önemli takımlarla maç yapmalarını sağladık. Yıldız erkek basketbol takımımız Mersin şampiyonu ve Anadolu dördüncüsü oldu. Ayrıca yıldız erkek takım oyuncularımız ve velilerimizle hep beraber şampiyonluk gecesi düzenledik. 2-3 Mayıs'ta 7.ve 8.sınıflara yönelik Stickler Cup'ın ikinci

sini düzenleyeceğiz.

SEV LİSELERİ SPOR FESTİVALİNDE BULUŞTU

Sağlık ve Eğitim Vakfı'na bağlı Üsküdar, İzmir, Tarsus ve SAC Amerikan Kolejlerinin öğrencileri SEV Spor Festivali'nde bir araya geldi. Tarsus Amerikan Koleji'nin ev sahipliği yaptığı etkinlikte, dostluk maçları yapıldı ve SEV okullarının bir parçası olan spor geleneği güçlendirildi. Dostluk maçlarının, spor ve liderlikle ilgili seminerlerin yapıldığı etkinliğe bu yıl Tarsus Amerikan Koleji ev sahipliği yaptı. SEV Spor Festivali'ni organize eden TAC'75 mezunu Milli Basketbolcu Necati Güler, sporun, kökleri 150 yıl öncesine kadar uzanan SEV okullarının bir geleneği olduğunu vurguladı: "Okullarımız bugüne kadar basketboldan voleybola, atletizmden tenise birçok önemli sporcu yetiştirdi. Birçoğu Türkiye'nin önde gelen kulüplerinde hatta millî takımlarda görev aldı. Millî takımda basketbol oynayan ben de bu geleneğin bir parçası olarak yetiştim. SEV Spor Festivali'ni düzenlememizin en önemli nedeni, bu spor kültürünü ve felsefesini daha geliştirmek ve pekiştirmektir."

"SPOR FELSEFESİ KAZANDIRMAK"

Üsküdar, İzmir, Tarsus ve SAC Amerikan Kolejlerinden ayrı ayrı 6 kız ve 6 erkek öğrencinin festivale katıldığını anlatan Necati Güler, takımların okullara göre değil karma olarak kurulduğuna dikkat çekti:

"Öğrencilerimizi okullarından seçerken sadece spor alanındaki başarılarına değil, aynı zamanda iyi birer öğrenci olmalarına da özen gösterdik. Bu festival sırasında beş ana spor dalında basketbol, voleybol, tenis, badminton ve atletizm branşlarında müsabakalar düzenledik. Öğrencilerimiz okul olarak rekabet etmek yerine, karma takımlar kurarak yarıştılar. Takımlarını kendileri idare ettiler, başlarında hoca ya da antrenör de olmadı. Öğrencilerimizin sporu da hayatın bir parçası olarak görüp, ona göre kendilerini yetiştirecekleri bir bilinç, bir felsefe vermek istedik. Bu felsefeyi pekiştirmek amacıyla festivalde Elgin Henden ve Berna G. Dayı tarafından 'Takım Olmak' ve 'Yolum Ne Olmalı?' konularında iki ayrı seminer de verildi."

SEV Spor Festivali'ni geleneksel hale getirmeyi hedeflediklerini vurgulayan Güler, her yıl farklı bir SEV lisesinin festivale ev sahipliği yapacağını ekledi.

Necati Güler

Sevgili biricik Ülker'imiz,

***"Bir tek kalbin kırılmasını önleyebilirsem,
Boşuna yaşamış olmayacağım
Bir yaşamdan acıyı alabilirsem,
Ya da bir acıyı hafifletebilirsem,
Ya da bir ardıç kuşunu yeniden
yuvasına koyabilirsem
Boşuna yaşamış olmayacağım..."***

EMILY DICKINSON

“

Bu mektubu sana '71 mezunları adına yazıyorum. Biricik'tin bizim için ve seni hayatının değişik evrelerinde tanıyan herkes için. Her insan kuşkusuz biriciktir, tektir, eşsizdir ama seninki farklıydı. Sen belki de biricik olmaya yazgılıydın. Bizim yaşamızda senin kadar olgun, ağırbaşlı, hoşgörülü, duyarlı, kibar, zeki, her açıdan mükemmel, ama gene de uyumlu, aktif, etkin bir başkası yoktu. Bu yüzden mi bir grup arkadaşımız sana "hala" diyordu? Yaşından beklenmeyecek olgunluğun nedeniyle mi? Ama "büyümüş de küçülmüş" denilenlerden hiç olmadın. Çok iyi bildiğin bir şeyi bile ilk defa işitmiş gibi tevazuyla dinlerdin. En çalışkandın ama hiç kimse sana "inek" demezdi. En yaramazların, en tembel-lerin, en usuluların, en asilerin, en uysalların, idarenin, öğretmenlerin, kısacası tüm okulun "ideal öğrencisi" olmayı nasıl başarıyordun? Öğrenci Birliği'ni o denli incelikle, özgüven ve düzenle nasıl örgütlüyordun? Bütün projelere, sosyal kulüplere, başında yemeni,

ayağında şalvarla köylere ışık saçmaya nasıl yetiştirdin? Mikroskopla bakıp inceleyerek, sende en ufak bir kusur ve leke bulabilir miydik? Hiç düşünmedik çünkü senin kusursuzluğun doğal bir özelliğindi. Senin bir parçandı. Herkese karşı kibar, saygılı, hoşgörülü, duyarlı, alçakgönüllü ve sevgi doluydun.

Gençlik yıllarında hepimizin büyük veya küçük hayalleri vardı. Dünyayı ve hiç değilse hayatımızı yönlendirebileceğimizi düşünürdük. Küçük bir serada yetişen bitkiler gibiydik. Dışarıda esen rüzgârlardan, fırtınalardan, depremlerden, sellerden habersizdik. Bilinmeyen geleceğe bakmadık ama senin falına bak-saydık, hepimiz orada çok parlak, başarılı ve mutlu bir gelecek görürdük. Sen varlığınla dünyanın tüm iyiliklerini, güzelliklerini ve başarılarını çağıran, hep-sine layık olan bir arkadaşımızdın.

Mayıs kraliçemizdin, güzel ve zarif... Güzel Sanatlar Akademisi bir efsaneydi o yıllarda. Bir akademili olarak sevdirdin kendini yeni çevrene. Üniversite yıllarında etrafındaki fırtınalardan savrulmayan, en zor koşullarda dengesini koruyan, sakin ve bilge bir birey olarak herkesin saygısını kazanmayı başardın. Her zaman duyarlı, çevreyi, doğayı, insanı korumak için yeni çareler üreten bir bilim kadını oldun. Araştırma sana yakışıyordu. Mimarlık sana yakışıyordu. Nice öğrencilere ışık veren bir kılavuz oldun derslerinde.

"71 andacımız BİZ'de senin için yazılan yazıda, "Ülkerciğim, ne olur biraz değişip seni bu dünyaya, şu satırlara sığdırmaya çalışalım bir şekilde girersen, sana geleceğin bütün mutluluklarını dileyen bizlerin seni ne kadar sevdiğini bir bilsen..." diye yazılmış. Seni bu dünyaya sığdıramadık, bu satırlara sığdırmamız gene olanaksız. "İnsanoğlu mutlak değerlere erişemez bu dünyada, kendini nispi değerlerle aldatır gider, demiştik geçenlerde. Ne kadar yanılmışız. Değerlerin en güzelinin en gerçeğinin, yani mutlak iyiliğin senin kişiliğinde karşımıza çıktığını anladım ben," demiş sana arkadaşımız. Dünyanın iyiliği temsil eden meleklerle göre bir yer olmadığını öğrenmemiştik henüz.

Seni hep sonsuz iyimserliğine, insanlara, çevreye, doğaya, bütün dünyaya güzel bakan hülyalı, kara gözlerinle hatırlayacağız sevgili biricik Ülker'imiz! Anın, ışığını esirgemesin bizden.

”

Sağlık ve Eğitim Vakfı ile ilgili tüm haberleri

LinkedIn'den Takip Edin

Linked

www.linkedin.com/company/sev-saglik-ve-egitim-vakfi

**SEDA,
RENGARENK
BİR KIZ...**

Hazırlayan:
Eda Telciler

İLKBAHAR 2015

teneffüs

BULUŞMA 65

teneffüs

EDA TELCİLER ACI'02

Seda, rengarenk bir kız

Bünyesinde her tondan rengi barındıran nadir kızlardan biri Seda! Dans ediyor, oyunculuk yapıyor, şarkı yazıyor ve söylüyor. "Bembeyaz" şarkısıyla kendine yeni bir sayfa açan bu tatlı kız bomba gibi geliyor!

Seni bugünlere getiren macerayı kısaca anlatır mısın bize?

Şu an 28 yaşımdayım. Çocukken çok utangaçtım ve konuşmayı pek sevmezdim. İç dünyam o kadar kalabalıktı ki onu dansla dışa vuruyordum. Yazmayı çok seviyordum ve hala da çok severim...

Utangaç olmana rağmen, dans edebilmen çok hoşmuş...

İçime kapanıklığımı beden dilime yansıtıyordum. 11 yaşımdayken piyano dersleri almaya başladım. Onu çok sevince peşini bırakmadım ve böylece müzik kulağım da gelişmiş oldu. İzmir Amerikan Lisesi'nde okurken bir yandan da bale yapmak istiyordum. Çalışkan bir öğrenciydim, okul birincisi oldum.

Okuldaki tüm kızların bayıldığı biriydin yani? Hem yetenekli hem çalışkan!:)

Daha kötü bir yönüm de vardı. Ne yaparsam yapayım bana hep sınavlarım kötü geçmiş gibi gelirdi. Herkese, "Çok kötü geçti," derdim ama 90'ları kapardım.

İyi ki aynı dönemde okula gitmedik, gerçekten çok fenaymışsın, :)

İzmir Amerikan'da burslu okurken İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Konservatuvar Bölümü'ne yarı zamanlı olarak girdim. Okuldan çıkıp okula gidiyordum. Hafta sonları da solfej derslerine katılıyordum. Lisede konservatuvarın tam zamanlısını kazandım. Fransızcaya âşık olduğum için bir taraftan da Galatasaray'da Sosyoloji okuma hayalim vardı.

Kenan Doğulu ile dans ettin, yanlış mı biliyoruz?

Evet, doğru. Üniversitede harçlığımı kendim çıkarmak istiyordum. Bale dersi almak için gittiğim okulda

benim başka dans türlerine de yatkın olduğumu söylediler. Çeşitli konser ve organizasyonlarda dans etmeye başladım. Kenan Doğulu ile Fanta Turnesi'ne gittik. Ajda Pekkan'la da dans ettim.

Eminiz bir sürü fanın olacak çünkü süper bir çalışma olmuş. Peki, senin fanı olduğun isimler var mı?

Ben yazarlarla tanışmaya ilgi duyuyorum aslında. Eğer hala aramızda olsalardı: Theodor W. Adorno, Jack Kerouac, Albert Camus, Jean-Paul Sartre, Boris Vian ve Antoine de Saint-Exupéry ile tanışıp konuşmayı çok isterdim. Ayrıca bir yanımda Sigmund Freud, diğer yanımda Jacques Lacan'la psikanaliz üzerine sohbet baya eğlenceli olurdu. Hayatta olan yazarlardan ise neredeyse tüm romanlarını okuduğum Philippe Djian ve Amélie Nothomb ile bir araya gelmek isterdim.

**Go Girl dergisinin Mart 2015 tarihli sayısından kısaltılmıştır.*

HALİM ERCAN (ACI'98)

Tiyatroya İzmir Amerikan Koleji'nde başlayan Halim Ercan, bu sezon Tiyatrokare çatısı altında Aziz Nesin'in Zübük adlı eserinden tiyatroya aktarılan oyunda sahne alıyor. Aziz Nesin'in 100. Yılı nedeniyle sahnelenen bu oyunda Ercan, muhalif Avukat Burhan rolünü canlandırıyor. Büyükşehirlerin ardından Anadolu turnesi devam ediyor.

PROF. CANAN KARATAY (ÜAA'61)

Prof. Canan Karatay bu kez anne baba adayları, hamileler ve yeni doğum yapmış anneler için hazırladığı kitabını yayınladı. Hayykitap'tan çıkan kitap, özellikle hamilelere şeker yüklemesine karşı çıkışıyla yine oldukça ses getirdi. Prof. Karatay'a göre hamilelik dünyanın en doğal, en güzel, en umutlu süreci... Bu sürece doğru hazırlanmak, yaşam biçimini 'sağlıklı' hale getirmek gerekiyor. Fazla kilo almamak, kandaki şeker/insülin değerlerini yükseltmemek, bunun için de düşük glisemik indeksli yiyeceklerle beslenmek gerekiyor.

İLKER GÖÇMEN TAC'92

Albüm bütçesi Kickstarter'dan

TAC'96 dönemi mezunlarımızdan, uzun yıllardır İngiltere'de yaşayan ve orada aktif şekilde müzikle uğraşan Canan Turan şu aralar yoğun bir şekilde yeni albümünün hazırlıkları ile meşgul.

Müziğe TAC'de öğrenci iken ECHO grubunda başlayan Canan Turan, okuldan sonra Timur Selçuk'tan dersler alıp kendi müzik gruplarında müzik yapıyor. Bir yandan da müzikte kendi arayışının peşine düşüyor. Bu arada hayatını sürdürmek için garsonluktan, sekreterliğe, barmaidlikten figüranlığa her işi yapıyor. Sonra kendini Londra'ya atıyor. *BizLetter*'a konuşan Turan'ın söyleşisinden kısa bir özet veriyoruz.

Seni İngiltere'ye götüren ne oldu?

Kesinlikle müzik oldu! Burada olan biten şeylerle ilgili bir bildiğim falan da yoktu ama ciddi ciddi çekiyordu beni. Bildiklerim büyük müzikaller, Pink Floyd ve Queen'di. İnternet de o zaman böyle birşey değildi... Bir sefer Atatürk Havalimanı'nda bir viski promosyon işinde çalışıp bir haftada iyi para kazandım, hemen bilet alıp Londra'ya geldim. Daha metrodan çıkar çıkmaz, sokaktaki müzisyenleri görünce heyecandan nefessiz kaldığımı hatırlıyorum! İki tane de müzikale gitmiştim. Az önce de dediğim gibi, bu işlerin içine gitgide girmek zaten genelde başkalarını yaparken görmekle oluyor. 'Aaa ben de yapabilirim, o kadar zor değilmiş,' diye düşündüm müzikalleri canlı görünce.

Öyle okuldu, masterdi, onları yapacak durum yoktu. Bir de Londra'ya gelip görünce zaten esas okulun buranın kendisi olduğunu görüyorsun. Öyle basıp geldim işte. Bir yandan garsonluk yapıyordum, bir yandan buradaki müzik işlerini anlamaya çalışıyordum, klasik koroda söylemekten pop grup seçmelerine kadar bir sürü bir sürü şey denedim, telef oldum :) ama çok da heyecanlı ve keşiflerle dolu bir yol oldu. Zaman aldı çok

tabi ama hep güzel müzisyenlerle çaldım. Sonra kendi yazdığım parçalara ağırlık vermeye başladım.

Gelelim yeni albüme... Bize 1-2 kuple mırıldanabilir misin? Ne zaman çıkacak? Biz ne şekilde ulaşabileceğiz albüme?

Hazırlıklar şahane gidiyor! Mini albüm diyelim. 4 parça kaydediyoruz. Raz Olsher adlı çok iyi bir prodüktörle çalışıyorum. Sam and The Womp Bom Bom'un prodüktörü. Daha önce biz Çıkış Var'ı birlikte yapmıştık. Hem çok titiz, hem de çok eğlenceli çalışıyoruz. Masrafların bir kısmını çıkarabilmek için de son zamanların popüler metodu 'crowdfunding' yaptım, Kickstarter sayfasından. İçine girene kadar fark etmemiştim tabi ne kadar yoğun bir iş olduğunu, çok kolay olmadı ama bu kampanya sayesinde de proje boyunca bizi takip edenlerle aramızda çok güzel bir bağ oluştu. Kayıtlar en geç Ocak sonunda bitmiş ve internetten alınabilir olacak.

www.djananturan.co.uk

OYA KARABEKİR ÜAA'68
ZEYNEP KARABEKİR ÜAA'01

Bir sanat eserini yok oluştan kurtardılar

Bağdat Caddesi'nde bir apartman. Yakında yıkılacak. Ama girişinde oldukça önemli bir sanat eseri var. Atilla Galatalı'ya ait bir seramik çalışması. Apartman sahibinin, Oya ve Zeynep Karabekir'i internet sitelerinden ulaşmasıyla başlayan çalışmalarla, bir sanat eseri kurtuluyor.

Apartmanın sahiplerinden Gökhan Gecebeği, Galatalı'nın bu eserini uygun bir biçimde söke- rek yeni inşa edilecek binaya, hasar görmeden koymayı çok istiyor. Dolayısıyla yapılacak iş bilgi birikimi ve ustalık gerektiriyor.

Acaba bu işi kim yapar diye düşünürken, Gökhan Gecebeği'nin yolu, anne kız ÜAA'lı ve mimar olan, Oya Karabekir ve Zeynep Karabekir ile kesişiyor. Ve çözüm geliyor.

Biz soruyoruz, Zeynep Karabekir anlatıyor: "Gökhan Gecebağı bize internetten üzerinden mesaj bırakmış. İnternette oyazepnep.com adıyla bir tasarım kültürü sitesi açmıştık. Burada bir yazımızda Galatalı'nın kuşlarından birini yazmıştık. Gecebağı bu haberi görünce bize danışmak istemiş. Biz de, bu işin sökümlünü ve ileride yapılacak bina montajının en doğru teknikle yapabilecek uzman ekibi araştırdık ve Gecebağı ile tanıştırdık."

İşin başka bir ilginç yanı, Gökhan Gecebağı'nın iki kız kardeşinin de sonradan ÜAA'lı olduğunu öğrenmeleri olmuş. Yani, bu minik öyküde şu ya da bu şekilde dört Üsküdarlı yer alıyor. Anne kız, Oya ve Zeynep Karabekir ile Üsküdar Amerikan'da Mezunlar Derneği lokalinde görüşüyoruz.

Oya Hanım, Dekorasyona ve iç mimariye olan ilgisinin

lise çağlarında geliştiğini anlatıyor. Bu ilgi o zamanki adıyla Devlet Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksekokulu'nda Mobilya ve İçmimarlık bölümüne girmesiyle tasarım ve mimari hayatının önemli bir parçası haline gelir.

Ama Türkiye, modern tasarım ve içmimarlık kavramına henüz hazır değildir. Mesleğiyle ilgili düşünceleri zamanla değişir. Kendisinden dinliyoruz: “Mezuniyetten sonra, bir süre iç mimar olarak çalıştım. Ama hayalini kurduğum gibi bir ortam olmadığını gördüm.”

Ardından, İstanbul'un eski evlerinin, özellikle köşkleriyle ünlü Bağdat Caddesi'nin ve Kadıköy yakasındaki evlerin, mimarlık ve estetik açısından ne kadar önemli olduğunu görüyor. Bu bilincin oluşmasında Amerikalı öğretmenlerin katkısı da var: “Lisede Amerikalı hocalarımız Üsküdar'daki ahşap evlerde oturur, Anadolu'yu gezerler ve eski eserlere değer verirlerdi.”

Oya Karabekir, eski evleri kurtarmak, onlardan bir şehir müzesi oluşturmak için “İstanbul 1800” adlı bir proje gerçekleştirir. Mesleğiyle ilgili anlamlı bir şeyler yapabiliyor olmanın tadına varır. Proje büyük ilgi toplar. Dönemin gazetelerinden birinde, proje ayrıntılı bir biçimde anlatılır: “İstanbul 1800'ün amacı, mimar, arkeolog, sanat tarihçisi ve eski kültürümüzü her yönüyle öğrenmek isteyen herkesin başvuracağı canlı bir kültür merkezi oluşturmak. İstanbul 1800, ufak bir kent görünümünde, mescidi, çeşmesi, türbesi, yalısı, konağı, eski Türk evleri, çarşısı, kır kahvesi, her şeyle, siteye ister karayolu, isterseniz eski sandallarla girebileceksiniz.”

Ama, eski evler o kadar hızlı biçimde tarihe karışır ki, proje, maalesef bir aydın hareketi olmaktan ileri gidemez.

Aradan yıllar geçmiş durumda.

Anne kız şimdi birlikte yeniliklere yelken açıyorlar.

Oya Hanım şunları söylüyor: “Kızım Zeynep de Üsküdar mezunu. Ardından İTÜ Mimarlık'tan mezun olmasıyla, bende de mesleğime olan heyecanımı tekrar uyandırdı.”

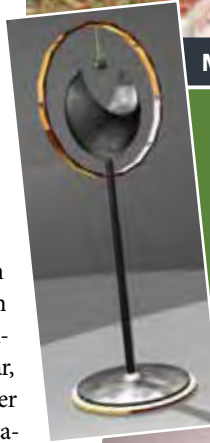
Peki anne-kız ve okuldaş olarak nasıl bir sinerji yaratıyorlar?

Oya Karabekir anlatmayı sürdürüyor: “Anne-kız olmanın faydası, gün içinde, saat kavramı olmadan konuları tartışmak kolaylığı oluyor. Benim yıllar içinde kazandığım tecrübeyle Zeynep'in 2000'lerdeki eğitimi, gelişim ve görüşlerinin birleş-

MİMARİDE YENİ TREND

Zeynep Karabekir şunları söylüyor: “Mimari ve tasarımda artık ekoller dönemi kapandı. Yeni trend, yöresel aidiyetin son teknoloji ile harmanlanıp tasarıma dönüşmesidir. Anlatmak istediklerimiz ‘kopyala-yapıştır’ anlayışı değildir. Bir Selçuklu medresesinin kapısını günümüzün malzemeleriyle bir yapıya uygulamak kesinlikle olmamalıdır. Bu özellikler, tasarımı daha kalıcı ve dinamik yapıyor. Amacımız, gelenekseli soyutlamak, günümüzün ihtiyaçlarını karşılayan ve geleceğe yatırım yapan tasarımlar yapmak.”

mesi bize güç ve enerji verdi.”

Peki son günlerde birlikte neler yapıyorlar.

Sözü Zeynep Karademir'e bırakıyoruz: “Ben bir mimarlık firmasında çalışıyorum. Bunun dışında, annemle birlikte Aralık 2013'te yayınına başladığımız bir web sitemiz (www.oya-zeynep.com) var. Burada hem kendi yaptığımız tasarımları sergiliyoruz, hem de tasarım kültürünü geniş kitlelere iletebilmeyi istiyoruz. Kısa sürede Attila Galatalı'nın bir eserinin kurtarılması gibi

bir fayda sağlaması da bizi çok mutlu etti.

Bir mimarlık ofisinde çalışırken, bir yandan da annemle birlikte kendi ürün tasarımlarımızı geliştiriyoruz. Bu tempoda ürün tasarımıyla uğraşmak benim için biraz yorucu, ancak keyifli ve her ikimizi de mesleki olarak canlı tutan bir süreç. Web sitemizde de bu tasarımlarımızı, hikayeleri ve dayandığı konseptleriyle birlikte sunuyoruz.”

Cam o kadar *baştan* çıkartıyordu ki...

BERİL AYDIN
KAHYAOĞLU **ACI'79**

Beril Aydın Kahyaoğlu, kendini bileli cama tutkuyla bağlanmış. "Genç kızlığımızda herkes giyim kuşamına meraklıyken, ben camlarla, porselenle, kristallerle ilgilenirdim," diyor. Dünyanın en ünlü kristal şirketlerinden Moser'ın temsilciliğini almasının ardında böyle bir ilgi var.

Beril Aydın Kahyaoğlu, bizi, Levent'te, cam dünyasında ünlü firmaların ürünlerinin yer aldığı BESUTO adlı mağazasında ağırladı. Çok ilginç modellerle, tasarımlarla, renklerle tanıştık. Beril Hanım'a, önce Moser ürünlerinin neredede satıldığını soruyoruz, anlatıyor: "Bu dükkanda ve Beymen Home'larda var. Bunlar çok niş ve lüks ürünler. Anlayan, meraklı olan alıyor. Kristal işinin en genç firması 160'lı yaşlarında."

Peki siz ne zaman başladınız?

Biz 1993'te başladık. Ben camı çok sevdiğim için, cam aşkıyla başladım. Aslında ekonomi tahsili yaptım. Bu işe girmeden önce de turizm sektöründeydim. Turizm bir aile işiydi. Ben aslen Aydınlı'yım. Kuşadası'nda, turizm sektöründe faaliyet gösteren bir aile şirketi-

miz vardı. Sonra, evlenip İstanbul'a geldim. Ne yapacağım diye bir arayış içine girdim. Eşimin işi Çekoslovakya'daydı. Çekler ve Slovaklar henüz bölünmemişti. O oraya gidip gelirken, ben de Moser firmasını keşfettim. 'Neden olmasın? Bunun ithalatını yaparız,' diye düşündüm. Böyle ufak ufak başladım.

Moser bir kristal firması değil mi?

Tamamen bir kristal firması.

Ne zamandan beri Moser ile çalışıyorsunuz?

22 sene oldu, halen devam ediyoruz. Ben hala çok severek yapıyorum. Meraklısı hala kristalden vaz geçmiyor, ama zamanımızın trendleri de farklılaşıyor.

Şimdiki gençlerin ilgileri daha farklı alanlara yönelik. Değil mi?

Bu ürünler tabii ki büyük yatırımlar. Şimdi yeni evli ve bardak takımı alacak

bir çiftin, buna, bu kadar bütçe ayırması kolay olmuyor. Ancak, anne-babalar çeyiz yapmışlarsa ya da çiftler hakikaten çok sevdalı olursa bu paraları verebiliyor.

Peki bu işe girmiş olmaktan şikayetçi misiniz?

Hayır. Hiçbir zaman da olmadım. Bu, tabii ki çok özel bir merak gerektiriyor. Her zaman bu işlerden anlayan müşterilerimiz var.

Başka kentlerde de Moser ürünleri satılıyor mu?

Evet. İzmir'de var. Başka markalarla corner olarak... Gaziantep Beymen'de var. Genelde Beymen ve Harvey Nichols ile işbirliği yapıyoruz.

Operasyon büyüyor mu? Bir talep artışı var mı?

Markaya göre değişiyor. Mesela Moser büyüyor. Başka markalar da ithal ettik ama bizim için başı çeken marka hep Moser oldu.

Türkiye bu sektörde önemli bir yerde mi?

Tabii. Paşabahçe var. Dünya sıralamasında çok önemli bir yerde yer alıyor.

Bir kişi niye Moser

ürünü tercih eder?

Moser'in en önemli özelliği, kurşunsuz kristal olmasıdır. 1700'lü senelerde, Avrupa'da, cam objeler imal edilirken, İngiltere'de bir şey keşfediliyor. Camın içine kurşun koyulursa, parlaklık verdiği görülüyor. Kurşun koymanın bir avantajı daha var. Yumuşaklık veriyor. Üzerinde gravür çalışması yapılacaksa o da bir avantaj. Bir diğer özellik, camın eridikten sonra soğumayla geçen süresini de kısaltması... Ama kurşunun zararı ile ilgili bilgiler oluşunca, bu konuda trendler değişti. İşte Moser'in önemi de burada. Kurulduğundan beri kendi formülüyle tamamen kurşunsuz kristal üreten bir firma.

Coca Cola'nın formülü gibi...

Aynen öyle. Çünkü kristale bu parlaklığı verebilmek çok çok önemli ve kurşun yok. Bunun yanı sıra Moser'in renkleri de farklıdır. Moser renkleri denir ve hemen anlaşılır.

Bu alanda dünyadaki en büyük pazarlar nereleridir?

Uzakdoğu, Ortadoğu ve Rusya... Bir numaralı Tayland'dır.

Bizim geleneksel çay bardaklarının bir benzeri var mı?

Moser'da yoktu bugüne kadar. Ancak daha yeni bir örnek gönderdik ve Türk

tarzı kristal çay bardakları üretmelerini önerdik ve yaptılar.

Bu işin Türkiye'de meraklısı kaç kişidir?

Bir şey söylemek çok zor. Meraklı olup küçük küçük satın alanlar da var. Bardak takımı için 5 bin lira veren de, 105 bin lira veren de... Bu meraklısına göre değişiyor...

Örneğin, buradaki renkli şarap bardaklarıyla güzel bir şarap takımı yapabilirsiniz. Altı tanesi 2 bin 111 liraya geliyor. Diğer bir bardağın tanesi 1.351 lira. Çünkü bu bardaklarda kesme var. Altın çizgiler var, gravür var. Bu arada, Atatürk'ün Moser ürünlerini kullandığını biliyoruz, Çankaya köşkünde özel davetlerde Moser ürünleri kullanılıyor. Bizden alınmadı ama, Beştepedeki yeni Cumhurbaşkanlığı köşkünde de Moser kristaller kullanıldığını duyduk.

Okul yıllarına gelim isterseniz.

Ben yatılı okudum. Aslında yatılılık kalkmıştı ve yatılı olanlar okulda değil, bir pansiyonda kalıyorlardı. Pansiyon hayatında biraz zorlandım... Ama okul bana çok şey kattı. O yaşta tek başına ayakta kalma ve yaşamımı yönetme yeteneği kazandırdı. Okul arkadaşlarımızla hiç kopmadık.

VAKTİMİN YARISINI HOMEOPATİ ALIYOR

Hayatımda yeni ufukların açıldığı bir dönem yaşadım. Bana her zaman yol gösterici olmuş olan bir arkadaşımın vasıtasıyla homeopati denilen tedavi yöntemi ile tanıştım ve bu konuda eğitim almaya, kendimi yetiştirmeye başladım. Bir tedavi yöntemi olan, bütün dünyada üzerinde çok konuşulan bir alan homeopati. Yurtdışında kurslara katıldım. Kursu tamamladım, sertifikamı aldım. Her yıl gitmeye çalışıyorum. Bu alanda tanınan ve kendine ait bir ekol olan George Vithoulkas'ın online eğitimlerini Türkiye'ye getirmeye çalışıyoruz. Klasik-homeopati.com sitesini ve video eğitimleri Türkçe'ye çeviriyorum. Ayrıca Vithoulkas'ın bir kitabını Türkçe'ye çevirdim ve yayımlamak için uğraşıyorum. Benim iki mesaim var. Evden çıkınca homeopati ve bu çevirilerle meşgul oluyorum. Bütün bunları maddi bir karşılık beklemeden yapıyorum, çünkü bu eğitimlerden Türkiye'deki doktorların da faydalanması benim en büyük manevi kazancım olacak.

HÜLDA SÜLOŞ ACI'74

Tüm zenginliğimiz sözcükler...

Beacon yazarı Hülda Süloş, mimarlık, tasarım ve yazının benzerliklerini, kendi deyişiyle bir rüya kadar güzel olan eski ACI'yu, Göztepe'yi, Doğan Kardeş dergili, Radyo Tiyatrolu yılları anlatıyor.

ACI'ya nasıl girdiniz? Ailenizde ACI'lı var mı?

O yıllar, orta öğretimde, merkezi sistem sınavları henüz başlamamıştı. Her okul kendi sınavını yapar, kazananların listesi sınavdan kısa bir süre sonra okulun içine asılırdı.

Altmışların Göztepesi'nde ACI tek tük binalı bahçesi, toprak patikaları, tahta salıncakları, mor salkımları, dev çamları, ince uzun servileri, zeytin ağaçlı amfisiyle bir rüyaydı. Aslında o yıllar tüm Güzelyalı bir rüyaydı. Evimiz okul civarındaki sokaklardan birindeydi. Balkondan kolejin tepeleri, servileri, çamları, kırmızı çatıları görünürdü. Okul hem çok yakın hem çok güzeldi. İçinde büyüdüğüm bahçenin devamı gibiydi. Bir gün o bahçenin en tepesindeki sarmaşıklarla kaplı küçük sevimli binanın camlı kapısına yapıştırılmış bir beyaz kâğıtta adımı gördüm. Ve serüven başladı.

Mimarlık eğitimi görmüş olmaktan memnunuz musunuz? Bugüne kadar neler yaptınız? Halen bu alanda çalışıyor musunuz?

Mimarlık eğitimi görmüş olmaktan kuşkusuz memnunum ancak bugün yeniden başlayabilme şansım olsa belki de farklı bir güzergâhta yürür ve kendimi yazmaya adardım. Yine de mimarlığın bir dili, bu dilin de bir grameri olduğunu keşfetmem uzun sürmedi. Çizmek yazmaktan hiç de farklı değildi. Mimari tasarım yapmak da yazmak kadar güzeldi. Her ikisi de bir şeyleri yoktan var etmektir ve farklı amaçlarla, farklı araçlarla olsa da ikisinde de kurgulanan yaşamdı.

1979'da Ege Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ni (EÜGSF) bitirdim ve çalışmaya başladım. Mimar olan eşimle birlikte keyifli projeler çizdik, uygulamalarını yaptık, onları hayata geçirdik. Bu işler sayesinde güzel

dostlar edindik. Çalışmalarımızı hâlâ sürdürüyoruz.

Edebiyatla ilgilenmeye nasıl başladınız? Bu ilgi okulda mı başladı? ACI'nın bir katkısı oldu mu? Bu alanda bugüne kadar neler yaptınız? Yeni çalışmalarınız var mı?

Biz altmışlı yılların sokakta-oyunayan, televizyonsuz-bilgisayarsız-büyüyen çocuklarıydık ve 1960'ların sonlarında, koleje başlarken hâlâ çocukluk. En büyük zevkimiz sokakta oynayıp kitap okumak. Başka keyiflerimiz de vardı tabii: Cuma akşamları kanepeye kıvrılıp radyo tiyatrosu dinlemek; gazetecinin getireceği Doğan Kardeş'leri heyecanla beklemek; gözden uzaktaki bir ağaç gölgesinde üç-beş taş parçası, bir-iki gazoz kapağına düşlerimizi de katarak şahane oyunlar yaratmak...

Benim edebiyata ilgim bir kitap ile başladı sanırım. Küçük Borçlu. Beş yaşındaydım. Her gece uyumadan önce babamın bana okuduğu kitabın adıydı bu. Sonunu öylesine merak ettim ki, kendimce, istediğimce okuyabilmek için ne yaptım ettim okumayı söktüm. Hemen ardından babam bir süreliğine İstanbul'a gitti. Henüz ilkokula başlamamıştım. Mektuplaşmaya başladık. Her hafta ona, sesli harflerden yoksun sözcüklerden oluşan mektuplar yazdım. Babamın İzmir'e dönüşünden sonra o mektupların yerini yeşil kaplı, kilitli, minicik bir günlük aldı.

Edebiyata ilgi duyanızda ACI'nın nasıl bir katkısı oldu?

Edebiyata duyduğum ilgiye ACI'nın katkısı büyüktür. ACI, "Literature" dersinde dünyanın ve hayatın kapılarını açtı bize. Hazırlık'ta Boxcar Children'la başlayan okuma maceramız Great Expectations, The Glass Managerie, Canterbury Tales, Heart is a Lonely Hunter, East of Eden, Macbeth, Steppenwolf'la sürdü. Zor taşıdığımız çok kalın bir Russian Literature kitabımız vardı. En değerlisi bu okuduklarımızı, öğretmenimizle birlikte (Mr. Jolly'nin dersleri gelir hep aklıma) özgürce tartıştık, düşüncelerimizi hiç çekince duymadan paylaştık. Sorduk, sorguladık... Okuduklarımızı drama kulübünde üstelik de yorumlandırarak sahneye

**“Gerçekten
de tüm
zenginliğimiz
sözcükler.
Elimizde
sadece onlar
var. Dünyanın
kalbini
çalabilmek için
kuşkusuz.
Öyle değil mi?”**

koyduk. Macbeth’in sahnelenmesi biz ’74 lise 3’leri için bir unutulmaz oldu. Book Report’lar yaz tatilindeki tek sorumluluğumuzdu. Hatay Caddesi kenarında eski kâğıt kokan, yürüdükçe tahtaları gıcırdayan, yerden tavana kitapla dolup taşan bir kütüphanemiz vardı. Edebiyat ise bize hayatı tanıtan bir kılavuz ırmaktı.

Mimar olarak çalışmaya başladığım ilk yıllarda belki de okumaktan yazmaktan kopmamak adına yan iş olarak Yeni Asır’ın ekonomi gazetesi Rapor için çeviriler yaptım. Sonra uzun yıllar geçti, kalemi sadece çizmek için elime aldım. Çocuklar doğdu ve büyüdü. Onlarla birlikte biz de büyüdük. Yaklaşık on beş yıl önce bir sabah Fuar’da yürüyüş yaparken o zamanlar yetişenler derneğinin başkanlığını yapmakta olan sevgili Ödel Kaptanoğlu’yla karşılaştım. “Beacon’a gel,” dedi. Ben de gittim. O gün bugündür oradayım. The Beacon’ı şimdiki dernek başkanımız sevgili Sevin Oran’ın desteği ve yayın kurulu arkadaşlarımın özverili çalışmaları sayesinde aksatmadan bugünlere taşıyabildiysek

ne mutlu bize. Yeniden yazmaya başlamam da sanırım The Beacon’ın bana bir armağanıdır. The Beacon’da çalışmaya başladıktan sonra bir taraftan öykü yazmaya başladım. Bu öykülerin birkaçı edebiyat dergilerinde, bazıları seçkilerde yayımlandı. İki de çeviri yaptım. Catcher in the Rye adlı romanıyla tanıdığımız yazar J.D. Salinger’in biyografisi J.D. Salinger: A Life Raised High ile Samuel Beckett’in yıllarca basılmadan kalmış otobiyografik eseri ve ilk romanı Dream of Fair to Middling Women. Biyografi Üzüntü, Muz Kabuğu ve J.D. Salinger; Beckett’in romanı ise Sıradan Kadınlar Düşü adıyla Sel Yayınları tarafından yayımlandı.

Profesyonelce çizmeyi hâlâ sürdürüyorum. Yazmayı da, ama sadece amatörce...

Bee Gees bir parçasında şöyle der: “It’s only words, and words are all I have to take your heart away...”

Gerçekten de tüm zenginliğimiz sözcükler. Elimizde sadece onlar var. Dünyanın kalbini çalabilmek için kuşkusuz. Öyle değil mi?

Practice

SERPİL URAL ÜAA'64

Bir zamanlar Üsküdar Amerikan'da...

Senelerce senelerce evveldi... Üsküdar Amerikan Lisesi'nin adı Üsküdar Amerikan Kız Lisesi idi ve okul, tüm öğrencilerini, öncelikle iyi birer ev hanımı olarak yetiştirmeyi amaç edinmişti.

Bu amaç doğrultusunda, 'Home Economics' derslerinde, yemek pişirmeyi, dikiş dikmeyi, çocuk bakmayı öğreniyor, uygulamalı olan bu derslerden iyi notlar almaya çalışıyorduk. Öğrendiklerimizin en önemli uygulama alanı ise bugün ÜA'den Yetişenler Derneği'nin bulunduğu 'Kinney Cottage' idi. O günlerdeki adı ile 'Practice House'!

Lise son sınıf öğrencileri, beşer kişilik gruplar halinde, bu şirin evde bir hafta kalıyor, o güne kadar öğrendikleri domestik becerileri sergileyerek yetenekli birer ev hanımı olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Yemekler pişiriliyor, temizlik yapılıyor, öğretmen ve anne babalar için çay ya da yemek davetleri veriliyordu. Tabii, bu arada, gündüzleri derslere giriliyor, onca ev işi arasında sınavlara da çalışılıyordu.

Görünüşte her şey istendiği gibi olsa da,

perde arkasında neler neler olmuyordu ki... Suyu az konduğu için altı pişip üstü çiğ kalan tavuklar, çöp tenekesi teftişi yapan Miss Lindsley görmesin diye bahçeye gömülüyor, ıspanak ayıklamayı beceremeyenlerin evlerinden gönderilen ayıklanmış ıspanakların yanı sıra, gelen çöpler de, işi bizim yaptığımızı kanıtlamak üzere, çöp tenekesine atılıyordu. Konserve kutusundan pişmiş olarak çıkacağını sandığımız leblebi sertliğindeki bezelyeleri, Miss Lindsley geldiğinde yer gibi yapıp yemek bitince bahçeye gömerken, belki de, toprak altında ilk GDO'lu yiyeceklerin, tavuklaşmış bezelye ve başka başka yiyecek bileşimlerinin öncülerini oluşturuyorduk.

Mozaiik pasta için kakaomuzun yetmediğini görünce, önce panikleyip, sonra kahve ekleyerek, tarifi tamamlama cinliğimize de, sanırım bugün 'innovasyon' deniyor.

House

BERRİN KARAOĞUL ÜAA'64

Lacan'ın adı henüz duyulmamıştı

1960'lar, Practice House ve biz... Bir dönem düşünün ki, en yakın beş arkadaşınızla, okulunuzun bahçesindeki bir masalımsı evde, hem çocukluğunuzun en sevdiğiniz oyunu 'evcilik' oynayacak, hem, belki de, birkaç yıl içinde, bir ev kadını olarak, üzerinize almanız gereken ev idaresinin pratiğini yapacaksınız, bu pratikten de 'Home Economics' dersi notu alacaksınız.

Şimdiki nesile sürrealist gelecek bu durum, biz '60'lar nesli için dört gözle beklediğimiz bir hafta idi, tabii, biz ne de olsa geçen yüzyıldan kalmayız. O yüzyılda, genç kızlardan beklenen, hele böyle bir Amerikan okulunu da bitirmişse, 'iyi' bir evlilik yapıp, evinin hanımı, kocasının eşi, çocuklarının annesi olmaktı. Başka potansiyellerimiz olabileceği ve onları ortaya çıkarmak aklımızdan geçmezdi. Fransız psikiyatr Jacques Lacan daha duyulmamıştı. Duyulmuş olsaydı belki de kız çocukların ilk 'diğer' olarak algıladıkları anneleri, onların önünü açmak, potansiyellerini ortaya çıkarmak için kendilerinden farklı yetişmeleri gerekliliğini öğrenmiş ve çok önemli bir görev üstlenmiş olacaktı.

Biz, bütün bunları bilmediğimiz için, o bir hafta 'çocuklar gibi şendik' ve yemek, temizlik, alışveriş, misafir ağırlamak gibi ev kadını-

na düşen işlerin başarıyla üstesinden geldik. Öğlen yemeğini yapmak bana düştüğü gün makarna yapmak için sabah herkesten erken kalkıp uykumu açmadan mutfığa indim, suyu ve tuzu ve makarnaları tencereye koyup, pişene kadar biraz daha kestirmek amacıyla yatağa döndüm. Oda arkadaşım Afet neden bu kadar çabuk döndüğümü sorup, durumu öğrenince şimşek gibi fırlayıp, makarnaları sudan çıkarıp, su kaynayınca makarnaları koyup, sonunu nasıl getireceğimi anlatıp o gün kendi görevi ne idiyse onu yapmaya yöneldi.

Practice House'da, o haftayı yaşamak, hepimiz için hayatımızın en unutulmazlarından olduğuna eminim. O günlerin bize verdiği görev paylaşmak, birbirini kollamak, sır paylaşmak ve saklamak, üzerimize düşenlerin üstesinden gelmek ve birbirimize kız kardeş gibi yakın olmak, mezuniyetimizden beri geçen 50 yıldır sürdürdüğümüz bir ÜAKL geleneğidir. Bu geleneği, hala her 15 günde bir buluşarak devam ettirdiğimizi de yeni nesillere anlatmamız gerekiyor.

AYŞEGÜL DORA ÜAA'64

Yine geç kaldık

Kızlarrrr..... Hadi çabuk kalkın! Yine geç kaldık. 'Kahvaltıyı kim hazırlıyor? Evdeyken bu kadar telaş olmazdı. Çabuk olun, şimdi Miss Lindsley kapıya dikilir.Yataklar yapıldı mı? Öğlene ne yemek var, baktınız mı? İçimiz dışımız makarna, salata, tavuk oldu. Okuldan gelince, Betül ile Türkân akşam yemeğini yapar. Geç kaldık, hadi sofrayı toplayın da çıkalım. Semra'yla ben, öğlen gelir bulaşıkları toparlarız. Benek, sen de şuraları yalandan bi süpürüver. Mirgün sen bize uyma canım. Birisinin dersleri çalışması lazım.Sen çalış, biz işleri yaparız. On dakikalık teneffüste bize anlattırısın. Ay, sabahtan beri koşturuyoruz. Işıkları kapatın.

Susun da uyuyalım kızlar. Susunnnnn, şimdi yakalamıcaz... İşte 60'lı yıllarda Practice House... Üsküdar Amerikan'ın lise son sınıfta heyecanlı, en keyifli haftasından 'olağan bir gün'.

Üsküdar Amerikan'lı olmak bir özelliktir. 50 yıl önce pek az kişinin sahip olduğu 'İngilizce'yi iyi bilmek' özelliği, o yıllarda, bizi, akranlarımızdan farklı kılar. Bu, belli etmesek de, hepimiz için bir gurur kaynağı ve hayata bir adım önden başlamak demektir. Round House'ta hazırlık okuduğumuz ilk yıldan, lise

sondaki Practice House Haftası'na kadar bir dolu anımız var. Ama en 'Özel'i, en 'Güzel'i o haftadır.

Unutulmaz günler yaşanmış, unutulmaz dostluklar pekişmiştir Practice House'ta. Altı kız okulun bahçesindeki, şimdi Mezunlar Derneği'nin bulunduğu o küçük 'masal ev'de bir hafta yatılı kalırdık. Ev idaresi dersi, uygulamalı yapılar, o haftanın sonunda hocamız Miss Lindsley'den (toprağı bol olsun) dersin karne notunu alırdık. Yemek, temizlik, alışveriş, bulaşık, ütü, sofru kurmak, misafir ağırlamak hepsi dersin konularıydı. Vatana, millete değerli ve iş bilen aydın kızlar yetiştirmekti amaç. Dünyadaki gelmiş geçmiş en güzel dersti. Bu arada neler olurdu, neler... Yemekler yanar, çaktırmadan yenisi yapılır, gülüp eğlenmekten zaman kalmaz ama yine de uğraşıp didinerek 'iyi not' alınır. Bu, hem okul, hem de bizler için özel bir prestij meselesiydi.

OLCAY KARAFAKİOĞLU ÜAA'64

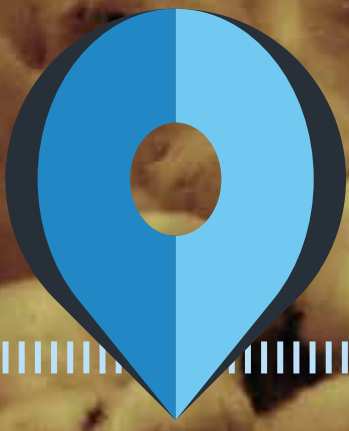
En çok tavuğu pişirirken zorlandık

Practice House'da kalacağımız haftanın heyecanı ile Tülin, Tuncay, Oya, Ayşen, Hatice ve ben Olcay, bir araya gelip iş bölümü yapmıştık. Ev idaresini gerektiren değişik konular! Galiba en ürkütücü yanı, basit tutmaya çalıştığımız yemek yapımıydı. Tülin'le bana düşen bir öğün, bütün bir tavuğun pişirilmesi idi. Keyifle başlayan mutfak çalışması, birden paniklediğimiz bir hal aldı! O tarihlerde, tavuk, iç organlarıyla satılırdı, temizlenmesi gerekiyordu. Saç baş birbirine karışmış ve küçük çığlıklar eşliğinde gereken iş yapıldı. (Sonradan çok güldük halimize)

Bugün geriye baktığımda, her şeyden önce paylaşmayı öğrenmek, iş bölümü anlayışıyla güven duygusu kazanmak Practice House'un getirileri arasında yer alıyor. 'Bir evi arkadaşlarımla idare edebiliyorum, ileride de bunu yapabileceğim, diyebilmek önemli. Bir de, işin çocuksu yanı var, hiç de küçümsenemeyecek sayıda tertiplediğimiz 'slumber party' leri hatırlayacak olursak (Berrin, Afet, Füsun, Sevgi, Gaye, Tanris) işin ciddiyeti yanı sıra, bu coşkulu güzelliği, yaramazlığı yaşamak, çok ama çok güzeldi.

forum

ALTAN ZEKİ ÜNVER TAC'57

Bir zamanlar Köy-Tür vardı...

Altan Ünver ve arkadaşları, Tarsus Amerikan Koleji'nde okudukları günlerde, çevre köylere yapılan gezilerde, köylülerin ne kadar yoksulluk çektiklerini görüp kolları sıvadılar. İşte Köy-Tür'ün ilginç öyküsü...

Onlar TAC'li birkaç arkadaştlar...

Kolları sıvayıp büyük bir maceraya giriştiler. Tek hedefleri vardı: Köylüleri yoksulluktan kurtarmak... Oluşturdukları ticari modeller, yıllarca tarım ve hayvancılığa örnek oldu. Operasyonun beyni Altan Zeki Ünver idi. Köy-Tür günlerini masaya yatırdık.

Işe Tarsus'un Namrun yaylasında, beş örnek aile ile başlarlar. Türkiye Kalkınma Vakfı'nı kurarlar. Vakfın çatısı altında, Köy-Tür adlı bir işletme oluşturarak modern tavukçulukta bütün Türkiye'ye rol model olurlar. Tarımsal sanayinin hemen hemen her dalında faaliyet gösterirler. Köylülere eğitim verirler. Yıllar geçtikçe şirket güçlenir. 2000 yılında, Türkiye'nin En Büyük 500 Şirketi araştırmasında gıda alanında, Türkiye'nin en büyüğü olur. O tarihte, Türkiye genelinde 12 ilde faaliyet gösteriyor, 3 bin üreticiyle işbirliği yapıyor, 4 bin 500 kişiye doğrudan iş imkanı sağlıyordu.

Nasıl mı? İsterseniz hikayeyi başından anlatmaya başlayalım. Ama ondan da önce, bu yazının yazılmasında Erkan Konuralp'in Çiftlik dergisindeki yazılarından ve ağırlıklı olarak, Nuray Başaran'ın

Akşam gazetesinde rahmetli Altan Ünver ile yapmış olduğu söyleşiden yararlandığımızı söylemeden geçmeyelim.

KÖYLÜNÜN YOKSULLUĞUNU GÖRDÜLER

Altan Ünver, TAC'yi bitirdikten sonra yüksek öğrenimini o dönem üniversite düzeyinde olan Robert Kolej'de (şimdiki Boğaziçi Üniversitesi) yapar, kimya mühendisi olarak mezun olur. 1961-1965 yılları arasında ABD Teksas Üniversitesi'nde kalkınma ekonomisi üzerine master yapar. İki yıl da ABD'de kalır. Sonra yurda döner, TAC'de öğretmen olur.

Altan Ünver ve arkadaşları, Tarsus Amerikan Koleji'nde okudukları günlerde, çevre köylere yapılan gezilerde, köylülerin ne kadar yoksulluk çektiklerini görürler. Ünver'in kalkınma iktisadına duyduğu ilginin altında da, büyük oranda, bu konudaki gözlemleri ve düşünceleri yatmaktadır.

Köylere yaptıkları gezilerde, öğrenciler, köylülere çatı aktarmayı, foseptik yapmayı öğretirler. Köylüler, kendilerine yardım etmek için çırpınan bu genç çocuklarla kaynaşırlar. Onlara müteşekkirlerdiler. Ama önemli bir sorunları vardır. Bu işler iyidir, hoştur da yoksulluğa çare olacak gibi değildir.

Ünver ve önemli bir kısmı TAC mezunu olan arkadaşları 1969 yılında Türkiye Kalkınma Vakfı'nı (TKV) kurarlar.

TKV'nin amacı, kırsal kesimde olanakları sınırlı olan ailelerin kendi ortamlarında, tarım, hayvancılık, ormancılık uygulamalarıyla gelirlerini artırmaktır.

Vakfın çatısı altında da çeşitli işletmeler oluştururlar. Bunların en büyüğü, Köy -Tür adlı, entegre tavukçuluk işletmesidir.

Öte yandan, sürekli olarak yeni yeni işletmeler oluşturulmaktadır. Örneğin, Ankara Çubuk'ta, büyükbaş hayvancılıkta kırmızı et üretimine model oluşturacak, besicilik işletmesi faaliyete geçirilir.

Tarım için taş temizlemesi yapılır. Küçük ölçekli

sulama sistemleri kurulur. Çalının bile yetişmeyeceği yerlere bağ çubukları dikilir. İpek böcekleri için dut ağaçları ekilir. Açıkta ve serada meyve ve sebze üretimi yapılır. Bahkçılık konusunda dersler verilir. Köylerdeki genç kızlara kilim ve halı dokuma tezgahları dağıtılır.

Ünver, ön planda olmayı seven bir yönetici değildir. Perde arkasında kalmayı tercih eder. Önde olan ise dünyanın pek çok ülkesinde araştırma yapmış, bakanlık görevinde bulunmuş, tarıma dayalı sanayi işinde her kademede çalışmış olan, Ziraat Fakültesi öğretim üyelerinden Rahmetli Prof. Dr. Necmi Dönmez vardır.

Gelelim sistemin nasıl işlediğine...

KÖY-TÜR MODELİ

Model, küçük üreticilerin, rekabetçi piyasa ekonomisinde özel girişimciler olarak yer aldığı, ülke ölçeğinde, bir tarımsal sınai üretim modelinin, teknik ve mali bakımdan sürdürülebilir olmasına dayanır.

Köy-Tür modelinde, anlaşmalı üreticilere, civciv ve gerekli yem Köy-Tür tarafından verilir. Şirketin uzman teknik ekibi, kümes sahiplerine ziyaretler düzenleyerek, hem civcivlerin gelişimini izlerler, hem de sağlık alanında ve teknik konularda üreticiye danışmanlık hizmeti verirler. Piliçler, ideal kiloya ulaşmalarının ardından, üreticiden teslim alınarak

1967	1969	1970	1972	1982
Tarsus'un dağ köylerinde küçük ölçekli gelir getirici projelere ilişkin pilot nitelikli ilk deneme çalışmalarının başlatılması.	Türkiye Kalkınma Vakfı'nın resmen kurulması.	TKV Tarsus köylerinde aile planlaması programlarının başlatılması.	TKV Genel Sekreteri Altan Ünver'in Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu (UNFPA) Müşavirler Komitesi'ne seçilmesi.	TKV'nin Dünya Bankası ve Tarım Bakanlığı tarafından Besi Hayvancılığı Geliştirme Projesi'nin kırsal kesimde kümes hayvancılığı bileşenini uygulayacak kuruluş olarak seçilmesi. Hayvancılığı geliştirme programlarının Kayseri Uzunyayla'yı da içine alacak şekilde genişlemesi.

tartılır ve bu şekilde üretici performansı belirlenir. Cıvıv ve yem fiyatları düştükten sonra performans değerine göre üreticilere ödeme yapılır.

ULUSLARARASI BAŞARILAR

Model, dünya çapında da beğeni toplar. 1981'de Hollanda'da küçük üreticilere yönelik uluslararası benzer uygulama arasında 'en başarılı örnek' seçilir. Dünya Bankası'ndan 25 milyon dolar kredi sağlanır. Bu kredinin yarısı küçük üreticilere, kümes yapımı için kredi olarak verilir, kalan tutar, yem fabrikalarına, kesimhanelere ve diğer donanımın teminine ayrılır. Program, krediyi zamanında ve tam olarak öder.

TKV, 1982 yılında 12 bölgede daha projelerin hayata geçirilmesini sağlar. Dünya Bankası bunun için de ek 250 milyon dolarlık bir ek kredi daha kullanır.

Bu tarihlerde Euromoney dergisi, projeyi Türkiye'nin kırsal kalkınmasında küçük üreticiler için başarıyla uygulanan ilk kredi programı olarak nitelendirir. 1998 yılında, bu kez Avrupa Birliği'nin desteğiyle Van ve Diyarbakır'da kadının statüsünün ve gelir düzeyinin yükseltilmesi için ortak çalışma-

O KENDİ BAŞINA BİR KÖY ENSTİTÜSÜYDÜ

Ünver'i uzaktan tanıyan biri kendisi için şunları yazdı: "Evet çok yakından tanımadım kendisini. Sevabını, günahını çok iyi bilemem. Ama kısıtlı bilgimle, o gün yanından ayrıldıktan sonra şöyle düşünmüştüm: Bugün bir kahramanla tanıştım. Her zaman eli taşın altında bir abi olarak anmak istiyorum ben Altan Ünver'i. Tek başına bir köy enstitüsü olarak canlandırıyorum gözümde. Yanılıyorsam da yanılıyım, sanki bu ilk."

1985	1995	1997	1999	2003
Köy-Tür bölgesel şirketlerinin ve bu şirketlerin sonraki yıllarda binlerle ifade edilen çiftçi ortaklarının ülke çapında tek bir çatı altında toplanarak şirketin Türkiye'nin en büyük beyaz et üretici olması.	TKV ve Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) kırsal kesimde çalışan çocuklara yönelik mesleki eğitim çalışmasında işbirliğine başlaması.	GAP İdaresi ile TKV'nin GAP Sulama Sistemleri'nin yönetimi-işletmesi-bakımı projesinde işbirliğinin başlaması.	Alman Teknik İşbirliği Kuruluşu (GTZ) ve TKV işbirliğiyle Gümüşhane yöresinde hayvancılığı geliştirme programının başlaması.	TKV'nin ülke çapında arıcı birlikleri kuruluşuna öncülük etmesi.

lar yapılır. Alman teknik ve işbirliği kuruluşu GTZ ile Gümüşhane’de hayvancılığın geliştirilmesi için işbirliğine gidilir.

İsviçre Kalkınma ve İşbirliği Kuruluşu SDC, Birleşmiş Milletlere bağlı kuruluşlar (UNICEF, UNDP, ILO, FAO) Karadeniz Ekonomik İşbirliği Teşkilatı KEİK, SIDA (İsveç), Hivos (Hollanda), ODA (İngiltere) gibi dünyanın çeşitli yerlerinden, kalkınma kuruluşlarıyla işbirlikleri geliştirilir.

Türkiye’de de pek çok kuruluşla işbirliğine gidilir. Bunlar, Tarım Bakanlığı, Ziraat Bankası ve GAP Bölge Kalkınma İdaresi’dir.

Bu arada Köy-Tür, aynı sektörde faaliyette bulunan Lades’i satın alarak genişler.

Öte yandan, esas faaliyet alanı olan tavukçuluğun yanında, TKV çatısı altında, ipekböcekçiliği, arıcılık, toprak ve su kullanımı, gıda teknolojileri, peynir, bal türevleri, konserve yapma, sebze kurutma, bitkisel üretim, bağ, bahçe, halıcılık, kilimcilik de yer alır. Gelir getirici kaynaklar üzerinde durulur.

2001 yılında Türkiye, tarihinin en büyük ekonomik krizini yaşar, pek çok büyük şirket ve banka kapılarını kapatırken, Köy-Tür de bundan etkilenir. Borçlarını ödeyemez duruma gelir ve iflas eder.

Köy-Tür bugün yok. Ama geliştirdiği model bugün büyük tavukçuluk şirketlerinde ülke çapında kullanılıyor.

Türkiye Kalkınma Vakfı’nın, tarımsal sanayinin her alanında oluşturdukları modeller, arıcılıktan, halı kilim dokumaya, hâlâ ayakta.

Türkiye’de tarım ve hayvancılık alanında faaliyet gösteren pek çok şirket onların kurdukları temeller üzerinde yükseldi. Eğer bugün entegre tavukçuluk ve et tesislerinden, tarımda ve tarımsal sanayide yeni teknolojilerden ve onları kullanan modellerden söz edebiliyorsak, bunda Altan Ünver ve arkadaşlarının çok büyük payları var.

DÖNEMİN HIZLI SOLÇULARI ALTAN ÜNVER’İ NASIL GÖRÜYORLARDI?

Dönemin sosyalistleri de Altan Ünver’i eleştiriyorlardı. Bu eleştiriler, bugün bizleri ancak gülümsetiyor. Bir örnek veriyoruz: "...Temel işlevi kırsal alanlardaki nüfus artışı ve pahalılığın yarattığı hızlı proleterleşmenin toplumsal bir patlamaya dönüşmesini engellemek için arıcılık-tavukçuluk, sütçülük gibi küçük mülkiyete dayalı üretim birimleri kurmak, tekelci burjuvaziye yeni pazar olanakları yaratmaktan ve propaganda imkanı vermekten başka işe yaramaz."

İBRAHİM HİLMİ MERZECİ TAC’62

VİZON BİLE YETİŞTİRİLDİ

Bir buçuk yıl kadar Köy-Tür’ün pazarlama müdürlüğünü yapan İbrahim Hilmi Merzeci, sistemi anlatıyor: "Köylünün piliç işinde aktif hale gelebilmesi için önce kümesi olması lazımdı. Kümesin kredilerini Ziraat Bankası verir. Köy-Tür, bunlara kefil olurdu. Ondan sonra kümesler inşa edilirdi. Sonra, Köy-Tür civcivi verir, yemi verir, hayvanlar ölmesin diye premiks ilaçları verir ve 45 gün sonra gider. Piliç yaklaşık 1 kilo 300 gram gelirdi (şimdi teknolojik gelişmelerle 1 kilo 600 grama kadar gelmiştir). Şirket, bu piliç köylüden alırdı. Kesim ve pazarlama işleri tamamen Köy-Tür’e aitti.

Merzeci o yıllarda bir kürk hayvanı olan vizon da yetiştirildiğini, Türkiye’de ilk kez ambalajlı kaşar peynirinin de, Vakfın çatısı altında üretildiğini söylüyor.

Köy-Tür iflasa gidişini ise iki kavramla açıklıyor. Aşırı bürokratikleşme ve yönetici konumundaki bazı çalışanların yetersizlikleri...

Merzeci, 70’li yılların ortasında Türkiye’de tavuk üretiminin 100-150 bin adet civarında olduğunu, bunun 80 bin kadarını Köy-Tür’ün gerçekleştirdiğini sözlerine ekliyor.

Bir Adanmışlık Öyküsü

Gaziantep'te 135 yıldır aralıksız hizmet veren, SEV Amerikan Hastanesi'nin kuruluş, gelişme ve ilerleme öyküsü, 30 dakikalık bir belgesel haline getirildi. Belgesel İzTV kanalında da yayınlandı. Belgeselde Hastane'nin kuruluşundan günümüze öyküsüne yer veriliyor. Emeği geçen doktorların hikayeleri ve burada tedavi gören bir çok önemli ismin anıları yer alıyor.

Belgesel film ile birlikte Hastane'nin öyküsü, 'Bir Adanmışlık Öyküsü' adı altında kitap olarak da yayınlandı.

Kitapta pek çok ilginç bilgi yer alıyor. Örneğin 1882-1888 yılları arasında 56 bin 599 hastaya parasız bakıldığını, beş bin kişinin ameliyat edildiğini öğreniyoruz. Ayrıca, belgesel ve kitapta, hastanenin kurucularının portreleri hakkında bilgiler de veriliyor. Bir kaçını anlatalım:

Osmanlı İmparatorluğu'nda görev yapan en ünlü cerrahlardan biri, Dr. Henry Sergeant West idi. Yale ve New

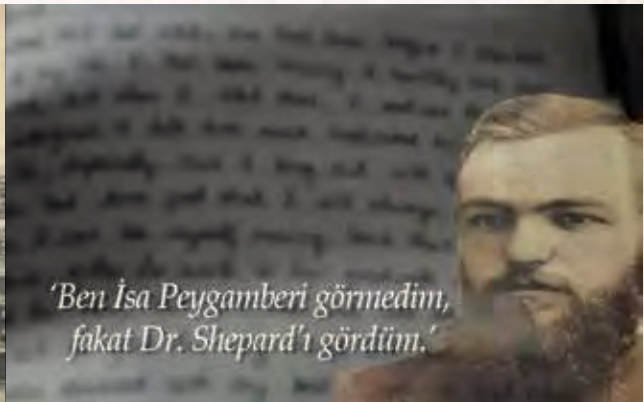

York Üniversiteleri'nde, Hekimlik ve Cerrahlık alanlarında eğitim görmüştü. West, Sivas, Kayseri, Tokat, Harput'ta sayısız cerrahi müdahalelerde bulunmuştu. Sivas'ta görev yaptığı 17 yıl boyunca, 1400'ün üzerinde göz ameliyatı gerçekleştirmişti.

Amerikalı doktorların Antep'e ilk adımlarını attıkları yıl 1840'lı yıllardı. Dr. Azariah Smith, Antep'e 1847

yılında gelmiş, karısını tedavi ettirdiği bir hancı tarafından misafir edilmiş ve üç yıl sonra tifodan ölünceye kadar Antep'te çalışmıştı. Kendisinden önce bölgeye gelen Dr. Thomas Johnson ise, muhafazakar halkın düşmanca tavırları yüzünden, kenti bırakıp gitmek durumunda kalmış, sonra kolera salgınındaki başarılı tedavileri nedeniyle halkın yeniden güvenini kazanmıştı.

Bu coğrafyada yaşayanlar, aynı zamanda, ülkemizde, sağlık bilincinin, modern tıptaki gelişmenin ve kurumsallaşmanın da öyküsü olarak ortaya çıkıyor.

diving

dalgıçlık

diving cylinder
dalış tüpü

flipper
palet

wetsuit
dalış elbisesi

diving mask
dalış maskesi

diving regulator
dalış regülatörü

contents gauge
basınç göstergesi

depth gauge
derinlik ölçer

Redhouse ile İngilizce öğrenmenin tam zamanı!

Derin konularda da sohbet için,
Resimlerle Türkçe-İngilizce Sözlük
hep yanınızda olsun.

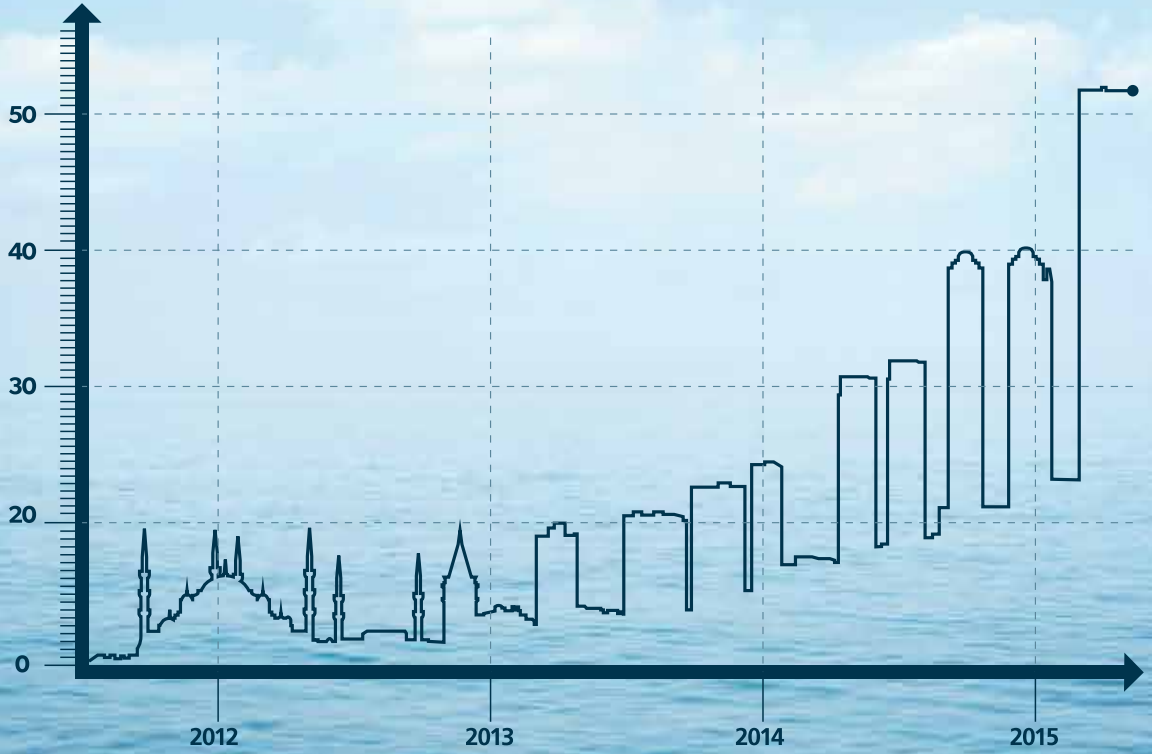
Resimlerle Türkçe-İspanyolca ve
Türkçe-Almanca sözlüklerimiz de
kitapçılarda ve internet sitemizde!

www.redhouse.com.tr

REDHOUSE

Odeabank, hızla yükseliyor.

Sadece iki buçuk yılda, Türkiye'nin en hızlı büyüyen bankası olan Odeabank, sektörde günden güne yükselme gösteriyor.

Odeabank, iki yıl önce 49. sıradan başlayarak girdiği sektörde; bugün Türkiye'nin aktif büyüklük bazında özel sermayeli mevduat bankaları arasında 10., mevduat bazında ise 8. büyük bankası konumunda hizmet vermeye devam ediyor.

Hissedarı Lübnan merkezli bölge lideri Bank Audi'nin gücü ve uzmanlığı ile Odeabank, müşterilerine hızlı ve tutkulu bir şekilde hizmet etmeye devam ediyor. Türkiye bankacılık sektörüne ve Bank Audi'ye de yeni bir finansal dinamizm sağlıyor.

